O SUTĂ UNU DALMAŢIENI

DODIE SMITH

DODIE (DOROTHY GLADYS) SMITH (1896 – 1990), scriitoare engleză, autoare a unor piese de teatru, romane şi de literatură pentru copii; a publicat şi sub pseudonimele C.L. Anthony şi Charles Henry Percy. Şi-a început cariera ca actriţă şi dramaturg. Succesul piesei sale Autumn Crocus (Şofran de toamnă, 1931) i-a permis să se dedice în întregime scrisului, iar Dear Octopus (Dragă caracatiţă, 1938), care a înregistrat o primire răsunătoare pe scenele din West End, a consacrat-o ca scriitoare. În perioada celui de Al Doilea Război Mondial a trăit în Statele Unite, iar în 1950 a revenit în Anglia. De atunci s-a dedicat romanelor şi literaturii pentru copii. Cele mai cunoscute lucrări ale sale în proză sunt romanul romantic I Capture the Castle (Capturez castelul, 1948), dramatizat mai târziu, şi cartea pentru copii The Hundred and One Dalmatians (O sută unu dalmaţieni, 1956), urmată de Starlight Barking (publicat în româneşte sub titlul Noapte de vară, 1967).

Cuprins

1. FERICITELE PERECHI 3
2. SE NASC PUII 8
3. PERDITA 12
4. CRUELLA DE VIL FACE DOUĂ VIZITE 17
5. CUM MAI LATRĂ CÂINII! 20
6. PLECAREA 26
7. LA HAN 30
8. PESTE CÂMP 33
9. PÂINE PRĂJITĂ CU UNT 37
10. CE-AU VĂZUT DIN TURN 43
11. ÎN TABĂRA DUŞMANĂ 50
12. PERICOL NEAŞTEPTAT 56
13. MICA REMORCĂ ALBASTRĂ 62
14. AJUNUL CRĂCIUNULUI 66

16. RĂZBUNAREA PISICII ALBE 80
17. CINE SUNT CÂINII ACEŞTIA NEGRI, NECUNOSCUŢI? 85
18. AL O SUTĂ UNULEA DALMAŢIAN 91

1. FERICITELE PERECHI

Nu demult, locuia la Londra o tânără pereche de câini dalmaţieni, proaspăt căsătoriţi, pe numele lor Pongo şi Missis Pongo. (După căsătorie, Missis adăugase numele lui Pongo la numele ei, dar mulţi îi spuneau încă Missis.) Cei doi dalmaţieni aveau norocul să fie stăpânii unei tinere perechi de oameni, domnul şi doamna Dearly, blânzi, ascultători şi surprinzător de inteligenţi. Atât de inteligenţi că uneori nici n-ai fi zis că sunt oameni. Pricepeau înţelesul a numeroase lătrături, ca de pildă: „Vrem afară, vă rog!”, „Să ne-ntoarcem acasă!”, „Grăbiţi-vă cu mâncarea” sau „Ce-aţi zice de o plimbare?” Şi chiar atunci când nu înţelegeau, ghiceau ce vrei să spui – dacă îi priveai rugător sau îi atenţionai insistent cu lăbuţa. Asemeni majorităţii oamenilor, şi soţii Dearly credeau că ei sunt stăpânii perechii de dalmaţieni când, de fapt, adevăraţii lor stăpâni erau dalmaţienii. Pongo şi Missis găseau ideea amuzantă, ba chiar înduioşătoare, şi îi lăsau pe soţii Dearly să creadă că e adevărat.

Domnul Dearly avea biroul în centrul oraşului, în City[1], şi era foarte bun la matematică. Colegii spuneau

---

1 *The City* — partea veche a oraşului Londra, unde sînt concentrate marile corporaţii şi instituţii financiare şi comerciale. *2Cook* = bucătar, bucătăreasă; furier =majordom (engl.).

despre el că e un adevărat vrăjitor al finanţelor, ceea ce nu e totuna cu a fi vrăjitor adevărat, deşi de multe ori cele două ocupaţii se aseamănă. La vremea când începe povestirea noastră, domnul Dearly devenise un om neobişnuit de bogat ca urmare a unei întâmplări la fel de neobişnuite. Adusese un mare serviciu Guvernului (ceva legat de rezolvarea datoriei externe) şi, ca recompensă, fusese scutit de impozite pe viaţă. Şi, mai mult decât atât, Guvernul îi închiriase o locuinţă în apropiere de Regent Park – o căsuţă tocmai potrivită pentru un bărbat cu soţie şi câini.

Înainte de căsătorie, domnul Dearly locuise împreună cu Pongo într-o garsonieră sub îngrijirea lui Nanny Butler, mult îndrăgita lui dădacă. La rândul ei, doamna Dearly locuise şi ea tot într-o garsonieră (căci nu există apartamente speciale pentru domnişoare necăsătorite), împreună cu Missis şi de ele avusese grijă Nanny Cook, mult îndrăgita dădacă a doamnei Dearly. Perechile se cunoscuseră în acelaşi timp şi sărbătoriseră o minunată logodnă dublă. Dar şi unii şi alţii se întrebaseră la vremea respectivă cum aveau să se împace cele două dădace. Situaţia s-ar fi lămurit odată cu venirea pe lume a copiilor, mai ales dacă se întâmpla ca primii să fie gemeni şi fiecare dintre cele două dădace primea în grijă câte un copil. Dar până atunci, ce aveau să facă? Căci chiar dacă ştiau să pregătească micul dejun şi se pricepeau să servească platouri cu gustări frumos aranjate (aşa-numitele „îmbucături la gura focului”) niciuna dintre dădace nu ştia cum să ţină o căsuţă cochetă, cum era cea de lângă Regent Park, unde soţii Dearly sperau să-şi poată invita prietenii la masă.

Chiar atunci însă se întâmpla ca lucrurile să se aranjeze singure, ca prin minune. Nanny Butler o întâlni pe Nanny Cook şi, după ce se studiară câteva momente cu adâncă suspiciune, se plăcură mult una pe cealaltă. Şi cât haz au făcut de numele pe care le aveau! 2

— Ce păcat că tiu suntem niciuna nici bucătar şi nici majordom! exclamă Nanny Cook.

— Ai dreptate! Mare nevoie ar fi acum de aşa nişte persoane, adaugă Nanny Butler.

Şi zicând acestea le veni Marea Idee: Nanny Cook se va instrui să devină un adevărat bucătar, iar Nanny Butler, un adevărat majordom. Zis şi făcut! Cele două dădace se hotărâră să înceapă chiar de a doua zi, ca să aibă timp suficient până la nuntă.

— Tu n-ai putea să devii totuşi decât o cameristă, îi zise Nanny Cook lui Nanny Butler.

— Nici nu mă gândesc! răspunse aceasta. N-am eu figură de cameristă. Dac-am spus majordom, majordom mă fac, şi voi avea grijă de domnul Dearly aşa cum am avut din ziua în care s-a născut.

Şi astfel, atunci când familiile Dearly şi Pongo se înapoiară din luna de miere petrecută împreună, le găsiră pe Nanny Cook şi pe Nanny Butler bine instruite şi pregătite să-i primească în căsuţa ce dădea spre Regent Park.

Fură însă puţin surprinşi de faptul ci Nanny Butler purta pantaloni.

— N-ar fi fost mai bine o rochiţă neagra şi un şorţ cu volănaşe? îndrăzni doamna Dearly, puţin temătoare, deoarece Nanny Butler nu fusese niciodată dădaca ei.

— Nu poţi fi majordom adevărat dacă nu porţi pantaloni, îi răspunse Nanny Butler ferm, dar de mâine îmi pun şi un şorţ cu volane şi-am să fiu şi mai originală.

Inutil să mai spunem că aşa a şi făcut şi a fost într-adevăr originală!

Cele două dădace îi mai anunţară de asemenea că nu mai doresc să li se spună Nanny, ci doresc să fie strigate cu numele potrivite noilor lor funcţii. Acum e adevărat că uneori te poţi adresa unui bucătar strigându-l pur şi simplu „Bucătar!”, dar acelaşi lucru nu-l poţi face şi unui majordom, aşa încât, până la urmă, celor două dădace li se

spuse tot ca până atunci, „Nanny, dragă”[2]. La câteva săptămâni după înapoierea celor două familii din fericita lor lună de miere, avu loc un eveniment încă şi mai fericit. Într-o zi, doamna Dearly îi duse pe Pongo şi pe Missis dincolo de parc, la St. John’s Wood, în vizită la prietenul lor, Minunatul Medic Veterinar, de unde se înapoiară cu extraordinara veste e Pongo şi Missis aveau să devină în carând părinţi. Puii armau să se nască într-o lună. La aflarea veştii, cele două dădace îi serviră lui Missis un prânz copios ca să prindă putere. Nici Pongo nu tu uitat, ci primi şi el o porţie dublă ca să nu se simtă neglijat (aşa cum se întâmpla adesea ca viitorii taţi). Apoi cei doi dalmaţieni traseră un pui de somn straşnic, întinşi pe cea mai bună dintre canapelele din casă, în aşa fel încât, când domnul Dearly se întoarse de la lucru, se treziseră deja şi cereau să fie scoşi la plimbare.

— Hai să ieşim cu toţii ca să sărbătorim evenimentul, propuse domnul Dearly aflând vestea cea bună. Nanny Cook fu de părere că mai era timp suficient până la cină, iar Nanny Butler zise că nu i-ar strica niţică mişcare, aşa încât plecară cu toţii să facă un tur de parc.

Domnul şi doamna Dearly mergeau înainte, doamna Dearly elegantă, într-un costum taior verde din trusoul ei, iar domnul Dearly într-o jachetă de tweed, apreciată de cunoscători ca fiind cea mai potrivită îmbrăcăminte pentru o plimbare cu câinele. (Domnul Dearly nu era un bărbat frumos, însă avea unul din acele chipuri de care nu te plictiseşti niciodată.) în spatele lor venea familia Pongo, păşind cu un aer foarte nobil. Atât Pongo, cât şi Missis ar fi putut fi campioni, dacă domnul Dearly nu considera expoziţiile canine teribil de plicticoase atât pentru el însuşi, cât şi pentru ei, Cei doi dalmaţieni aveau trăsături frumoase, piepturi late, picioare puternice şi cozi foarte drepte. Petele de pe corp erau negre ca tăciunele şi, în

2 *Nanny* — apelativ folosit de copii sau de părinţi pentru dădaca sau bona care îngrijeşte de copii într-o familie (engl.).

majoritatea lor, de mărimea unei monede de doi şilingi, iar pe cap, pe picioare şi pe cozi aveau pete de dimensiuni mai mici. Nasul şi contururile ochilor le erau de asemenea negre. Missis avea o expresie dintre cele mai încântătoare, iar Pongo, cu toate că era făcut ca să comande, avea o luminiţă jucăuşă în priviri. Păşeau unul lângă altul cu mare demnitate, punându-le zgarda domnului şi doamnei Dearly numai la trecerile de pietoni. La urmă veneau Nanny Cook (plinuţă), într-un pardesiu alb, şi Nanny Butler (încă şi mai plinuţă), într-un frac bine croit şi pantaloni peste care îşi pusese un cochet şorţ cu volane.

Era o minunată după-amiază târzie de septembrie. Nu adia fir de vânt şi totul împrejur era extraordinar de liniştit. Parcul şi casele din jurul său, case vechi, văruite în crem, erau acum inundate de lumina aurie a soarelui la apus. Aerul zumzăia de sunete, dar nu se auzea niciun zgomot. Strigătele copiilor la joacă şi uruitul traficului londonez păreau mai liniştite decât de obicei, înmuiate parcă de dulceaţa serii. Păsările îşi ciripeau ultimul cântec al zilei şi ceva mai departe, în casa în care locuia un mare compozitor, cineva cânta la pian.

— N-am să uit niciodată seara asta minunată, spuse domnul Dearly.

Chiar atunci însă, liniştea fu sparţi de sunetul foarte strident al unui claxon de maşină şi din faţă apăru o enormă limuzină. Maşina opri lângă o casă situată în drumul lor şi pe treptele de la intrare apăru silueta unei femei înalte. Purta o rochie strâmtă de satin de culoarea smaraldului, la gât îi atârnau mai multe şiraguri de rubine, iar de umeri era agăţată o pelerină de vizon alb, simplu, care-i atingea tocurile înalte ale pantofilor de un roşu rubiniu. Femeia avea o piele închisă la culoare, ochi negri cu nuanţe de roşu şi un nas foarte ascuţit. Părul drept era pieptănat cu o cărare impecabilă pe mijloc şi, lucru neobişnuit, era jumătate alb, jumătate negru.

— Dar aceasta-i Cruella de Vil! exclamă doamna

Dearly. Am fost colege de şcoală. A fost exmatriculată pentru că a băut cerneală.

— Nu ţi se pare puţin cam extravagantă? o întrebă domnul Dearly, care ar fi făcut bucuros cale întoarsă dacă femeia cea înaltă nu ar fi zărit-o deja pe doamna Dearly şi nu cobora acum treptele îndreptându-se spre ea. Doamna Dearly fu deci nevoită să i-l prezinte pe domnul Dearly.

— Intraţi să vi-l prezint şi eu pe soţul *meu,* îi invită, femeia cea înaltă.

— Dar te pregăteai parcă să pleci, îi spuse doamna Dearly, uitându-se la şoferul care aştepta în picioare lângă portiera deschisă a limuzinei, care, am uitat să vă spun, era vopsită strident, în dungi albe şi negre.

— Nu mă grăbesc. Insist să intraţi.

Cele două dădace ziseră că ele se întorc acasă să pregătească cina şi iau şi dalmaţienii cu ele. Dar femeia cea înaltă insistă ca Pongo şi Missis să rămână.

— Sunt atât de frumoşi! exclamă ea. Vreau să-i vadă şi soţul meu.

— Care e numele tău după căsătorie, Cruella? o întrebă doamna Dearly, în timp ce traversau un hol de marmură verde şi intrau într-un salon de marmură roşie.

— Mă numesc încă de Vil, răspunse Cruella. Sunt ultima din familia mea, aşa încât l-am determinat pe soţul meu să-mi ia numele când ne-am căsătorit.

Chiar atunci pelerina de vizon alb, simplu, îi alunecă de pe umeri. Domnul Dearly se aplecă şi i-o ridică de jos.

— Ce pelerină frumoasă, spuse el. Dar o să vă fie prea cald cu ea în seara asta.

— Niciodată nu mi-e prea cald, îi răspunse Cruella. Port blănuri lot timpul anului. Am chiar şi cearşafuri din blană de hermină.

— Ce drăguţ, spuse doamna Dearly politicos. Se spală uşor?

Cruella nu păru să audă întrebarea.

— Ador blănurile, continuă ea. Trăiesc pentru

blănuri! De aceea m-am şi măritat cu un blănar!

Chiar atunci îşi făcu apariţia şi domnul de Vil. Era un omuleţ scund, cu un aer îngrijorat, şi care nu aducea decât a blănar. Cruella făcu prezentările, apoi întrebă:

— Unde sunt câinii aceia minunaţi?

Pongo şi Missis se lungiseră sub pian. Le era foame. Pereţii de marmură roşie îi duceau cu gândul la felii de carne crudă.

— Aşteaptă pui! exclamă doamna Dearly fericită.

— A, da? Excelent! exclamă la rândul ei Cruella. Ia veniţi încoace, căţeilor!

Pongo şi Missis se ridicară şi înaintară politicoşi.

— Nu-i aşa că ar ieşi nişte haine minunate din blana lor? i se adresă Cruella soţului ei. De purtat primăvara peste un taior negru. Nu ne-am gândit până acum să facem haine din blană de câine.

La auzul acestor cuvinte, Pongo dădu un lătrat scurt, ameninţător.

— A fost numai o glumă, Pongo dragă, îl linişti doamna Dearly, mângâindu-l uşor. Uneori am impresia că înţeleg tot ce vorbim, se întoarse ea spre Cruella.

Spuse asta fără însă şi fie prea convinsă. N-avea de unde şti că era perfect adevărat.

Era adevărat, cel puţin pentru Pongo. Missis nu rostea tot atât de multe cuvinte ca soţul ei, dar ştia totuşi suficiente ca să înţeleagă gluma făcută de Cruella şi să o considere foarte proastă. Cât despre Pongo... ce să mai vorbim! Era furios din cale-afară! Ce lucru monstruos să spui în faţa soţiei sale care-şi aştepta primii ei pui! Era bucuros să vadă că Missis nu era prea tulburată de cuvintele Cruellei.

— Trebuie neapărat să luaţi masa cu noi, sâmbăta viitoare, îi spuse Cruella doamnei Dearly.

Şi cum doamna Dearly nu găsi nicio scuză potrivită (nu-i plăcea să mintă), fu nevoită să accepte.

Spuse apoi că nu mai doreau să-i reţină pe soţii de

Vil.

În timp ce traversau holul spre ieşire, o superbă pisică persană ţâşni pe lângă ei şi o luă în sus pe scări.

Doamna Dearly privi după ea admirativ.

— Nu ţin în mod deosebii la ea, spuse Cruella. Aş îneca-o dacă n-ar fi atât de valoroasă.

Pisica se răsuci pe trepte şi se înfoie furioasă scuipând, nu neapărat în direcţia lui Pongo şi a l-ai Missis, cum s-ar putea crede.

— Vreau să-mi auziţi claxonul cel nou, le spuse Cruella în timp ce coborau treptele de la intrare. E cel mai puternic claxon din întreaga Anglie!

l dădu la o parte pe şofer şi apăsă cu putere claxonul, îl ţinu aşa mult timp. Pongo şi Missis fură aproape asurziţi de zgomot.

— Frumoşilor! Frumoşilor! li se adresa Cruella suindu-se în limuzina sa vărgată în alb şi negru. V-aţi potrivi atât de bine cu maşina mea – şi cu părul meu jumătate alb, jumătate negru.

Şoferul îi întinse apoi o pătură de zibelină peste genunchi şi porni motorul.

— Maşina asta arată ca o trecere de pietoni, comentă domnul Dearly, apoi întrebă: Când era la şcoală, prietena ta avea părul tot aşa – jumătate alb, jumătate negru?

— Nu era prietenă cu mine; mi-era teamă de ea, îi răspunse doamna Dearly. Iar părul, da, îl avea la fel – o codiţă împletită albă şi una neagră.

Domnul Dearly se gândi cât fusese de norocos că se căsătorise cu doamna Dearly şi nu cu Cruella de Vil. îi părea rău pentru soţul acesteia. Lui Pongo şi lui Missis le părea rău de pisica cea albă.

Apusul de soare auriu se stinsese şi lăsase loc unui

amurg albăstrui. Parcul era aproape gol şi de undeva de departe se auzea, stins, glasul paznicului strigând: „Ora închiderii! Ora închiderii!” în aer plutea un miros de fân de la iarba pârjolită de soare, iar dinspre lac se ridica un miros de apă şi de plante de baltă. Toate casele din jurul parcului în care funcţionau birouri guvernamentale erau acum închise pentru noapte, iar geamurile erau întunecate.

Pe ferestrele casei lor însă, se revărsa o lumini caldă şi primitoare. Apropiindu-se, Pongo şi Missis prinseră a adulmeca în aer mirosul îmbietor al cinei, miros care nu scăpă nici soţilor Dearly.

Ajunşi în dreptul casei, se opriră să privească-n jos, prin grilajul de fier al gardului, înspre bucătărie. Cu toate că situată la demisol, bucătăria nu era întunecoasă. Avea o uşă şi două ferestre mari, care se deschideau spre una din acele mici curţi pavate şi strâmte, situate mai jos de nivelul străzii, care se găsesc adesea în faţa vechilor case londoneze şi sunt cunoscute în general sub numele de curţi interioare. Câteva trepte înguste urcau din curte la stradă.

Cele două familii, Dearly şi Pongo, îşi ziseră că bucătăria lor, aşa puternic luminată, arăta deosebit de caldă şi primitoare. Avea pereţii albi, linoleum roşu pe podea şi un bufet mare, pe care erau rânduite farfurii de porţelan cu picăţele albastre. Pentru gătit exista un aragaz modern, electric, dar şi o plită veche de bucătărie, care era bucuria celor două dădace. De afară le puteau vedea pe acestea trebăluind. Nanny Cook turna sos peste ceva pus la cuptor, în timp ce Nanny Butler aranja farfurii pe un *monşarj* care urma să le urce direct în sufragerie asemeni unui lift din cel pe care-l vezi la teatrul de păpuşi. Lângă plită erau aşezate coşurile dalmaţienilor, tapetate cu perne, şi alături, în două castroane bine lustruite, îi aştepta deja mâncarea.

— Sper că n-am obosit-o prea mult pe Missis, spuse domnul Dearly în timp ce descuia uşa de la intrare.

Missis ar fi dorit să le spună că nicicând nu se simţise mai bine, dar cum nu putea vorbi, încercă să le arate că nu era obosită, dând puternic din coadă şi zbughind-o înspre bucătărie. Fu urmată de Pongo, la fel de nerăbdător să cineze şi să tragă un somn bine meritat, la căldură, alături de scumpa lui Missis.

— Ce n-aş da să fi avut şi noi cozi! zise domnul Dearly.

2. SE NASC PUII

Cina dată de Cruella de Vil fu servită pe o masă de marmură albă, într-o încăpere cu pereţii de marmură neagră. Mâncarea era, ca să spunem aşa, oarecum neobişnuită.

Supa era de culoare mov închis şi avea gust de...? Piper! Peştele era de un verde deschis şi avea gust de...? Piper! Carnea era de un bleu pal. Iar gustul...? De piper!

Totul avea gust de piper, până şi îngheţata – care, până una-alta, era de culoare neagră.

Nu mai fuseseră alţi invitaţi la cină. După terminarea mesei, domnul şi doamna Dearly se ridicară şi, trăgând

puternic aer în piept, se mutară în salonul cu pereţii din marmură roşie. În cămin ardea acum un foc imens. Până şi domnul de Vil cam trăgea aer printre dinţi. Cruella însă, care în seara aceasta purta o rochie de culoarea rubinului, iar la gât avea şiraguri de smaralde, se aşează cât mai aproape de foc.

— Fă-l să ardă şi mai tare pentru mine, îi spuse ea domnului de Vil.

Acesta aţâtă într-atâta focul, încât soţii Dearly crezură un moment că va lua foc coşul.

— Minunat! Minunat! exclamă Cruella, bătând încântată din palme. Ah! Din nefericire, flăcările nu durează niciodată prea mult!

De cum se mai domoli puţin vâlvătaia, Cruella se scutură de frig şi se înfăşură în pelerina sa din vizon alb, simplu.

Domnul şi doamna Dearly plecară cât de devreme le permitea politeţea faţă de gazde şi o porniră pe jos pe aleea ce înconjura parcul, încercând să se răcorească.

— Ce nume ciudat este „de Vil", spuse domnul Dearly. Dacă pui împreună cele două cuvinte iese *Devil*[3]. Poate că Cruella este o diavoliţă şi de-aceea îi plac numai lucrurile fierbinţi. Doamna Dearly zâmbi, căci ştia că el glumeşte, apoi spuse:

— Of! Dacă am luat masa la ei, trebuie să-i invităm şi noi o dată la cină. Şi mai sunt câteva persoane pe care ar trebui să le chemăm. Ar fi bine să organizăm totul înainte ca Missis să aibă puii. Dumnezeule! Dar ce e asta?

Simţise ceva moale frecându-i-se de glezne.

— E pisica Cruellei, spuse domnul Dearly. Du-te acasă, pisicuţo! Ai să te rătăceşti. Dar pisica merse cu ei până acasă.

— Poate îi e foame, zise doamna Dearly.

— N-ar fi de mirare, dacă nu-i place piperul, adăugă domnul Dearly, care încă mai sorbea lacom aerul nopţii ca

3 *Devil* = drac, diavol (engl.).

să-şi răcorească gâtul.

— Ocupă-te tu de ea până îi aduc eu ceva de mâncare, îl rugă doamna Dearly şi coborî treptele care duceau spre bucătărie. Intră în vârful picioarelor, ca să nu-i trezească pe Pongo şi pe Missis, care dormeau în coşurile lor. În curând se întoarse cu nişte lapte şi o jumătate de cutie de sardine. Pisica mâncă tot, apoi o porni în jos spre bucătărie.

— Oare vrea să rămână la noi?

Aşa se părea. Tocmai atunci însă, trezindu-se din somn, Pongo latră o dată, puternic. Pisica se opri, făcu brusc cale-ntoarsă şi dispăru în noapte.

— E mai bine aşa, spuse domnul Dearly, Cruella ne-ar fi dat în judecată dacă-i luam preţioasa pisică.

Coborâră apoi în bucătărie, unde fură întâmpinaţi cu o nemaipomenită bucurie de către Pongo. Chiar şi Missis, cu toate că pe jumătate adormită, se arătă bucuroasă să-i vadă din nou acasă. Timp de câteva minute, pe preşul din bucătărie fu o adevărată învălmăşeală de oameni şi câini, până ce doamna Dearly realiză, mult prea târziu, că elegantul costum de seară al domnului Dearly avea să fie plin de fire de păr albe.

Cam la trei săptămâni după această întâmplare, Missis începu să aibă un comportament ciudat. Începu să cerceteze atent fiecare colţişor al casei, mai cu seamă prin dulapuri şi cutii. Locul care părea să o intereseze cel mai mult era un dulap mare, aflat imediat lângă dormitorul soţilor Dearly, dulap în care se ţineau tot felul de găleţi, mături şi perii. Locul era foarte înghesuit şi strâmt, şi de fiecare dată când reuşea să se strecoare înăuntru, dărâma câte ceva cu mare zgomot, după care ieşea cu o figură spăsită.

— Să mă bată Dumnezeu, dacă nu vrea să nască puii acolo, înăuntru! exclamă Nanny Cook.

— Nu în dulapul ăsta prăfuit şi întunecat, scumpa mea Missis, o mângâie Nanny Butler. Ai nevoie de aer şi de

lumină.

Dar când doamna Dearly îl consultă pe Minunatul medic Veterinar, acesta îi spuse că cel mai important acum pentru Missis era să-şi găsească un loc închis, unde să se poată simţi în siguranţă. Dacă ea părea să fi ales acel dulap, era bine să-i fie pus la dispoziţie cât mai repede posibil ca să-i dea timp să se obişnuiască cu locul, chiar dacă puii urmau să se nască abia peste câteva zile.

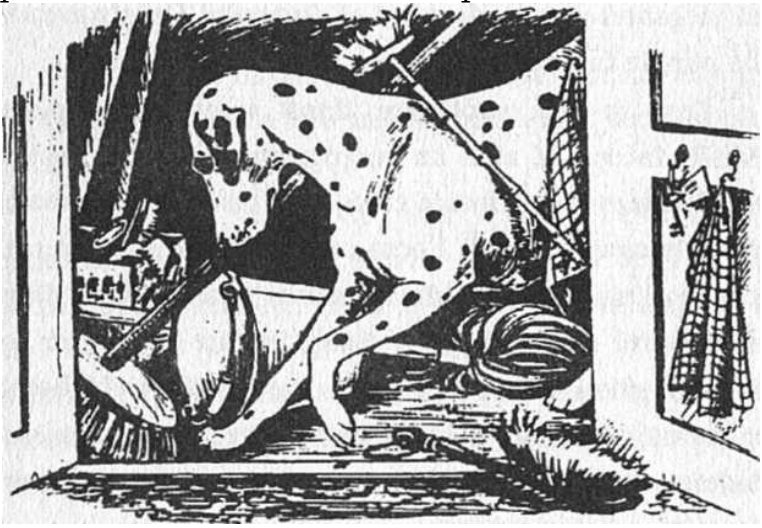

rin urmare, periile şi măturile fură scoase afară şi înăuntru se instala Missis, spre marea ei mulţumire. La început, Pongo se simţi puţin rănit, el nefiind primit să intre cu ea. Missis însă îi explică liniştit că mămicilor le place să fie singure când se nasc puii, aşa încât Pongo o linse tandru pe ureche şi o asigură că înţelege foarte bine situaţia.

— Sper ca petrecerea să nu o deranjeze pe Missis, spuse domnul Dearly când veni acasă de la lucru şi o găsi pe Missis instalată în dulap. Abia aştept să se termine.

Cina urma să aibă loc chiar în seara aceea. Cum erau mai mulţi invitaţi la masă, mâncarea trebuia să fie din cea obişnuită, dar doamna Dearly, atentă, nu uită să aşeze râşnitoare înalte de piper în faţa locurilor rezervate soţilor

de Vil. La masă, Cruella folosi atât de mult piper, încât majoritatea invitaţilor începură să strănute. Domnul de Vil, însă, nici nu se atinse de piper şi mâncă mult mai mult decât mâncase la el acasă.

Cruella tocmai îşi presăra piper peste salata de fructe când Nanny Butler intră în salon şi îi şopti ceva la ureche doamnei Dearly. Aceasta se arată foarte surprinsă, se scuză faţă de musafiri şi ieşi repede. Câteva minute mai târziu, intră din nou Nanny Butler şi îi şopti ceva la ureche domnului Dearly. Şi domnul Dearly se arătă foarte mirat, se scuză şi ieşi repede. Aceia dintre musafiri care nu strănutau continuară să discute politicos între ei. La un moment dat apăru pentru a treia oară Nanny Butler şi se adresă de data aceasta invitaţilor.

— Doamnelor şi domnilor, începu ea dramatic, puii au început să sosească mai devreme decât ne aşteptam. Doamna şi domnul Dearly vă roagă să nu uitaţi că Missis este la primii ei pui şi că are nevoie de foarte multă linişte.

Conversaţia amuţi brusc şi se lăsă tăcerea, întreruptă din când în când doar de câte un strănut înfundat. Apoi invitaţii se ridicară în picioare, închinară un pahar în sănătatea tinerei mame şi se îndreptară spre ieşire mergând în vârful picioarelor.

Toţi, în afară de Cruella de Vil. Ajungând în hol, aceasta se îndreptă glonţ spre Nanny Butler, care conducea musafirii la uşă şi o întrebă unde sunt puii.

Nanny Butler n-avea nici cea mai mică intenţie să-i spună, dar Cruella, auzind vocile soţilor Dearly venind de sus, o porni în goană pe scări. De data aceasta purta o rochie de satin negru, şiraguri de perle la gât şi aceeaşi pelerină de vizon alb, simplu. Stătuse înfăşurată în ea toată seara, cu toate că în încăpere fusese foarte cald (iar piperul fusese foarte iute).

— Trebuie neapărat să-i văd pe drăgălaşii de pui! strigă ea.

Uşa de la dulap era puţin întredeschisă. Domnul şi doamna Dearly erau înăuntru, mângâind-o pe Missis. Trei pui veniseră deja pe lume când Nanny Butler descoperise ce se întâmpla, aducându-i lui Missis o porţie hrănitoare de friptură de pui.

Cruella dădu uşa dulapului de perete şi privi în jos la cei trei pui.

— Dar sunt corcituri – sunt complet albi! strigă ea. N-au nicio pată! Trebuie înecaţi imediat!

— Puii de dalmaţian se nasc întotdeauna albi! ripostă domnul Dearly, uitându-se urât la ea. Petele apar mai târziu.

— Şi nu i-am fi înecat chiar de-ar fi fost corcituri, adăugă doamna Dearly indignată.

— Nu e greu de făcut, continuă Cruella. Eu am înecat cu zecile puii pisicii mele. Îşi alege întotdeauna ca soţ câte un nenorocit de motan vagabond, aşa încât puii nu sunt valoroşi şi nu merită păstraţi.

— Sper că i-ai lăsat măcar un pui de fiecare dată! exclamă doamna Dearly.

— Dacă aş fi făcut asta, aş fi avut acum casa plină de pisici, răspunse Cruella. Sunteţi absolut siguri că şobolanii ăştia sunt pui dalmaţieni de rasă?

— Foarte siguri, i-o tăie domnul Dearly. Iar acum te rog să pleci. O nelinişteşti pe Missis.

Missis era într-adevăr neliniştită. Chiar dacă soţii Dearly erau acolo ca să o protejeze pe ea şi pe puii ei, îi era puţin teamă de femeia aceasta înaltă, cu părul jumătate alb, jumătate negru, care privea atât de insistent. Se duse cu gândul la biata pisică a Cruellei, care-şi pierduse toţi puii. Missis n-avea să uite asta niciodată! (Şi într-o bună zi avea să se felicite că ţinuse minte!)

— Peste cât timp vor putea fi puii despărţiţi de mamă? întrebă Cruella. În caz că aş vrea să cumpăr câţiva.

— Peste şapte sau opt săptămâni, îi răspunse domnul Dearly. Dar n-o să fie niciunul de vânzare. Şi, zicând asta, îi

trânti uşa dulapului în nas, iar Nanny Butler o pofti ferm să părăsească locuinţa.

În tot acest timp Nanny Cook încercase să-l prindă la telefon pe Minunatul Medic Veterinar. Acesta avusese însă o urgenţă şi nu era acasă. Soţia medicului o asigură pe Nanny Cook că îi va spune tot de cum se va întoarce. Pentru moment însă, nu aveau de ce să se neliniştească. După câte îşi dăduse seama, Missis părea să se descurce foarte bine.

Şi aşa şi era. Se născuse deja al patrulea pui. Mai întâi îl spălă Missis, după care îl luă domnul Dearly şi-l şterse într-un prosop, în timp ce doamna Dearly îi servi o porţie de lapte cald proaspetei mămici. Noul sosit fu pus lângă ceilalţi trei, într-un coşuleţ aşezat în aşa fel încât Missis să-i poată vedea pe toţi cei patru micuţi în orice moment. În curând se născu şi al cincilea, şi apoi al şaselea şi al şaptelea pui.

Noaptea zbura. Opt… nouă pui! Deja ar fi trebuit să le cam ultimii. De obicei, dalmaţienii nu au aşa mulţi pui e prima oară. Zece pui! Unsprezece pui!

Sosi apoi şi al doisprezecelea, care însă nu arăta deloc ca fraţii şi surorile sale. Pielea care i se vedea prin blăniţa albă nu era roz, ci de un galben bolnăvicios, şi în loc să dea din picioruşe, stătea nemişcat. Cele două dădace, care între timp se aşezaseră afară, la uşa dulapului, spuseră că puiul se născuse mort.

— Dar Missis are deja atâţia pui că n-o să-i simtă lipsa, adăugă Nanny Cook ca să-i liniştească.

Domnul Dearly privi cu amărăciune micuţa fiinţă pe care o ţinea în palme.

— Nu e drept să nu aibă niciun pic de viaţă în el, spuse doamna Dearly cu lacrimi în ochi.

Şi atunci domnul Dearly îşi aminti de ceva ce citise mai demult într-o carte. Începu să maseze puiul cu palmele, apoi îl răsuci uşor într-un prosop. Dintr-odată, începând de lângă năsuc, pielea micuţului căpătă o uşoară nuanţă de roz pe sub blăniţa albă. Zvâcni din lăbuţe! Deschise boticul! Era viu!

Domnul Dearly îl aşeză repede lângă Missis, ca să-i dea imediat să mănânce. Puiul rămase acolo hrănindu-se, până la sosirea următorului – căci să nu credeţi că nu s-a mai născut încă unul – cel de-al treisprezecelea!

Puţin înainte de revărsatului zorilor se auzi soneria de la intrare. Era Minunatul Medic Veterinar, care se luptase toată noaptea să salveze viaţa unui căţel accidentat de o maşină. Deja se născuseră toţi puii, iar acum Missis îi hrănea pe primii opt, căci nu putea hrăni mai mulţi în acelaşi timp.

— Excelent! exclamă Medicul. Şi tatăl cum se simte?

Domnul şi doamna Dearly se simţiră vinovaţi. Din momentul în care începuseră să se nască puii, niciunul nu se mai gândise la bietul Pongo. Închis în bucătărie, acesta se plimbase toată noaptea în sus şi-n jos prin încăpere. O singură dată aflase ceva veşti – atunci când Nanny Cook coborâse să facă sandvişuri şi cafele şi îi spusese că Missis se descurcă de minune. Vorbise desigur în glumă, deoarece nu credea că Pongo înţelege ce îi spune ea.

— Sărmanul Pongo! Trebuie să-l aducem sus, spuse

doamna Dearly. Dar Medicul îi spuse că de obicei mamelor nu le place să-i aibă pe taţi prin preajmă atunci când puii sunt abia născuţi. Tocmai atunci însă, pe podeaua lucioasă a holului se auzi zgomot de gheare şi în capul scărilor apăru Pongo urcând câte patru trepte deodată. Nanny Cook coborâse să-i pregătească un ceai Medicului şi nerăbdătorul tată se strecurase pe lângă ea în momentul în care se deschisese uşa de la bucătărie.

— Fii atent, Pongo! îi spuse Medicul. S-ar putea ca Missis să nu te vrea lângă ea. Dar Missis dădea deja slab din coadă.

— Du-te, mănâncă ceva şi odihneşte-te, îi spuse ea.

Dar nimeni, în afară de Pongo, nu auzi nimic. Cu ochii şi cu coada din care dădea nebuneşte, Pongo îi vorbi lui Missis despre sentimentele lui, despre dragostea ce i-o purta ei, celor opt micuţi care-şi luau primul lor mic dejun, ca şi celorlalţi din coş care-şi aşteptau cuminţi rândul. *Câţi* erau în total?

— Păcat că nu ştie să numere, spuse doamna Dearly.

Dar Pongo ştia foarte bine să numere. Coborî scările spre bucătărie, păşind semeţ, cu capul sus şi cu o sclipire nouă în frumoşii săi ochi, căci se ştia mândrul tată a cincisprezece pui.

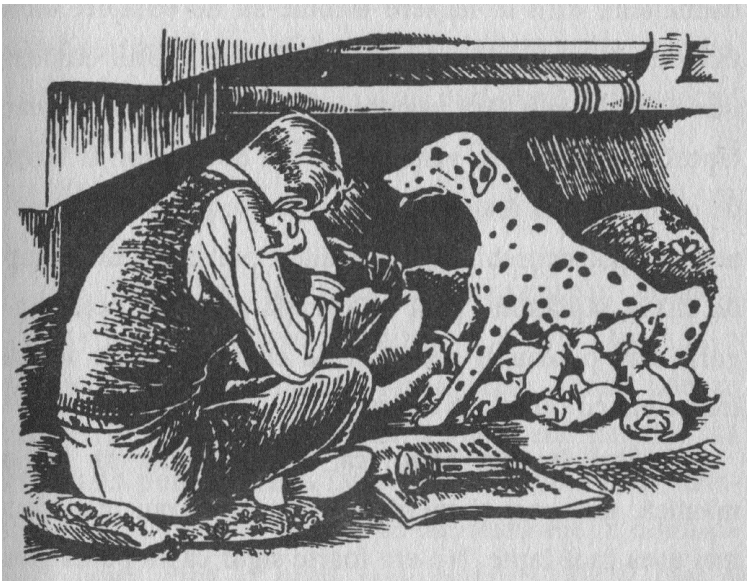

3. PERDITA

— Şi acum, le spuse Minunatul Medic Veterinar, va trebui să găsiţi o doică pentru căţeluşi. Medicul le explică că Missis se va strădui să-şi hrănească toţi puii, dar efortul pe care-l va face o va obosi şi o va slăbi peste măsură. Ca urmare, s-ar putea întâmpla ca cei mai viguroşi dintre pui să capete mai mult lapte, iar ceilalţi, mai puţin. La aceasta se adăuga şi faptul că puiul salvat de domnul Dearly era foarte delicat şi va avea nevoie de îngrijiri speciale.

Primul dintre pui se născuse cu o pată mare, neagră, care îi acoperea în întregime o ureche şi jumătate din cap. În mod normal, aceasta constituie un defect la câinii dalmaţieni, care la naştere trebuie să fie complet albi, aşa cum îi zisese domnul Dearly Cruellei. Unii oameni l-ar fi considerat fără valoare şi l-ar fi înecat, dar chiar faptul că-şi începuse viaţa cu un pic de ghinion îl făcea de două ori mai drag soţilor Dearly. (Le plăcea de asemenea că-l pot deosebi deja de ceilalţi pui. De altfel, timp de câteva săptămâni, până la apariţia primelor pete, singurii care puteau fi deosebiţi de ceilalţi au fost acesta împreună cu

cel mic şi delicat.)

Medicul le mai spuse că doica trebuia să fie o mămică, una care-şi pierduse propriii ei pui, dar care mai avea încă lapte. Nu era foarte sigur că va putea găsi o astfel de căţeluşă, aşa că îi sfătui pe soţii Dearly să înceapă deja să întrebe pe la Căminele pentru Căţeii Pierduţi. Până se găsea însă o doică, o puteau ajuta pe Missis, hrănind o parte din pui cu un biberon pentru păpuşi sau cu o pompiţă pentru umplut stilouri.

Acestea fiind zise, Minunatul Medic Veterinar plecă acasă să mai prindă o oră de somn înainte de a începe o nouă zi de muncă.

Nanny Cook se apucă să pregătească micul dejun, în timp ce Nanny Butler îl scoase pe Pongo afară la o scurtă plimbare. Reuşiră să o convingă chiar şi pe Missis să-şi lase familia pentru câteva minute şi să iasă la aer. Când se întoarseră, găsiră dulapul dereticat de doamna Dearly. Missis mai hrăni o dată puii, după care adormi ostenită împreună cu întreaga ei familie. Jos, în bucătărie, Pongo adormi şi el liniştit, ştiind că totul era în ordine.

De îndată ce se deschiseră magazinele, doamna Dearly ieşi să cumpere un biberon pentru păpuşi şi o pompiţă pentru stilouri. Apoi, cele două dădace împreună cu domnul Dearly se apucară pe rând să hrănească puii. Doamna Dearly s-ar fi ocupat şi ea bucuroasă de pui, numai că avea de dat telefoane în căutarea unei doici. Până la urmă însă, Nanny Cook şi Nanny Butler se dovediră amândouă prea plinuţe ca să încapă comod în dulap aşa încât hrănirea puilor căzu cu totul în sarcina domnului Dearly, care căpătă repede îndemânare, ba chiar deveni puţin autoritar. Fireşte că nu s-a putut duce la lucru în ziua aceea, ceea ce l-a cam încurcat, căci îl aştepta o afacere destul de importantă.

Spre norocul lui însă, telefonul din dormitor avea fir lung, aşa încât putu să-l folosească fără a se întrerupe din hrănirea puilor. Închipuiţi-vi-l deci pe domnul Dearly

aşezat pe jos într-un dulap întunecos, singur cu Missis, cu cincisprezece pui şi un telefon! La un moment dat fu cât pe-aci să-şi încurce afacerile ducând din greşeală unul din pui la ureche şi hrănind telefonul cu biberonul.

De cum puse receptorul în furcă, sună Minunatul Medic Veterinar să le spună că nu putuse găsi nicio doică. Nici doamna Dearly nu avusese mai mult noroc, cu toate că telefonase peste tot în Londra. Mai rămâneau Căminele pentru Căţeii Pierduţi situate în afara oraşului. Se făcuse deja târziu după-amiaza, când află de la unul din Cămine de o căţeluşă care mai avea lapte. Cum aceasta abia fusese găsită, regulamentul cerea să mai fie reţinută acolo câteva zile în caz că apăreau stăpânii.

Auzind acestea, domnul Dearly scoase capul din dulap. După ce stătuse treaz toată noaptea şi toată ziua hrănise puii, începea să fie ajuns de oboseală. Era însă hotărât să nu o abandoneze pe Missis până ce găseau o doică.

— De ce nu te duci până acolo să vezi dacă n-am putea măcar împrumuta căţeluşa? îi sugeră el doamnei Dearly. Spune-le că o vom înapoia de îndată ce apar stăpânii.

Aşa că doamna Dearly scoase maşina din grajdul dezafectat, aflat în spatele casei, se urcă la volan şi o porni la drum plină de speranţă. Când ajunse însă, află că respectiva căţeluşă fusese deja înapoiată stăpânilor care veniseră s-o caute. Se bucură pentru biata fiinţă, dar în acelaşi timp sufletul i se umplu de o amarnică deznădejde. Se gândi la sărmana Missis, epuizată de prea mulţi pui, şi la domnul Dearly, pe care-l vedea în stare să refuze să iasă din dulap să se odihnească, şi îşi zise că nu va găsi niciodată o doică.

Se întunecase deja când o porni înapoi spre Londra. Era o seară mohorâtă şi umedă de octombrie. Plouase toată ziua, dar la venire, când sufletu-i fusese plin de speranţă, parcă nici nu băgase de seamă. Acum însă,

vremea rea îi adâncea amărăciunea. La un moment dat, ploaia se înteţi într-atât, încât ştergătoarele abia mai făceau faţă.

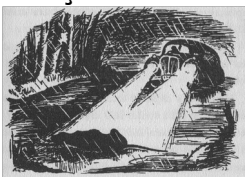

tocmai străbătea o fâşie de pajişte pustie, când văzu în faţă ceva ca o legătură aruncată în mijlocul şoselei, încetini şi, apropiindu-se, observă că nu era o legătură, ci un căţel. Pe moment crezu că fusese călcat de maşină. Cu inima strânsă, opri motorul şi coborî.

La început, îl crezu mort, dar când se aplecă peste el, căţelul se ridică greu de la pământ, aparent nerănit. Era atât de murdar de noroi, încât doamna Dearly nu putu distinge ce rasă era. Observă însă, în lumina farurilor, că sărmana fiinţă era îngrozitor de slabă. Îi vorbi cu blândeţe. Coada căţelului tremură uşor, apoi îi căzu la loc între picioare.

— Nu pot să-l las aici, îşi spuse doamna Dearly. N-o fi rănit, dar e aproape mort de foame! Ce mă fac? Cu şaptesprezece câini acasă, unul vagabond era exact ce mai lipsea.

Cu toate astea însă, doamna Dearly ştia că n-o va lăsa inima să predea sărmanul animal la o staţie de poliţie.

Mângâie uşor căţelul şi încercă să-l facă să vină după ea. Acesta se arătă doritor să o urmeze, dar era într-atât de nesigur pe picioare, încât până la urmă doamna Dearly fu nevoită să-l ridice de jos şi să-l ducă-n braţe până la maşină. îl simţea numai piele şi os. Dar pe când observă aceasta, i se păru că mai simte şi altceva. Aşează căţelul repede pe un preş pe bancheta din spate a maşinii şi aprinse lumina. Spre imensa ei bucurie constată că de fapt era o căţeluşă care, în ciuda faptului că era pe jumătate moartă de foame, mai avea încă lapte.

Doamna Dearly sări în maşină şi o porni cât putu de

repede – şi de atent – înspre Londra. Ajunse în curând la intrarea în oraş. Ştia că-i va mai lua ceva timp ca să ajungă acasă datorită traficului, aşa încât se opri în drum la un mic restaurant. Cumpără lapte şi nişte carne rece, iar proprietarul restaurantului, amabil, îi împrumută chiar castronul propriului lui căţel. Căţeluşa flămândă înghiţi totul pe nerăsuflate, după care adormi. Proprietarul restaurantului îşi luă înapoi castronul şi îi ură mult noroc doamnei Dearly.

Ajunse acasă în acelaşi timp cu Minunatul Medic Veterinar, care venise să vadă ce mai face proaspăta familie. Acesta luă căţeluşa din maşină şi o duse jos, în bucătăria călduroasă. După ce o examina cu atenţie le spuse că slăbiciunea i se datora mai mult faptului că avusese de curând pui decât că nu mâncase de multă vreme şi că, dacă era bine hrănită, ar putea continua să aibă lapte. Medicul bănui că fusese probabil despărţită de puii ei şi că se rătăcise căutându-i.

— Ar trebui să-i facem o baie, fu de părere Nanny Cook. Altfel ne umple puii de purici.

Medicul zise că era o idee bună, aşa încât căţeluşa fu dusă în spălătoria amenajată într-o cămăruţă de lângă bucătărie. Nanny Cook se grăbi să o săpunească, de teamă că domnul Dearly va vrea să facă tot el şi această treabă. Doamna Dearly se dusese sus să-i povestească cele petrecute.

Căţeluşa păru încântată de apa caldă. Era acoperită în întregime de clăbuc când Pongo se înapoie de la plimbarea la care-l scosese Nanny Butler şi intră alergând în spălătorie.

— Nu cred să se poarte el urât cu o doamnă, spuse Medicul.

— Sper să nu! mai ales că aceasta o să aibă grijă de puii lui, spuse Nanny Cook.

Pongo se ridică pe picioarele din spate şi o sărută pe nou-venită pe nas, spunându-i cât era de încântat să o

cunoască şi cât de recunoscătoare îi va fi soţia lui (niciunul din cei prezenţi n-auziră vreun sunet). Nou-sosita îi răspunse că va face tot ce-i stă în putinţă, dar că nu poate promite nimic (nici de data aceasta, ceilalţi nu auziră nimic).

Tocmai atunci sosi *în fugă* şi domnul Dearly, să o vadă.

— Ce rasă e? întrebă el.

Nanny Cook se apucă să o clătească de săpun şi toţi cei prezenţi rămaseră uluiţi să constate că era tot dalmaţian. Spre deosebire însă de Pongo şi Missis, avea pete maronii şi nu negre, ceea ce la dalmaţieni se numesc roşcate.

— Optsprezece dalmaţieni sub acelaşi acoperiş! exclamă domnul Dearly peste măsură de încântat. Nici că se poate mai bine! (Mai târziu însă avea să afle că se poate încă şi mai bine.) Aşa ud, bietul dalmaţian cu pete roşcate părea de două ori mai slab.

— O să-i spunem Perdita, zise doamna Dearly, explicându-le celor două dădace că numele era împrumutat de la un personaj din piesele lui Shakespeare[4]. Ea s-a pierdut, iar în latină la „pierdut" se spune *perditus.*

Îl mângâie apoi pe Pongo, care o privea cu o expresie inteligentă, şi spuse că oricine l-ar fi văzut atunci ar fi zis că înţelege tot ce se vorbea. Ceea ce era perfect adevărat. Chiar dacă Pongo ştia prea puţină latină dincolo de *Cave Canem*[5], devorase în schimb, în tinereţe, operele lui Shakespeare (legate într-o gustoasă copertă de piele). După baie, Perdita fu adusă în bucătărie să se usuce în faţa focului, iar apoi i se dădu din nou să mănânce. Medicul îi sfătui pe soţii Dearly să-i dea deja câţiva pui în grijă, căci în felul acesta ar avea în continuare lapte. Şi astfel, după ce se uscă bine şi trase un pui de somn, Perditei i se

---

4 William Shakespeare (1564—l616) — unul dintre cei mai mari poeţi şi autori dramatici englezi.

5 *Cave Canem* = Fereşte—te de cîine (lat.).

aduseră de sus doi pui, luaţi în timp ce Missis era afară la aer. Medicul îi asigură că Missis nu le va observa lipsa – ceea ce era foarte posibil, din moment ce ea nu ştia să numere tot atât de bine ca Pongo. Numai că Missis aflase deja despre cei doi pui de la soţul ei, prin care, de altfel, îi şi transmisese Perditei câteva cuvinte politicoase de bun venit. Nu era prea fericită că trebuia să dea câţiva din puii ei în grija altcuiva, dar ştia că era pentru binele lor.

Înainte de plecare, Minunatul Medic Veterinar îi avertiză pe soţii Dearly ca puii pe care-i hrănea Perdita să nu fie înapoiaţi lui Missis. Simţind după miros că au fost pe lângă alt căţel, Missis i-ar fi putut respinge. Este adevărat că se mai întâmplă uneori şi cazuri din acestea cu alte mămici, dar niciodată nu s-ar fi întâmplat cu

Missis. Am mai spus deja că nici ea şi nici Pongo nu erau ceea ce oamenii numesc câini obişnuiţi. Acelaşi lucru se poate spune şi despre Perdita, ca şi despre o mulţime de alţi câini. Oamenii sunt însă cei care nu-şi dau seama de asta. Adevărul este că aşa-numiţii câini obişnuiţi sunt mult mai rari decât cei neobişnuiţi.

Perdita se îngriji minunat de cei doi pui. Pongo se duse sus să o asigure pe Missis de acest lucru (cu toate că soţii Dearly nu auziră decât bufniturile pe care le făcea coada lui Pongo lovindu-se de podea). Apoi cei doi soţi îşi spuseră noapte bună şi Pongo coborî înapoi în bucătărie. Perdita fusese aşezată în coşul lui Missis. Îi hrănise şi-i spălase pe cei doi pui, iar acum servea o cină uşoară. (Medicul recomandase să i se dea cât mai multă hrană ca să-şi recapete puterile.) Ca să o încurajeze, Pongo înghiţi şi el un dumicat. Apoi, dădacele plecară la culcare şi bucătăria fu cufundată în întregime în întuneric, cu excepţia pâlpâirii slabe a focului care mocnea în plită. Şi după ce adormiră puii, Perdita îi istorisi lui Pongo povestea vieţii ei.

Se născuse într-o casă mare, la ţară, nu foarte departe de locul în care o găsise doamna Dearly. Cu toate

că fusese de mică foarte frumuşică, o găsiseră însă mai puţin valoroasă decât fraţii şi surorile ei, deoarece avea petele cam mici, iar coada trăda o uşoară tendinţă spre încovoiere (deşi, pe măsură ce crescuse, aceasta se îndreptase). Cum n-a fost cumpărată de nicio persoană bogată sau importantă, Perdita a fost dată unui fermier, care, fără a se purta rău cu ea, nu-i dăruise însă toată afecţiunea de care au atâta nevoie dalmaţienii. Mai mult decât atât, o lăsase liberă şi nesupravegheată, ceea ce nu e niciodată indicat pentru nicio rasă de căţei.

Sosise la un moment dat şi vremea când Perdita începu să simtă o mare dorinţă de a se căsători. Nimeni însă nu se ocupă să-i găsească un soţ şi, cum ferma se afla departe de orice sat, Perdita nu fu curtată de niciun căţel de prin vecini. Aşa că, într-o zi, porni singură să-şi caute un soţ.

Drumul spre sat trecea peste pajişte, unde în ziua aceea zări o maşină elegantă oprită pe iarbă. Mai încolo, un grup de oameni luau masa în aer liber şi erau însoţiţi de un superb dalmaţian din cel cu pete roşcate, asemenea Perditei. Dalmaţienii de felul acesta sunt destul de rari. Perdita fusese singura din familia ei şi se simţise întotdeauna ca o ciudăţenie. Văzându-l însă pe cel de pe iarbă, îşi dădu imediat seama că acesta nu era nici pe departe o ciudăţenie, ci, dimpotrivă, un câine de mare valoare, judecând după zgarda superbă pe care o purta la gât şi după atenţia cu care îi era oferită o bucată de pui de către o doamnă îmbrăcată elegant. În momentul acela, dalmaţianul o zări la rândul lui pe Perdita.

A fost dragoste la prima vedere. Uitând de bucata de pui, dalmaţianul ajunse dintr-un salt lângă ea şi o şi zbughiseră împreună în pădure înainte ca cineva să-i poată opri. Aici îşi făcuseră repede planuri de nuntă, jurându-şi dragoste veşnică. Fericitul soţ îi spuse proaspetei sale soţii că va trebui, firește, să se mute la el acasă şi o conduse înapoi pe pajişte. În momentul acela însă sosi fermierul în

maşina sa veche, care zdrăngănea din toate încheieturile, şi apucând-o pe Perdita, o târî înăuntru. La rândul lui, soţul ei fu urcat cu forţa în cealaltă maşină de către stăpânii lui. Degeaba s-au zbătut şi au urlat cei doi dalmaţieni. Cele două maşini porniră în direcţii opuse.

La nouă săptămâni după căsătoria ei, Perdita dădu naştere la opt pui. Fermierul nu-i oferise mai mult de mâncare şi nici nu o ajutase să-şi hrănească puii, astfel încât slăbise văzând cu ochii; la o lună de la naşterea puilor, Perdita ajunsese numai piele şi os. Când se făcuseră mai mărişori, fermierul începu să le pună hrană separat şi puii învăţaseră repede să mănânce singuri. Cu toate acestea, nu încetaseră să se hrănească şi de la mama lor, astfel încât Perdita nu avusese răgazul să se întremeze. Era o mămică foarte tânără, abia ajunsă la maturitate, dar îşi iubea puii la nebunie şi ar fi făcut orice ca să le fie bine. Aşa că, pe măsură ce puii creşteau şi se îngrăşau, Perdita slăbea tot mai mult.

La dalmaţieni, petele apar după două săptămâni de la naştere. La şase săptămâni devenise limpede că puii vor avea o blană deosebit de frumoasă şi că vor fi de aceea foarte valoroşi – după cum îl auzise pe fermier spunându-i unei persoane sosite într-o dimineaţă la fermă. Perdita încă îi mai hrănea; puii mâncau tot ce le dădea fermierul şi apoi veneau la ea. După-masă obişnuiau să tragă cu toţii un pui de somn într-o cutie care-i fusese dată Perditei drept culcuş.

Într-o după-amiază însă, Perdita se trezi singură. Lângă ea nu mai era niciun pui. îi căută peste tot, în casă ca şi în ogradă, dar nicăieri nici urmă de pui. Ieşi pe şosea temându-se să nu-i fi călcat vreo maşină. Începu să alerge căutându-i, oprindu-se din când în când să-i cheme lătrând, dar nu primise răspuns. Începuse să plouă. Perdita prinse să latre din ce în ce mai disperată, îngrijorată că puii vor răci. La un moment dat, fusese cât pe-aci să fie călcată de o maşină; scăpase în ultimul moment, sărind în lături drept

într-un şanţ plin cu noroi, care o împroşcase până şi-n ochi şi urechi. Când ajunsese la pajiştea unde-l cunoscuse pe soţul ei, tremura toată şi era nesigură pe picioare. Durerea pe care o resimţi amintindu-şi de soţul de care fusese brutal despărţită se adăugă la durerea pricinuită de pierderea puilor. Nu mâncase nimic de seara trecută, căci fermierul o hrănea o singură dată pe zi. Leşinată de foame şi cu sufletul zdrobit se prăbuşise în mijlocul şoselei, unde o găsise la puţin timp după aceea doamna Dearly.

Aceasta era povestea Perditei. Singurul lucru de care nu pomeni nimic era faptul că fermierul o botezase Spotty, şi aceasta deoarece numele de Perdita îi plăcea mult mai mult.

Pongo o ascultă cu multă atenţie şi compasiune şi se strădui să o consoleze. Îi zise că nu credea că puii se rătăciseră. Era mult mai probabil ca ei să fi fost vânduţi – poate chiar persoanei care venise atunci la fermă. Era lucrul cel mai bun care li se putuse întâmpla, şi dacă erau valoroşi, cum spusese ea, atunci cu siguranţă că noii lor stăpâni vor avea grijă de ei. La fermă n-ar fi fost oricum destulă mâncare pentru toţi. Perdita îi dădu dreptate. Cei doi pui care dormeau duşi, ghemuiţi lângă ea, o făceau să se simtă fericită; la fel şi cuvintele calde pe care i le adresa Pongo drept mulţumire pentru faptul că avusese atâta grijă de cei doi micuţi ai lui. În curând, Perdita se linişti şi căzu într-un somn bun şi plăcut.

Pongo rămase treaz încă multă vreme. Cât şi-ar fi dorit ca Missis şi toţi cei cincisprezece pui să fie împreună cu el aici, jos, în bucătăria luminată numai de flăcările care jucau în plită. Se ridică şi se duse lângă coşul în care dormea Perdita. Se simţea mândru şi protector, îi părea rău de necazurile ce se abătuseră peste sărmana Perdita. Era într-adevăr nemaipomenit de frumuşică – cu toate că nu se putea compara nici pe departe cu Missis a lui.

Se întoarse înapoi la culcuşul lui, se spălă şi se cuibări înăuntru pentru noapte. Focul scăzuse; în curând,

în bucătărie nu mai răzbătea decât lumina palidă a unui felinar de afară. Pongo dormea. Perdita dormea. Cei doi pui care trecuseră cu bine de prima lor zi de viaţă dormeau şi ei tot atât de liniştiţi ca şi când ar fi fost lângă propria lor mamă.

Sus, în dulap, Missis terminase de hrănit opt pui şi începea să se simtă ostenită. La rândul lui, domnul Dearly, terminase de hrănit cinci pui şi, după o zi petrecută în dulap, era atât de frânt, încât ieşi de-a buşilea dinăuntru. Doamna Dearly îl urcă în pat şi îi dădu să bea nişte lapte cald dintr-un termos. Se culcară cu uşa de la dormitor deschisă, în caz că Missis avea nevoie de ceva peste noapte. Missis părea însă foarte liniştită – cu toate că, înainte de a adormi, se duse totuşi cu gândul la nou-venita care era singură cu Pongo, jos în bucătărie. Nu îşi făcu propriu-zis vreun gând anume, ci doar aşa, în treacăt…

La ultimul etaj, Nanny Cook dormea şi visa pui de dalmaţian înfăşaţi ca nişte bebeluşi, iar Nanny Butler dormea şi visa bebeluşi îmbrăcaţi în pui de dalmaţian.

O casă ca aceea în care patru oameni, trei dalmaţieni şi cincisprezece pui dormeau duşi, era o casă cu adevărat cufundată în somn.

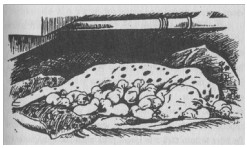

4. CRUELLA DE VIL FACE DOUĂ VIZITE

A doua zi, Perditei i se mai aduseră încă cinci pui şi, pentru că se descurcă de minune cu ei, domnul Dearly putu să meargă la lucru. După program însă, domnul Dearly veni repede acasă ca să-şi reia locul în dulap, dar o găsi pe doamna Dearly hrănindu-i pe cei dinăuntru, iar pe dădace ocupându-se de cei din bucătărie. Pe moment se simţi puţin gelos, dar îi trecu repede căci ştia că ceea ce era important era ca puii să fie bine hrăniţi fără a le obosi prea mult nici pe Missis şi nici pe sărmana Perdita, care era încă slăbită.

Perditei i se amenajase acum un alt culcuş, în bufet, unde lumina era mai slabă şi deci mai potrivită pentru ochii puilor. Aceştia se deschiseră după opt zile. La o săptămână începură să apară petele.

Ce bucurie a fost în casă în ziua când domnul Dearly observă prima pată! începând de atunci, petele deveniră repede din ce în ce mai vizibile, cu toate că procesul urma să mai dureze încă vreo câteva luni. După numai puţine zile, puii puteau fi deja deosebiţi unul de celălalt. Erau şapte fete şi opt băieţi. Puiul salvat de domnul Dearly era o fetiţă, cea mai frumuşică dintre toate, dar şi cea mai micuţă şi mai delicată. Primi numele de Cadpig, nume care se dă de obicei celui mai mic şi mai plăpând dintr-o familie de purceluşi. Domnul Dearly îşi luă obiceiul de a o striga întotdeauna Cadpig, nume care poate fi chiar drăguţ atunci când este rostit cu dragoste.

Cel mai mare şi cel mai vânjos dintre pui era Patch[67], cel cu o ureche neagră şi care se nimerea mereu în preajma lui Cadpig, ca şi cum ar fi ştiut deja că de surioara lui îl va lega o prietenie deosebită. Un altul dintre fraţi, Roly Poly8, era grăsuţ şi caraghios, şi pus tot timpul pe năzbâtii. Dar dintre toţi, cel care-ţi sărea primul în ochi era un pui ale cărui pete pe spate erau în formă de potcoavă, de unde primi şi numele de Lucky[8]. Era plin de energie şi iniţiativă şi se dovedi de la început conducătorul fraţilor şi surorilor sale. La câteva zile după apariţia petelor, se întâmplă un lucru tare trist: Perdita rămase fără lapte. Se simţea distrusă, căci ajunsese să-i iubească pe cei şapte pui de care se îngrijise de parcă ar fi fost ai ei. Mai mult decât atât, fu cuprinsă de frică. Acum că nu mai era folositoare, de ce ar mai fi ţinut-o soţii Dearly în casa aceasta călduroasă şi primitoare, în care – pentru prima oară în viaţa ei – mâncase pe săturate? Dar nu atât hrana

---

6 *Patch*=petic, pată (engl.).

7 *Roly-poly*=dolofan, rotofei (engl.).

8 *Lucky*=norocos, băftos (engl.).

şi căldura erau cele mai importante, cât dragostea cu care fusese înconjurată. Toţi ai casei se purtaseră cu ea ca şi cu un membru al familiei, iar gândul că toate acestea s-ar putea sfârşi îi era de nesuportat.

Şi ce se alegea de căţeii pe care nu-i mai dorea nimeni? în sufletul Perditei încolţiră tot felul de temeri.

În dimineaţa în care descoperi că nu mai are lapte, se strecură abătută afară din bufet şi dădu cu ochii de doamna Dearly, care lua o gustare împreună cu cele două dădace. Aceasta îi întinse un biscuit. Perdita însă îl refuză şi, scâncind uşor, îşi aşeză capul pe genunchii doamnei Dearly.

— Scumpa mea Perdita, începu doamna Dearly mângâind-o. Cât aş vrea să o putem linişti, să-i spunem că ne ocupăm noi de hrănirea celor şapte pui şi că n-are de ce să-şi facă griji. Draga mea Perdita, îi speli atât de bine şi le ţii cald noaptea. Nu văd cum ne-am descurca fără tine.

Doamna Dearly nu spera să fie înţeleasă; se gândea numai că tonul mângâietor al vocii ei va reuşi să o liniştească. Dar Perdita, care în fiecare zi învăţase tot mai multe cuvinte, înţelesese tot. I se luă brusc o piatră de pe inimă şi, pentru prima oară de când se afla aici, explodă de bucurie. Sări în sus, o sărută pe doamna Dearly şi după aceea se repezi înapoi la culcuş ca să mai spele încă o dată puii.

Nu trecu mult şi puii învăţară să bea singuri lapte, ba chiar începură să mănânce porţii mici de budincă şi pâine înmuiată în sos de carne. Cum se făcuseră deja prea mari ca să mai încapă în dulapuri, Missis şi cei opt pui care erau cu ea fură mutaţi jos, în spălătorie, în timp ce ceilalţi şapte pui ai Perditei puseră stăpânire pe bucătărie – unde se împleticeau teribil printre picioarele celor două dădace.

— Ce păcat că nu pot sta împreună cu fraţii şi surorile lor în spălătorie, spuse într-o dimineaţă Nanny Cook.

— Ce să-i faci? Missis nu-i mai recunoaşte ca puii ei

acum şi ar putea să-i repeadă, oftă Nanny Butler. Iar ea şi cu Perdita s-ar putea lua la bătaie.

Auzind acestea, Pongo hotărî că era timpul să facă ceva pentru a limpezi situaţia. Oricâtă dreptate ar fi avut Nanny Butler, el ştia foarte bine că Missis şi-ar recunoaşte oricând propriii pui, iar ea şi cu Perdita nu s-ar lua nicidecum la bătaie. Aşa că, în după-amiaza aceea, după ce se sfătui cu Missis pe sub uşa de la spălătorie, aşteptă ca cele două dădace să urce în casă şi repezindu-se cu toată forţa în uşa de la spălătorie, reuşi să o deschidă. Ca la un semnal, toţi cei opt pui împreună cu Missis năvăliră afară, sărind şi rostogolindu-se, în aşa fel încât, înapoindu-se, cele două dădace fură uimite să găsească bucătăria plină de dalmaţieni care se jucau fericiţi împreună. Puii erau acum atât de amestecaţi, încât le trebui mult timp dădacelor să hotărască care dintre ei fuseseră crescuţi de Perdita şi care de Missis.

Începând din ziua aceea, întreaga familie fu mutată în spălătorie. Uşa era ţinută deschisă şi o scândură de lemn fu fixată de-a curmezişul pe podea, suficient de înaltă ca să ţină puii înăuntru, dar destul de joasă ca să poată fi sărită cu uşurinţă de Missis sau de Perdita când acestea doreau să vină în bucătărie.

Era deja decembrie, dar vremea era frumoasă şi surprinzător de caldă, aşa încât puii ieşeau de mai multe ori pe zi la joacă în curticica din faţa bucătăriei. Acolo erau în siguranţă, căci la poarta care dădea în stradă, aflată sus, în capul scărilor, se fixase un arc puternic care o ţinea închisă. Într-o dimineaţă, pe când puii şi cei trei dalmaţieni erau toţi afară la aer, Pongo observă o femeie înaltă care-i privea peste grilajul de fier al gardului.

O recunoscu imediat. Era Cruella de Vil.

Purta, ca de obicei, aceeaşi pelerină de vizon alb, simplu, dar pe dedesubt avea o altă haină de vizon maroniu. Pe cap îşi pusese o căciulă de blană, în picioare cizme înalte cu marginea tivită cu blană şi în mâini mănuşi

de blană.

— Tare mă-ntreb ce-o să poarte când o să se facă cu adevărat frig, se întrebă Nanny Butler ieşind în curte.

Cruella împinse poarta şi începu să coboare treptele înspre bucătărie, admirând cu voce tare puii. Lucky, întotdeauna cel mai curajos, urcă în fugă spre ea şi prinse a-i roade blana de la cizme. Cruella îl ridică de jos şi îl lipi de haina ei ca şi când ar fi fost un articol de purtat.

— Ce potcoavă încântătoare, spuse ea admirând petele de pe spatele lui Lucky. De-altfel, toţi au pete minunate. Sunt suficient de mari ca să fie despărţiţi de mamă? întrebă ea.

— Aproape, îi răspunse Nanny Butler. Dar nu va fi nevoie. Domnul şi Doamna Dearly intenţionează să-i păstreze pe toţi. (Erau momente când cele două dădace se întrebau totuşi cum aveau să se descurce cu o familie atât de numeroasă.)

— Ce drăguţ din partea lor, spuse Cruella întorcându-se şi luând-o înapoi în sus pe treptele ce duceau spre poartă, ţinându-l pe Lucky încă lipit de haina ei. Pongo, Missis şi Perdita se porniră în acelaşi moment să latre furios, iar Lucky îşi întinse gâtul şi o muşcă de ureche. Cruella scoase un ţipăt şi îi dădu drumul peste balustradă. Nanny Butler se repezi cu şortul întins în faţă, la timp ca să-l prindă.

— Femeia asta e-n stare să sperie şi petele de pe un dalmaţian, izbucni Nanny Cook, care tocmai ieşise în curte. Ce-i cu tine, Lucky dragă?

Lucky o zbughise în spălătorie şi înghiţea lacom apă. Urechea Cruellei avusese gust de piper!

Cu fiecare zi care trecea, puii se făceau tot mai mari şi deveneau tot mai independenţi. Acum se hrăneau singuri şi, pe lângă budinci şi pâine înmuiată în sos, începuseră deja să mănânce şi carne tocată. Missis şi Perdita aveau de acum chiar curajul să-i lase câte o oră sau şi mai mult singuri. Astfel, în fiecare dimineaţă, cele două mămici

împreună cu Pongo le scoteau la plimbare pe doamna Dearly şi pe Nanny Butler, în timp ce puii rămâneau acasă cu Nanny Cook, care îi supraveghea în timp ce pregătea prânzul. Într-o dimineaţă, după ce le dăduse drumul afară în curticica din faţa bucătăriei, Nanny Cook auzi soneria de la intrare.

Era Cruella de Vil, care, aflând că doamna Dearly ieşise puţin la plimbare, spuse că doreşte să o aştepte. Nanny Cook o pofti înăuntru. Cruella începu să pună o mulţime de întrebări despre domnul şi doamna Dearly şi despre pui, şi o ţinu atât de mult de vorbă, încât Nanny Cook fu nevoită până la urmă să se scuze şi să spună că se duce să bage puii în casă, căci se stârnise un vânt rece. Cruella îi zise atunci că se duce să dea o raită prin parc şi poate va avea norocul să se întâlnească cu doamna Dearly.

— O pot zări de aici, oare? întrebă ea ducându-se la fereastră.

Nanny Cook veni lângă ea să-i arate drumul cel mai scurt înspre parc, când observă o furgonetă neagră trasă în faţa casei. În momentul acela, maşina porni şi dispăru în mare viteză.

Cruella se arată dintr-odată foarte grăbită. Ieşi aproape alergând din casă şi coborî în fugă treptele de la intrare.

— Cum o fi putând să meargă atât de repede înfăşurată în atâtea blănuri, se întrebă Nanny Cook închizând uşa după ea. Când mă gândesc la bieţii pui rămaşi afară pe frigul ăsta, numai în blăniţele alea subţiri! Or să răcească!

Coborî repede în bucătărie şi deschise uşa care dădea spre curticica din faţă. Afară însă, niciun pui.

— Hoţomanii! Se joacă, îşi spuse Nanny Cook. S-au ascuns de mine.

Cu toate astea însă îşi dădu seama că nu aveau unde să se ascundă totuşi cincisprezece pui. Dar chiar şi aşa, se apucă să-i caute. Răscoli fiecare colţişor al curţii. Căută până şi în locurile cele mai strâmte, unde nici măcar un şoricel nu s-ar fi putut strecura. Poarta de la stradă era închisă. Niciunul dintre pui n-ar fi putut să o deschidă. Nanny Cook însă, disperată, urcă totuşi până-n stradă să-i caute şi acolo.

— Au fost furaţi! Sunt sigură că au fost furaţi! gemu ea izbucnind în lacrimi. Trebuie să fi fost în furgonetă neagră pe care am văzut-o plecând din faţa casei!

Departe, în josul străzii, Cruella de Vil părea să fi renunţat la ideea de a da o raită prin parc. Ajunsese deja la jumătatea drumului spre casa ei şi mergea într-adevăr foarte, foarte repede.

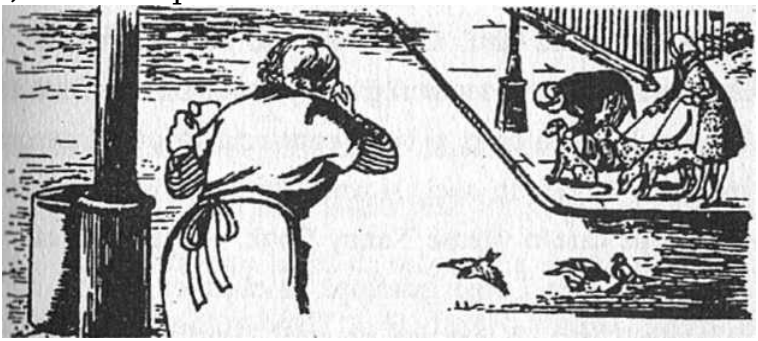

5. CUM MAI LATRĂ CÂINII!

Nanny Cook privi printre lacrimi înspre parc. În depărtare, le putea vedea pe doamna Dearly şi pe Nanny Butler, împreună cu cei trei dalmaţieni. Se întorseseră şi se îndreptau acum spre casă. Părea straniu şi îngrozitor să-i vezi plimbându-se atât de liniştiţi, când fiecare pas îi aducea mai aproape de nenorocire!

Când intrară pe aleea ce ducea spre casă, Nanny Cook le ieşi în cale alergând şi plângând în hohote.

Doamna Dearly abia putu înţelege ce se întâmplase. Dalmaţienii însă auziră cuvântul pui, văzură lacrimile şiroind pe obrajii lui Nanny Cook şi o rupseră la goană în jos pe scări, înspre bucătărie. Alergară apoi înnebuniţi prin toată casa, căutând şi iar căutând. La fiecare câteva minute, Missis şi Perdita scoteau câte un urlet sfâşietor, iar Pongo lătra furios.

În timp ce dalmaţienii căutau, iar cele două dădace plângeau una pe umărul celeilalte, doamna Dearly îi telefona domnului Dearly la birou. Acesta sosi imediat acasă însoţit de unul dintre cei mai buni agenţi de la Scotland Yard10. Detectivul găsi o fâşie de pânză prinsă în balustrada de la scări şi trase concluzia că puii fuseseră mai întâi băgaţi în saci, şi apoi încărcaţi în furgonetă neagră pe care o văzuse Nanny Cook. Le promise că va răscoli întreaga Lume Interlopă în căutarea puilor, dar, în acelaşi timp, îi avertiză pe soţii Dearly că de obicei căţeii furaţi nu sunt înapoiaţi stăpânilor decât contra unei recompense. Părea nefiresc să dai bani unor hoţi, dar domnul Dearly se arătă dispus să facă orice.

După plecarea detectivului, domnul Dearly dădu fuga pe Fleet Street11, unde plăti pentru nişte anunţuri de mari dimensiuni, care să apară pe prima pagină a ziarelor de seară (ceea ce-l costă destul de mult), ca şi pentru altele. Încă şi mai mari, care să apară pe prima pagină a ziarelor de a doua zi de dimineaţă (ceea ce-l costă încă şi mai mult). În plus, nici el şi nici doamna Dearly nu aveau ce face decât să încerce să se îmbărbăteze unul pe celălalt, să aline durerea celor două dădace şi să dea curaj celor trei dalmaţieni. În curând, Nanny Cook şi Nanny Butler se opriră din plâns şi se alăturară efortului general de îmbărbătare. Pregătiră o cină gustoasă de care nimeni însă nu se atinse. În cele din urmă, peste casa lovită de nenorocire, se lăsă noaptea.

Zdrobiţi de oboseală şi de durere, Pongo, Missis şi Perdita vegheau fiecare în coşul lui de lângă plita din

bucătărie.

— Când mă gândesc la micuţa mea Cadpig – vârâtă într-un sac! sughiţă Missis.

— Patch o să-i poarte de grijă, încercă Pongo să o liniştească, cu toate că el însuşi nu se simţea deloc liniştit.

— Lucky e atât de îndrăzneţ, încât se va repezi să-i muşte pe hoţi, iar ei or să-l omoare, scânci Perdita.

— N-o să-ncerce nimeni să-l omoare, spuse Pongo. Puii au fost furaţi pentru că sunt valoroşi. N-o să le facă nimeni niciun rău. Sunt valoroşi doar atâta timp cât sunt în viaţă.

Rostind aceste cuvinte, în mintea lui Pongo încolţi o îngrozitoare bănuială, care crescu şi crescu pe măsură ce se scurgea noaptea. Pongo rămase treaz mult timp după ce Missis şi Perdita, complet epuizate, adormiseră. Privea fix la focul din plită şi rodea mecanic marginea de răchită a coşului, aşa cum un om, într-o situaţie asemănătoare, ar fi fumat o pipă.

10 *Scotland Yard* – Biroul de Investigaţii Criminale din Marea Britanie.

8 Fleet Street – veche stradă în Londra, unde îşi au sediul redacţiile mai multor ziare din Anglia.

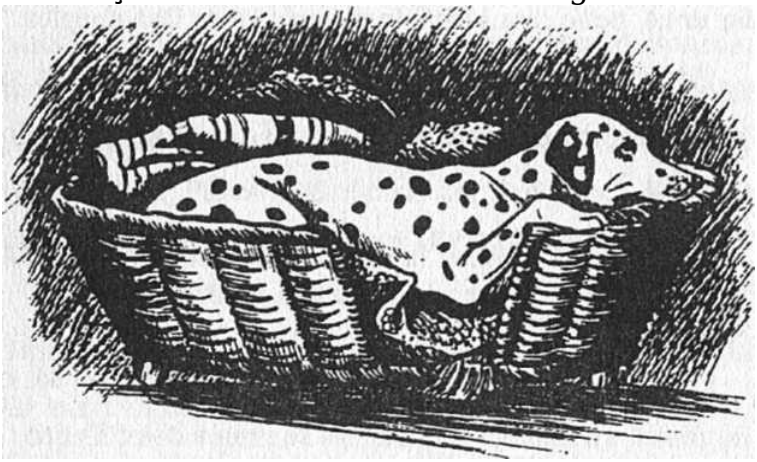

ricine nu-l cunoştea bine pe Pongo l-ar fi găsit frumos, amuzant şi drăgălaş, dar nu şi din cale-afară de

inteligent. Nici chiar soţii Dearly nu bănuiau întru totul profunzimea minţii lui. Avea încă momente când se comporta ca un căţelandru: se arunca după beţe şi mingi, se căţăra pe genunchi rămaşi mult prea mici pentru el, se răsturna pe spate ca să fie scărpinat pe burtă. Cine şi-ar fi închipuit că fiinţa aceasta jucăuşă avea una din minţile cele mai ascuţite din întreaga Lume Canină?

Această minte era pusă acum la treabă. Toată noaptea aceea lungă de decembrie, Pongo întoarse problema pe toate feţele, încercând să pună firele cap la cap. O dată sau de două ori le înnodă chiar prea tare.

N-avea de gând să le alarmeze pe Missis şi pe Perdita cu bănuielile lui. Sărmanul Pongo! Nu numai că suferea el, ca tată – mai suferea acum şi pentru două mame. (Căci începuse să simtă că puii aveau într-adevăr două mame, cu toate că el nu se simţea nicidecum ca având două soţii. Perdita era pentru el ca o surioară mult-iubită.) Se hotărî deci să nu sufle o vorbă despre înfricoşătoarele sale bănuieli până ce nu era absolut sigur de ele. Între timp însă mai rămânea un lucru important de făcut, pe care încă-l mai punea la cale când se lumină de ziuă şi cele două dădace coborâră în bucătărie ca să pregătească prima masă a zilei.

Până acum, dimineaţa fusese unul din momentele cele mai fericite ale zilei – se aţâţa focul în plită, hrană era din belşug, iar puii erau la ora când plesneau de chef de joacă. Dimineaţa asta însă – aşa cum spuse Nanny Butler – parcă nici nu era. Mai bine nici să nu te gândeşti. Dar cine din cei aflaţi în casa rămasă fără pui putea să nu se gândească la cele întâmplate?

Ziua nu le aduse nicio veste îmbucurătoare. Soţii Dearly însă fură surprinşi şi fericiţi să constate că cei trei dalmaţieni îşi recăpătaseră pofta de mâncare. (Pongo fusese ferm în această privinţă: „Trebuie să vă recăpătaţi puterile”, le spusese el fetelor.) După-amiaza le rezervă o şi mai mare surpriză. Pongo şi Missis le dădură foarte clar

de înţeles că doresc să-i scoată la plimbare. Perdita hotărî să rămână acasă în caz că s-ar fi întors vreunul din pui şi ar fi fost nevoie să fie îngrijit.

Se lăsase deja frigul – mai era doar o săptămână până la Crăciun.

— Trebuie să-i pun hăinuţa lui Missis, spuse doamna Dearly.

Era o hăinuţă cochetă, albastră cu tiv alb de jur-împrejur. Missis era foarte mândră de ea. Se cumpăraseră hăinuţe pentru toţi trei dalmaţienii, dar de la început Pongo dădu foarte clar de înţeles că-i displace ideea de a purta o haină.

Missis fu deci îmbrăcată şi ambilor dalmaţieni li se puse câte o zgardă elegantă din lanţ. Apoi cei doi îi puseră în lesă pe domnul şi pe doamna Dearly şi îi conduseră în parc.

De la început deveni limpede încotro doreau să meargă. Traversară hotărâţi parcul şi şoseaua şi o porniră întins spre locul viran şi ridicat care se deschidea mai încolo, numit Primrose Hill. Faptul nu-i surprinse prea tare pe soţii Dearly, căci terenul era un loc de plimbare mult îndrăgit de cei doi dalmaţieni. Ceea ce îi surprinse însă fu comportarea celor doi odată ajunşi acolo.

Se opriră în picioare, unul lângă celălalt şi începură să latre – înspre nord, apoi înspre sud, înspre vest şi înspre est. De fiecare dată când îşi schimbau poziţia, începeau prin a lătra de trei ori scurt şi ascuţit.

— Ai zice că semnalizează, spuse domnul Dearly fără a crede însă prea mult în ceea ce spunea, cu toate că exact asta făceau cei doi dalmaţieni.

Mulţi au băgat poate de seamă cum încep să latre câinii la ora când se lasă seara, amurgul fiind pe drept cuvânt cunoscut ca ora la care latră câinii. Cei de la oraş, mult mai ocupaţi decât cei de la ţară, latră mai puţin, dar toţi ştiu de Lătratul de seară. De fapt, prin Lătratul de seară, câinii de pretutindeni ţin legătura cu prieteni aflaţi

la mare distanţă, îşi transmit veşti importante sau schimbă o bârfă, două, de peste zi. Dar niciunul dintre căţeii care îi auziră în seara aceea pe Pongo şi pe Missis nu se aşteptau să afle vreo bârfă oarecare, căci cele trei lătrături scurte şi ascuţite însemnau „Ajutor! Ajutor! Ajutor!”

Niciun câine nu transmite semnalul acesta decât dacă se găseşte într-o situaţie cu adevărat disperată. Şi niciun câine care aude acest semnal nu ezită să răspundă.

În mai puţin de câteva minute, ştirea despre puii furaţi făcea înconjurul Angliei şi fiecare căţel care o auzi se transformă pe loc în detectiv. Câinii din cartierele sordide ale Londrei (caractere dure, cu muşcături la fel de dure) se porniră să inspecteze fundăturile sinistre pe unde bântuiau de obicei hoţii de câini. Căţeii din magazinele de animale se grăbiră să verifice ca nu cumva vreunii din puii aflaţi la vânzare să nu fie pui de dalmaţian deghizaţi. Iar căţeii care nu puteau face nimic altceva avură grijă să transmită mai departe ştirea, mai întâi în oraş şi apoi dincolo de periferie, în ţară: „Ajutor! Ajutor! Ajutor! Cincisprezece pui de dalmaţian furaţi. Trimiteţi veşti lui Pongo şi lui Missis Pongo din Regent Park.

Stop”.

Pongo şi Missis sperau că într-adevăr vestea se va răspândi.

Tot ce ştiau cu siguranţă era că luaseră legătura cu câinii aflaţi suficient de aproape ca să le poată răspundă şi că aceştia vor rămâne pe recepţie, ca a doua zi la amurg să poată prelua şi transmite orice noutate care ar apărea.

Un dog german[9], care le răspunse dinspre Hamstead, le dădu mult curaj.

— Am prieteni peste tot în ţară, latră el cu glas puternic şi sonor. Şi voi sta la datorie zi şi noapte. Să nu vă pierdeţi curajul, voi cei din Regent Park!

---

9 Cîine de pază şi apărare, de talie foarte mare, impunător, neagresiv, deosebit de elegant şi plăcut, lăsînd impresia unei statui.

Se lăsase deja întunericul, iar soţii Dearly începuseră să le dea foarte discret de înţeles că ar dori să fie duşi acasă. Astfel, după ce mai schimbară câteva cuvinte cu dogul german, Pongo şi Missis o porniră înapoi spre casă, cu domnul şi doamna Dearly mergând în urma lor. Câinii care răspunseseră primii la semnalul de ajutor tăcuseră acum, dar cercul de transmisie se lărgea tot mai mult. În seara aceasta, Lătratul de seară nu încetă odată cu lăsarea nopţii, ci continuă încă mult timp după răsăritul lunii peste întreaga Anglie.

A doua zi, foarte mulţi dintre cei care citiseră anunţurile date de domnul Dearly în ziare, telefonară ca să-şi exprime regretul pentru cele întâmplate. (Chiar şi Cruella dădu telefon şi păru din cale-afară de tulburată să afle că puii fuseseră furaţi în timp ce ea stătuse de vorbă cu Nanny Cook). Nimeni însă nu aduse vreo noutate încurajatoare. Chiar şi detectivul de la Scotland Yard mărturisi că era complet derutat de situaţie. Astfel, pentru domnul şi doamna Dearly, pentru dădace şi pentru cei trei dalmaţieni, ziua nu fu decât încă una plină de tristeţe.

Cu puţin înainte de înserat, Pongo şi Missis îşi manifestară din nou dorinţa de a-i scoate pe soţii Dearly la plimbare. Plecară şi merseră, ca şi cu o zi înainte, direct pe terenul de la Primrose Hill. Pongo şi Missis se aşezară din nou unul lângă altul şi lătrară de trei ori scurt. De data aceasta însă, lătrăturile erau uşor diferite de cele de cu o zi înainte – cu toate că niciun om n-ar fi putut sesiza diferenţa. Nu mai erau aceleaşi semnale de ajutor, ci însemnau „Recepţie! Recepţie! Recepţie!”

Primii care răspunseră fură căţeii care cercetaseră oraşul. Sosiră mesaje din cartierul West End, East End şi din zona de pe malul sudic al Tamisei. Toate erau însă la fel.

— Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Nicio veste despre pui. Regrete profunde. Stop.

Sărmana Missis! Atâta sperase că puii se mai află

încă la Londra. Însă bănuiala secretă a lui Pongo îl făcea să-şi pună mai multă nădejde în mesajele care urmau să vină din ţară. În curând începură să sosească şi acestea – unele dintre ele transmise tot prin releul londonez –, toate însă asemănătoare.

— Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Nicio veste despre pui. Regrete profunde. Stop.

Pongo şi Missis transmiseră iar şi iar semnalul de „Recepţie!", de fiecare dată cu noi speranţe. Dar de fiecare dată primiră acelaşi răspuns negativ, care-i umplea de o amarnică deznădejde.

În cele din urmă rămăsese doar dogul german dinspre Hamstead. Ultima lor speranţă! îi transmiseră semnalul.

Dogul le răspunse imediat cu glasul lui puternic şi sonor:

— Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Nicio veste despre pui. Regrete pro…

Dogul se opri brusc în mijlocul cuvântului. Câteva secunde mai târziu, glasul tunător se auzi din nou: – Aşteptaţi! Aşteptaţi! Aşteptaţi!

Neclintiţi, cu inimile bătând să le spargă pieptul, Pongo şi Missis aşteptau. Aşteptarea se prelungi într-atât, încât la un moment dat domnul Dearly îl mângâie uşor pe Pongo zicându-i:

— Ce-ar fi să ne întoarcem acasă, băiete?

Pentru prima oară în viaţa lui, Pongo îşi smuci capul de sub mâna domnului Dearly şi continuă să stea nemişcat, cu urechile ciulite. În cele din urmă, dogul începu să latre din nou, cu o voce triumfătoare, care spărgea întunericul din ce în ce mai des.

— Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Veşti! în sfârşit, veşti! Rămâneţi pe recepţie pentru detalii!

Se întâmplase un lucru extraordinar. În momentul în care dogul german se pregătea să-şi încheie prima

transmisie, primise un mesaj de la o căţeluşă pomeranian[10] cu glas ascuţit. La rândul ei aceasta-l primise de la un caniş[11], care-l auzise de la un boxer[12], care-l auzise de la un pechinez[13]. Căţei de aproape toate rasele ajutaseră la transmiterea mesajului – fără a-i mai pune la socoteală pe cei de rase necunoscute (cu nimic mai prejos decât ceilalţi şi toţi isteţi din cale-afară!). În total, patru sute optzeci de câini alcătuiseră lanţul de transmisie al mesajului care călătorise pe o distanţă de şaizeci de mile. Fiecare din cei patru sute optzeci îşi începuse mesajul cu semnalul „Urgent! ceea ce le dăduse prioritate între toţi căţeii care erau pe reţea – cu toate că puţini erau aceia care stăteau pur şi simplu de vorbă în seara aceasta. Aproape tot ce se comunicase la Lătratul de seară avusese legătură cu puii de dalmaţian furaţi.

Povestea care ajunse ia Pongo şi Missis era destul de ciudată: Câteva ore mai devreme, un venerabil ciobănesc englezesc, ce trăia la o fermă departe, într-un sal din comitatul Suffolk, ieşise să-şi facă plimbarea de seară. Auzise despre puii furaţi şi comentase întâmplarea cu pisica tărcată de la fermă, o bună prietenă a sa.

La mică distanţă de sat, pe un teren năpădit de buruieni, se înălţa un conac singuratic şi vechi. Înconjurat de jur-împrejur de un gard neobişnuit de înalt. Conacul era locuit de doi fraţi, Saul şi Jasper Baddun, despre care însă

---

10 Cîine de agrement, de talie mică, vivace, inteligent, plăcut companion; cunoscut şi sub numele de Loulou.

11 Cîine de agrement, cu urechi lungi, blană abundentă buclată sau în şnururi, renumit pentru fidelitate; vioi, inteligent, prietenos.

12 Cîine de pază şi apărare, atletic, cu maxilare puternice, urechi tăiate scurt, părul scurt, lucios; puternic, curajos, deosebit de fidel şi ataşat.

13 Cîine de apartament, mic, cu un corp lung şi picioare scurte, urechi lungi, faţă largă şi încreţită semănînd cu a unei maimuţici; deosebit de curajos, inteligent, jucăuş.

se ştia că sunt numai administratori în locul adevăratului proprietar. Casa avea o reputaţie proastă – niciun câine de prin partea locului nu s-ar fi aventurat să-şi bage nasul dincolo de porţile înalte din fier forjat. Pentru orice eventualitate însă, acestea erau ţinute în permanenţă încuiate.

În seara aceea se întâmplă ca, în plimbarea sa, ciobănescul să treacă pe lângă acel conac. Grăbi pasul nedorind să-l întâlnească pe vreunul dintre fraţii Baddun. În momentul acela însă ceva zbură peste zidul înalt care împrejmuia casa.

În prima clipă, ciobănescul observă cu plăcere că era un os, numai că, după cum constată imediat plin de dezgust, n-avea niciun pic de carne pe el. Era un os vechi, uscat şi zgâriat. Zgârieturile însă formau litere. Iar literele erau S.O.S.

Cineva cerea ajutor! Cineva aflat dincolo de zidurile înalte şi de poarta ferecată cu lanţuri. Ciobănescul dăduse un lătrat slab, prudent. De dincolo i se răspunse cu un lătrat înalt şi ascuţit, după care auzi un scheunat ca şi cum cineva ar fi apucat un căţel de bot ca să-l facă să tacă. Atunci, ciobănescul latră din nou zicând:

— Am să fac tot ce pot.

Luă apoi osul în gură şi alergă într-un suflet înapoi la fermă.

Odată ajuns, îi arătă osul pisicii tărcate şi îi ceru ajutorul. Se întoarseră amândoi la casa cea singuratică, în spatele ei găsiră un copac ale cărui crengi se înălţau mai sus de gard. Pisica se caţără în copac, merse de-a lungul crengilor şi apoi sări într-un alt copac aflat de partea cealaltă a gardului.

— Fii cu băgare de seamă, îi zise ciobănescul. Ştii doar că fraţii Baddun sunt răi!

Pisica coborî din copac sprijinindu-se în gheare şi sări jos pe pământ. Înainta apoi repede pe sub tufişurile neîngrijite din grădină până ce ajunse la un zid de piatră

care înconjura curtea unui grajd. De dincolo de zid se auzeau chelălăieli şi scheunături. Sări sus pe zid şi privi jos, în partea cealaltă.

În clipa următoare, unul din fraţii Baddun o zări şi zvârli cu o piatră după ea. Pisica se feri în lături, sări înapoi jos şi o rupse la fugă. În două minute era înapoi în siguranţă lângă Ciobănesc.

— Sunt acolo! exclamase ea triumfătoare. Locul musteşte de pui de dalmaţian!

Acum ciobănescul englezesc era un foarte bun lătrător, dar în seara aceasta, având de transmis cea mai importantă ştire din întreaga Lume Canină, se întrecu pe sine. Şi astfel călători mesajul, purtat de câini de curte şi de câini de apartament, de câini mici şi de câini mari. Uneori, un lătrat trebuia să străbată mai mult de o jumătate de milă, alteori numai câţiva metri. Un terrier Cairn[14], cu auzul ascuţit, salvă lanţul de transmisie prinzând un lătrat care venea de la o milă depărtare şi apoi îşi sparse aproape plămânii transmiţându-l mai departe căţelului din vecini. Peste mile şi mile de câmp deschis, peste mile şi mile de suburbii, printr-o reţea întortocheată de străzi din Londra, lanţul de transmisie rămase neîntrerupt; din îndepărtatul Suffolk şi până pe Primrose Hill, unde Pongo şi Missis aşteptau nemişcaţi, ascultând şi iar ascultând.

— Puii găsiţi în casă singuratică… S.O.S. pe un os vechi…

---

14 Cîine de vînătoare, din familia numeroasă a terrierilor, de talie mică sau mijlocie, robust, mobil, curajos, dinamic, agil, perseverent.

Issis nu prinse chiar totul, dar Pongo nu scăpă un cuvânt. Sosiră şi instrucţiuni de drum până în satul din Suffolk, sugestii pentru ruta care trebuia urmată, oferte de găzduire până acolo. Iar cei care alcătuiseră lanţul de transmisie aşteptau acum să transmită un mesaj puilor – ciobănescul promisese că-l va lătra peste gard, după lăsarea nopţii.

La început, Missis fu prea emoţionată ca să găsească ceva de spus, dar mesajul lui Pongo fu limpede.

— Spuneţi-le că venim. Spuneţi-le că pornim chiar în noaptea asta. Spuneţi-le să nu-şi piardă curajul!

Apoi Missis îşi regăsi vocea.

— Spuneţi-le că-i iubim. Spuneţi-i lui Patch să aibă

grijă de Cadpig şi lui Lucky să nu fie prea îndrăzneţ. Spuneţi-i lui Roly Poly să nu se ţină de năzbâtii.

Le-ar fi transmis câte ceva fiecăruia din cei cincisprezece pui, dacă Pongo n-o oprea şoptindu-i:

— Ajunge, draga mea. Nu trebuie să facem mesajul prea complicat. Lasă-l acum pe dog să înceapă. Aşa că semnalizară de încheiere şi brusc se lăsă tărea. Apoi, auziră din nou vocea dogului german, dar nu atât de tare ca mai înainte. De data aceasta, nu mai lătra în direcţia lor. Pongo şi Missis auziră limpede cum mesajul lor îşi începe drumul spre Suffolk.

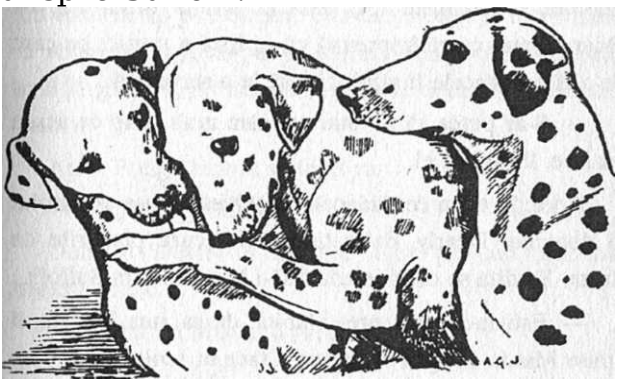

6. PLECAREA

— Ai auzit cine e proprietarul casei în care sunt închişi puii? o întrebă Pongo pe Missis, în timp ce-i conduceau acasă pe domnul şi pe doamna Dearly.

— Nu, Pongo, îi răspunse ea. Mă tem că am scăpat multe din ce ne-a transmis dogul german.

— Îţi povestesc eu totul mai târziu, îi spuse Pongo. Sărmanul Pongo! Era pus într-o mare dilemă. Ştia acum că groaznica bănuială ce-o avusese de la început se adeverise şi că sosise momentul ca Missis să afle adevărul. Dar mai ştia că dacă-i spunea înainte de cină, Missis şi-ar fi putut pierde pofta de mâncare, iar dacă-i spunea după masă, i s-ar fi putut face rău. Aşa că se hotărî să nu-i spună încă nimic şi, odată ajunşi acasă, o îmboldi să mănânce tot,

până la ultima firimitură, ba chiar să mai ceară împreună cu el încă o porţie, pe care de-altfel, dădacele fură fericite să le-o servească.

— S-ar putea să nu mai mâncăm mult timp de acum înainte, îi explică el.

Apoi, în timp ce dădacele le serveau masa domnului şi doamnei Dearly, dalmaţienii îşi făcură planurile de drum. Perdita se oferi imediat să-i însoţească în Suffolk.

— Eşti încă mult prea slăbită, draga mea Perdita, îi spuse Missis. Şi apoi ce-ai putea face tu acolo?

— Aş putea măcar să spăl puii! răspunse aceasta.

Pongo şi Missis o asigurară că ştiau cât este de pricepută la spălarea puilor, dar că sarcina ei acum era să-i liniştească pe domnul şi pe doamna Dearly. Perdita le dădu dreptate.

— Măcar de-am putea să-i facem să înţeleagă de ce îi părăsim! exclamă Missis cu tristeţe.

— Dacă am putea face aşa ceva, nici n-ar mai fi nevoie să plecăm, îi spuse Pongo. Ne-ar duce chiar ei cu maşina şi ar chema şi poliţia.

— Hai să mai încercăm măcar încă o dată să le vorbim, îl rugă Missis.

Soţii Dearly stăteau în faţa şemineului, în sufrageria mare şi luminoasă. îi primiră bucuroşi înăuntru şi le oferiră locurile de pe canapea. Dar nici Pongo şi nici Missis nu voiau să tragă un pui de somn.

Rămaseră în picioare unul lângă altul, uitându-se rugător la domnul şi doamna Dearly. Apoi, Pongo începu să latre rar:

— Uff, uff, *uffolk.*

Domnul Dearly îl mângâie uşor pe cap, dar nu înţelese nimic. Fu rândul lui Missis să încerce:

— Uff, uff, *uffolk.*

— Vreţi să ne spuneţi că puii sunt în Suffolk? întrebă doamna Dearly.

Pongo şi Missis prinseră a da nebuneşte din coadă.

Dar doamna Dearly glumea. Era inutil să mai încerce. Pongo şi Missis ştiau că nu vor reuşi.

Căţeii nu vor vorbi niciodată limba oamenilor şi nici oamenii pe cea a căţeilor. Dar în timp ce mulţi căţei înţeleg aproape fiecare cuvânt pe care-l rostesc oamenii, aceştia abia dacă învaţă să recunoască înţelesul a vreo cinci sau şase lătrături, dacă le învaţă şi pe acelea. Iar lătratul nu e decât o mică parte din limbajul folosit de căţei. Datul din coadă poate însemna atâtea! Oamenii ştiu că un căţel care dă din coadă se bucură, dar nu ştiu şi ce anume spune el despre bucuria lui. (La drept vorbind, e totuşi meritoriu pentru oameni că reuşesc să înţeleagă măcar şi atât, din moment ce ei nu au cozi.) Apoi mai sunt fornăiturile şi sforăiturile şi ciulitul urechilor – care pot spune atâtea! Şi câte nu vorbesc ochii câinilor!

În seara aceea, Pongo şi Missis le vorbiră domnului şi doamnei Dearly cu ochii – căci ştiau că există cel puţin o privire pe care aceştia o înţeleg, şi anume cea plină de dragoste. Cu capul sprijinit de genunchii lor, cei doi dalmaţieni le vorbiră iar şi iar, din ochi, despre dragostea ce le-o purtau. La rindu-l lor. domnul şi doamna Dearly îi mângâiară îndelung, zicând mereu:

— Dragul nostru Pongo… Draga noastră Missis…

— Ştiu că ne roagă să le găsim puii, spuse doamna Dearly, nebănuind că de fapt, pe lângă că le arătau cât de mult îi iubesc, Pongo şi Missis încercau să le spună: „Noi plecăm să găsim puii. Iertaţi-ne că vă părăsim şi aveţi încredere că ne vom întoarce cu bine”.

La ora unsprezece noaptea, o sărutară o ultimă oară pe mâini pe doamna Dearly şi îl scoaseră pe domnul Dearly la o plimbare târzie. Perdita ieşi şi ea cu ei. Îşi petrecuse întreaga seară împreună cu cele două dădace în bucătărie, ştiind că Pongo şi Missis doreau să fie singuri cu soţii Dearly. După plimbare, cei trei dalmaţieni se cuibăriră fiecare în coşul lui, iar casa se pregăti de culcare.

Liniştea însă nu dură prea mult. Imediat după miezul

nopţii, Pongo şi Missis se ridicară, mâncară nişte biscuiţi pe care-i ascunseseră mai devreme şi băură multă, multă apă. Apoi îşi luară un drăgăstos rămas-bun de la Perdita, care era în lacrimi, împinseră cu botul un ochi de geam care dădea spre spatele casei şi săriră afară. (Ştiau că n-ar fi putut niciodată deschide poarta de la stradă.) Cu grijă, închiseră geamul după ei, împingându-l cu nasul, ca să nu răcească Perdita, apoi ocoliră casa şi ajunseră în faţă, în dreptul bucătăriei, de unde-i mai zâmbiră o dată de la revedere prin gard. (Căţeii obişnuiesc să zâmbească în mai multe feluri; Pongo şi Missis zâmbeau încreţindu-şi nasurile.) Perdita era la fereastra bucătăriei, încercând să dea din coadă curajoasă, ca şi când nu se întâmpla nimic.

În spatele Perditei, Missis zări cele trei coşuri tapetate cu perne, luminate slab de flăcările din plită şi gândul îi zbură la multele nopţi liniştite petrecute în culcuşul ei, în vremurile când un căţel se putea duce liniştit la culcare cu gândul numai la micul dejun de a doua zi de dimineaţă. Sărmana Missis! Bineînţeles că-i iubea, mai mult decât orice pe lume, pe Pongo şi pe pui, pe soţii Dearly şi pe dădace – şi pe draga de Perdita. Dar îşi mai iubea şi micul ei confort. Şi niciodată parcă nu îşi îndrăgise căminul mai mult ca acum, când era nevoită să-l părăsească ca să intre într-o lume periculoasă şi necunoscută.

Şi era atât de frig în lumea aceasta nouă! Noaptea era frumoasă, cerul era senin şi înstelat, dar vântul era tăios. Măcar de şi-ar fi putut lua frumoasa ei hăinuţă albastră, rămasă agăţată într-un cui în bucătăria călduroasă!

Pongo băgă de seamă că Missis tremura. E greu pentru un soţ îndrăgostit să-şi vadă soţia suferind de frig.

— Ţi-e frig, Missis? o întrebă el îngrijorat.

— Nu, Pongo, răspunse ea, încă tremurând.

— Mie mi-e, minţi Pongo. Dar mă încălzesc eu imediat.

Îi făcu din coadă la revedere Perditei şi o porni iute pe aleea care înconjura parcul, cu un aer foarte sigur pe el. Missis ţinu pasul cu el; dar după ce dădu o ultimă oară din coadă în direcţia Perditei, o lăsă să-i cadă jos, între picioare.

După câteva minute, Pongo întrebă din nou:

— Te-ai mai încălzit puţin, Missis?

— Da, Pongo, îi răspunse ea, dar încă tremura şi coada-i era încă lăsată-n jos.

Pongo ştia că dacă nu reuşeşte să o înveselească, Missis nu va putea face faţă drumului greu pe care-l aveau de străbătut. Şi nici lui nu i-ar fi stricat un pic de îmbărbătare. Aşa încât, se porni pe un mic discurs, menit să le dea amândurora curaj:

— Ştii, mă gândesc uneori, începu el, că şi tu şi eu am devenit puţin cam cocoloşiţi. Nu e rău să fii cocoloşit, cu condiţia să nu ajungi să devii dependent, căci atunci îmbătrâneşti înainte de vreme. Asta se întâmplă cu orice căţel. Nu trebuie să ne pierdem gustul pentru aventură şi nu trebuie să ne uităm strămoşii care trăiau în sălbăticie. (Tocmai treceau pe lângă Grădina Zoologică.) Ştiu foarte bine că suntem îngrijoraţi de soarta puilor, continuă el, dar mai ştiu şi că cu cât ne facem mai multe griji, cu atât îi vom putea ajuta mai puţin. Trebuie să fim curajoşi, trebuie să fim chiar veseli, trebuie să fim convinşi că nu putem da greş. Te-ai mai încălzit acum, Missis?

— Da, Pongo, răspunse ea, dar tot tremura, iar coada îi era coborâră.

Ajunseseră acum aproape de podul care ducea dinspre aleea care înconjura parcul înspre Camden Town.

— Opreşte-te o clipă, îi spuse Pongo.

Se întoarse şi privi de-a lungul curbei drumului. Nu se vedea nicio maşină, iar ferestrele caselor erau toate întunecate. Felinarele aduceau a santinele păzind parcul adormit.

— Gândeşte-te la ziua când ne vom întoarce pe aici,

cu cincisprezece pui alergând în urma noastră, îi spuse Pongo.

— Pongo, tu eşti chiar sigur că vom reuşi? îl întrebă Missis.

— Absolut sigur, îi răspunse el. Te-ai mai încălzit acum, dragă Missis?

— Da, Pongo, răspunse ea. Şi să ştii că de data asta e adevărat!

— Atunci să pornim înspre Suffolk! exclamă Pongo. Şi în timp ce alergau înspre pod, observă că Missis îşi ţinea coada la fel de semeaţă ca şi el.

— Nu prea sus, dragă Missis. Vesele să ne fie inimile, şi nu cozile, îi spuse el, căci atunci când coada unui dalmaţian este mult adusă peste spate se numeşte o coadă „veselă” şi constituie un defect.

Missis încă râdea de mica glumă făcută de Pongo, când inima îi tresări brusc: din faţa lor venea un poliţist.

Pongo o coti brusc pe o stradă lăturalnică şi scăpară cu bine din calea poliţistului. Dar întâmplarea îi aminti lui Missis de un lucru.

Pongo, suntem *ilegali.* Am ieşit pe stradă fără zgardă! gemu ea.

— Şi bine am făcut, căci un câine poate fi şi apucat de zgardă. Îmi pare însă rău că nu ţi-am luat hăinuţa.

Băgase de seamă că Missis începuse din nou să tremure – dar era mai curând de spaimă la vederea poliţistului, decât de frig.

— Mie nu-mi pare rău, îi spuse ea curajoasă. Dacă aş fi avut haina pe mine, cum mi-aş fi putut da seama de cât de frig le este puilor? Ei nu au hăinuţe. Mă întreb, Pongo, cum vor putea ei face drumul înapoi pe vremea asta geroasă? Dacă începe să ningă?

— E posibil să nu fie nevoie să facă drumul înapoi încă, îi răspunse Pongo. Missis îl privi încurcată şi surprinsă.

— Dar trebuie să-i aducem înapoi repede. Altfel hoţii îi vor vinde! exclamă ea.

— Puii sunt în siguranţă pentru moment, repetă Pongo. Sosise momentul să-i spună soţiei sale adevărul.

— Haide să ne odihnim o clipă, propuse el şi o conduse pe Missis pe un prag de uşă, după care începu să vorbească cu blândeţe.

— Scumpa mea Missis, puii noştri n-au fost furaţi de nişte hoţi de câini oarecare. Nu te speria prea tare. Spuneţi tot timpul că vom izbuti să-i salvăm. Puii noştri au fost furaţi din ordinul Cruellei de Vil – ca să facă haine de blană din pieile lor. Fii tare, Missis!

Missis însă se prăbuşise. Stătea lungită pe prag, cu respiraţia tăiată şi în ochi i se citea groaza.

— Timp de câteva luni de acum înainte, puii noştri sunt încă în siguranţă, draga mea, continuă el. Sunt încă mult prea mici pentru ca blana lor să poată fi folosită ia o haină.

Missis se scutură o dată scurt şi sări iute în picioare.

— Eu mă întorc! strigă ea. Mă întorc şi o sfâşii pe Crueila de Vil! O fac bucăţi!

— Asta nu va ajuta la nimic! îi spuse Pongo ferm. Mai întâi trebuie să salvăm puii şi apoi o să ne gândim şi la răzbunare. Mai bine să plecăm mai departe spre Suffolk!

— Da, să mergem spre Suffolk! repetă Missis,

tremurând de furie. Dar aşteaptă tu numai, Cruella de Vil, o să ne întoarcem noi!

În curând, Missis se mai linişti, căci Pongo îi spuse că nişte pui de la care se dorea blana, trebuie să fie bine hrăniţi, bine îngrijiţi şi ţinuţi împreună. Nişte hoţi obişnuiţi i-ar fi vândut deja unor persoane diferite. Missis îl asalta cu întrebări şi Pongo îi povesti despre bănuielile pe care le avusese de la început şi cum îşi adusese aminte dintr-odată de seara aceea în care o cunoscuseră pentru prima oară pe Cruella de Vil, când stătuseră lungiţi sub pian, în salonul cu pereţii de marmură roşie.

— A spus atunci că din blana noastră ar ieşi nişte haine minunate, Missis.

— De purtat primăvara, peste un taior negru, îşi aminti Missis. Şi adu-ţi aminte cât de interesată s-a arătat de pui.

— Şi a ţinut-o pe Nanny Cook de vorbă în timp ce puii erau furaţi, spuse Pongo. Nu am fost foarte sigur de toate astea până astă-seară, când veştile primite la Lătratul de seară mi-au confirmat bănuielile. Tu n-ai prins chiar lot din mesaj, dar eu n-am scăpat un cuvânt. Puii noştri sunt închişi la Hell Hall[15], casa strămoşească a familiei de Vil.

Şi Pongo mai ştia, cu toate că nu-i spuse nimic lui Missis, că S.O.S.-ul zgâriat pe acel os vechi voia să spună „Salvaţi-ne pieile!”

15 *Hell hall=Conacul Iadului (engl.).*

7. LA HAN

Lui Pongo nu-i fu greu să găsească drumul cel bun care-i scotea din Londra în direcţia Suffolk, căci, pe când erau încă neînsuraţi, domnul Dearly şi cu el făcuseră nenumărate excursii cu maşina afară din oraş şi nu o dată ajunseseră până în Suffolk.

Cei doi dalmaţieni, Pongo şi Missis, străbătură milă după milă, alergând pe străzi pustii, pe măsură ce noaptea devenea tot mai rece. În cele din urmă ieşiră din Londra şi, cu puţin înainte de revărsatul zorilor, ajunseră la un sătuc din Epping Forest, unde sperau să-şi poată petrece ziua. Se hotărâseră să călătorească numai pe timpul nopţii şi să se odihnească ziua, deoarece erau siguri că domnul Dearly va da un anunţ la ziar despre dispariţia lor, iar poliţia le va lua urma. Noaptea, riscul de a fi văzuţi şi prinşi era mai mic decât ziua.

Abia intraseră în sat, când auziră un lătrat prudent şi în clipa următoare un retriever auriu[16], voinic, le ieşi în întâmpinare.

---

16 Cîine de vînătoare, cu blană deasă şi mătăsoasă de culoare galben—roşcat şi urechi atîrnate. Vioi, inteligent, prietenos. Originar din Marea Britanie, este un excelent vînător de apă şi cîine de companie, fiind un neîntrecut conducător de nevăzători.

— Presupun că sunteţi domnul şi doamna Pongo. Aranjamentele pentru găzduirea dumneavoastră s-au făcut la Lătratul de seară Târziu. Vă rog să veniţi după mine.

Îi conduse la un vechi han cu fronton şi apoi, printr-o intrare arcuită, pătrunseră într-o curte interioară pavată cu piatră.

— Ar fi bine să vă astâmpăraţi setea de aici, din castronul meu, îi invită gazda lor. Mâncarea vă aşteaptă în locul unde veţi dormi, dar apa n-avem cum să o ducem acolo.

(Căci niciun căţel nu poate duce în gură un castron plin cu apă.)

De când plecaseră de acasă, Pongo şi Missis nu mai băuseră decât o singură dată apă, dintr-o veche adăpătoare pentru cai prevăzută jos, aproape de sol, cu un mic Jgheab pentru câini. Aşa că cei doi primiră cu recunoştinţă invitaţia făcută şi băură pe nerăsuflate.

— Mândria mea de hangiu mă-ndemna să vă pun la dispoziţie una dintre cele mai bune camere pe care le avem, le spuse retrieverul. O fericită îmbinare între confortul rustic şi facilităţile moderne – în preţ fiind inclus, bineînţeles, şi costul micului dejun servit la pat. Dar nu ar fi fost înţelept.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Pongo. Puteam fi uşor descoperiţi.

— Întocmai. De aceea ne-am gândit să vă oferim locul cel mai sigur pe care l-am putut găsi pentru dumneavoastră. Cred că înţelegeţi că, după Lătratul Târziu, atunci când am aflat că satul nostru va avea onoarea de a vă avea ca oaspeţi, ne-am strâns imediat toţi câinii din sat să vedem ce este de făcut. Pe aici, vă rog.

În fundul curţii se întindea un rând de staule vechi şi în ultimul din acestea se afla o trăsură nefolosită de multă vreme.

— E un loc cât se poate de potrivit pentru nişte dalmaţieni, zâmbi Pongo. Strămoşii noştri erau dresaţi să

alerge în urma trăsurilor şi a caleştilor. Şi astăzi mai există persoane care ne spun „câini de atelaj”.

— Iar drumul pe care l-aţi făcut de la Londra până aici vă arată demni urmaşi ai strămoşilor voştri, îi răspunse retrieverul. Pe vremea când eram căţelandru, trăsura era folosită uneori pentru excursii la iarbă verde cu copiii de la şcoală, dar au trecut ani de când n-a mai clintit-o nimeni din loc. Aici sunteţi în siguranţă, dar, pentru orice eventualitate vom fi câţiva dintre noi care vom sta de pază. În caz de pericol, puteţi ieşi pe uşa din spate a grajdului şi scăpaţi fugind peste câmp.

În interiorul trăsurii fusese amenajat un culcuş moale, din paie, iar pe banchetă erau rânduite două superbe cotlete, şase prăjiturele cu glazură şi o cutie de bomboane cu cremă de mentă.

— Acestea au fost aduse de căţelul de la măcelărie, de cel de la brutărie şi de cel de la magazinul de dulciuri, le spuse retrieverul. Eu mă voi îngriji de cina dumneavoastră. V-ar plăcea să serviţi o friptură?

Pongo şi Missis spuseră că ar fi încântaţi şi încercară să-i mulţumească pentru tot ce făcea pentru ei, dar retrieverul îi opri.

— Vă rog. N-aveţi pentru ce. Noi suntem cei onoraţi de prezenţa dumneavoastră. Plănuim chiar să punem aici o placă – ascunsă, bineînţeles, de privirile oamenilor – pe care să scriem: „PONGO ŞI MISSIS AU DORMIT AICI”.

Îi duse apoi spre geamul acoperit cu pânză de păianjen al trăsurii, de unde făcu un semn înspre o ediţie mai mică a lui, care patrula prin curtea hanului.

— E fiul meu cel mai mic – deja la datorie, le spuse el. Speră să vă întâlnească mai târziu, după ce vă odihniţi, şi să vă ceară un labograf – pentru colecţia pe care vrea s-o înceapă. O mică gardă de onoare vă va escorta până la ieşirea din sat – dar n-am să le îngădui să irosească prea mult din timpul dumneavoastră. Acum vă spun noapte bună – sau, mai degrabă, bună dimineaţa şi vise plăcute.

De cum plecă retrieverul, Pongo şi Missis înfulecară pe nerăsuflate.

— Ar fi mai bine poate să nu mâncăm *prea* mult înainte de culcare, zise Pongo, aşa încât lăsară deoparte câteva bomboane (pe care însă le mâncă Missis mai târziu în somn). Se cuibăriră apoi în fân, unul lângă altul, şi începură să se încălzească.

— Eşti *sigur* că puii noştri vor fi bine hrăniţi şi îngrijiţi? întrebă Missis.

— Sunt *foarte* sigur. Şi pentru moment nu sunt în pericol deoarece petele lor sunt încă mult prea mici ca din ele să iasă o haină care să-ţi ia ochii. Oh, Missis, cât este de minunat să fim aşa împreună, singuri!

Missis dădu din coadă bucuroasă, dar şi uşurată în acelaşi timp. Căci existaseră momente când se simţise nu geloasă, ci numai un pic invidioasă pe afecţiunea pe care Pongo o arăta faţă de Perdita. O îndrăgea mult pe aceasta, îi era recunoscătoare şi îi părea rău de toate câte suferise; dar, orice s-ar spune, îşi zise ea, era totuşi bine să-ţi ştii soţul numai cu tine. În clipa următoare însă, se simţi obligată să adauge cu voce tare:

— Sărmana Perdita! Fără soţ! Fără pui! Nu trebuie să-i dăm niciodată de înţeles că vrem să fim singuri!

— Sper că-i va putea mângâia pe domnul şi doamna Dearly, răspunse Pongo.

— O să-i spele, mai apucă Missis să adauge, după care adormi buştean.

Şi cât de bine se odihniră! Era pentru prima oară de ia dispariţia puilor că dormiră atât de adânc. Nu-i deranja nici măcar Lătratul de seară. îi aşteptau veşti bune, pe care li le comunică retrieverul atunci când veni să-i trezească, de cum se lăsă întunericul. Puii erau bine, iar Lucky le transmisese că primeau mai multă hrană decât puteau mânca. Această veste le stârni o poftă nemaipomenită de mâncare. Fripturile erau gata şi îi aşteptau.

În timpul mesei, Pongo şi Missis discutară cu retrieverul, cu soţia acestuia şi cu familia lor, care stătea pe la diferite case din sat. Retrieverul îi spuse lui Pongo cum să ajungă la următorul popas unde erau aşteptaţi şi unde îşi vor putea petrece următoarea zi – toate aranjamentele fuseseră făcute prin Lătratul de seară. Cei doi dalmaţieni terminaseră de mâncat fripturile şi tocmai se delectau cu o bucată de brânză când sosi căţeluşa corgi[17] de la Poştă, aducând în gură ediţia de seară a ziarului în care domnul Dearly publicase cel mai mare anunţ de până acum – cu o poză de-a lui Pongo şi Missis (luată în luna de miere, pe care şi-o petrecuseră împreună cu soţii Dearly).

Pongo avu o strângere de inimă, căci simţea că drumul pe care se pregăteau să-l facă nu mai era sigur. Trecea prin prea multe sate în care puteau fi zăriţi chiar şi noaptea – numai dacă nu aşteptau mai întâi ca toţi oamenii să se ducă la culcare. Dar aceasta ar fi însemnat să piardă prea mult timp.

— Trebuie să o luăm peste câmp, hotărî el.

— Dar o să vă rătăciţi, zise soţia retrieverului.

— Pongo nu se rătăceşte niciodată, spuse Missis, plină de mândrie.

— Iar luna este aproape plină, adăugă retrieverul. O să vă descurcaţi, numai că va fi mai greu să găsiţi de mâncare pe drum. Aranjasem să vi se pregătească hrana în mai multe sate de-a lungul drumului.

Pongo îl asigură că mâncaseră atât de mult cât să le ajungă până a doua zi de dimineaţă, numai că îi părea rău să ştie că erau atâţia căţei care vor sta treji aşteptându-i.

— Pot să anulez totul prin Lătratul de la Ora Nouă, îl linişti retrieverul.

---

17 Cîine de talie mică, originar din Marea Britanie, cu corp alungit, urechi relativ mari şi ascuţite şi păr scurt, des şi neted. Inteligent, vioi, încăpăţînat, ataşat de stăpîn. Odinioară folosit la paza turmelor.

Chiar atunci, la uşa din spate a grajdului se auzi un fornăit slab. Afară se strânseseră toţi câinii din sat ca să-i conducă pe Pongo şi pe Missis.

— Ar trebui să plecăm imediat, spuse Pongo. Unde e tânărul nostru prieten care doreşte un labograf?

Fiul cel mic al retrieverului înainta sfios, ţinând în gură un meniu vechi. Pongo şi Missis îşi puseră labele pe dosul meniului, apoi îi mulţumiră retrieverului şi întregii sale familii pentru tot ce făcuseră pentru ei.

Afară, câinii se aşezaseră pe două rânduri, de o parte şi de alta a uşii, ca să-i ovaţioneze. Dar niciun om n-ar fi putut auzi ovaţiile, căci toţi cei prezenţi citiseră anunţul din ziar şi ştiau că Pongo şi Missis trebuiau să plece în cea mai desăvârşită linişte.

Trecând printre ei, Pongo şi Missis făcură mici plecăciuni politicoase la dreapta şi la stânga, mulţumindule tuturor. Apoi, după ce-şi mai luară încă o dată rămas-bun de la retriever ieşiră în câmpul argintat de lumina lunii.

— Spre Suffolk! strigă Pongo.

8. PESTE CÂMP

Fiind sătui şi odihniţi, nu le luă mult să ajungă la un mic ochi de apă din care îşi putură astâmpăra din nou setea. Retrieverul le recomandase să-l caute. (Ar fi fost mult prea riscant să mai bea tot din castronul acestuia şi la plecare, căci la ora aceea mai mişunau încă mulţi oameni prin curtea hanului.) Cei doi dalmaţieni se simţeau mai optimişti decât în noaptea când plecaseră din casa de lângă Regent Park. Ce mult le părea de atunci, cu toate că de fapt nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când îşi părăsiseră coşurile de lângă plita din bucătărie! Erau în continuare îngrijoraţi de soarta puilor şi se gândeau încă

cu durere la soţii Dearly, dar mesajul lui Lucky le dăduse curaj şi sperau ca într-o zi să-i poată împăca pe solii Dearly. Şi apoi, după cum bine spusese Pongo, nu rezolvau nimic dacă se lăsau copleşiţi de griji. Aşa, plăcerea de a alerga liberi pe câmpul pustiu nu putea decât să le prindă bine.

Pongo era fericit să vadă cât de frumos alerga Missis şi ce condiţie fizică bună avea. În perioada cât hrănise puii primise atâta de mâncare, încât nu slăbise peste măsură, aşa cum păţise Perdita când îşi îngrijise singură cei opt pui fără să primească un plus de mâncare.

— Eşti frumoasă, Missis, îi spuse el. Sunt mândru de tine.

La auzul acestor cuvinte, Missis deveni parcă şi mai frumoasă, iar Pongo se simţi încă şi mai mândru. Lăsă să se scurgă cam un minut, după care întrebă.

— Dar eu? Ce părere ai? Arăt bine?

Missis se grăbi să-l asigure că arată grozav de bine şi se simţi puţin vinovată că nu spusese ea acest lucru înainte ca el să o fi întrebat. Pongo nu era vanitos, dar cărui soţ nu-i place să ştie că soţia lui îl admiră şi-l găseşte arătos?

Îşi continuară drumul, alergând umăr la umăr. Formau o pereche din cale-afară de frumoasă. Vântul se oprise şi părea mai cald decât noaptea trecută, însă Pongo ştia că era ger. Când, după câteva ore de drum, ajunseră la o altă baltă, găsiră suprafaţa apei acoperită cu o pojghiţă subţire de gheaţă. Nu le fu greu să o spargă ca să-şi potolească setea, dar Pongo începu să se neliniştească gândindu-se la locul în care-i vor prinde zorile. Căci pe o vreme atât de friguroasă aveau nevoie de un adăpost bun. Deoarece părăsiseră drumul şi o luaseră peste câmp, era puţin probabil să mai poată găsi satul în care erau aşteptaţi. În sinea lui însă, Pongo îşi spuse că mai mult ca sigur cei mai mulţi dintre câini vor fi auzit deja despre ei şi i-ar fi ajutat bucuroşi. „Numai că trebuie să dăm de-un sat până la răsăritul soarelui, altfel ne va fi imposibil să mai

întâlnim vreun câine", îşi zise el.

Nu peste multă vreme ajunseră la un drum care tăia câmpul şi, cum tocmai auziseră în depărtare un orologiu bătând miezul nopţii, Pongo socoti că de acum era puţin probabil să mai întâlnească pe cineva pe şosea. În plus, voia să găsească un indicator ca să se asigure că mergeau în direcţia cea bună. Părăsind deci câmpul, o apucară pe drum şi nu după mult timp ajunseră la un sat cufundat în somn. Acolo găsiră un indicator pe care Pongo îl citi la lumina lunii. (învăţase de mic să citească, jucându-se cu cuburi pe care erau desenate literele alfabetului.) Mergeau în direcţia cea bună. Călătorind peste câmp, scurtaseră mult din distanţa pe care o aveau de parcurs, astfel încât intraseră deja în comitatul Essex. (Lăsaseră de mult în urmă satul în care s-ar fi putut adăposti peste zi.) Dacă ţineau drumul spre nord, ajungeau în Suffolk.

Singura tristeţe venea de la faptul că fripturile mâncate la han deveniseră deja o amintire şi era puţin probabil să mai poată găsi ceva de mâncare la ora aceea târzie. Nu le mai rămânea decât să-şi continue drumul prin noapte, din ce în ce mai înfometaţi.

Şi, pe măsură ce se scurgea noaptea, li se făcu şi din ce în ce mai frig – pe de-o parte pentru că erau obosiţi şi flămânzi, dar pe de-alta şi pentru că noaptea se făcea într-adevăr din ce în ce mai rece. Pojghiţa de gheaţă de la suprafaţa ochiurilor de apă se făcuse tot mai groasă până ajunseră să le fie imposibil să o mai poată sparge pentru a-şi potoli setea.

Deja Pongo era de-a dreptul îngrijorat, căci în regiunea pe care o străbăteau satele păreau să fie foarte rare. Unde-şi vor putea găsi adăpost şi mâncare? Unde se vor putea ascunde pentru a se odihni pe toată durata acelei zile care se anunţa foarte geroasă?

Nu-i spuse însă nimic din neliniştile sale lui Missis, care refuza să admită că-i era foame chiar dacă coada ei se lăsa din ce în ce mai jos, iar pasul îi devenea tot mai lent.

Pongo se simţea îngrozitor: obosit, nemâncat, îngrijorat şi foarte ruşinat de faptul că era nevoit să-şi lase frumoasa soţie să sufere. Nu se putea să nu dea cât de curând peste un sat sau peste o fermă mai răsărită!

— Ne putem odihni puţin, Pongo? se auzi la un moment dat glasul rugător al lui Missis.

— Nu ne putem opri, Missis, până nu dăm de nişte prieteni care să ne ajute, îi răspunse el.

În momentul acela însă inima-i săltă de bucurie. Zărise în faţă nişte căsuţe cu acoperişurile de paie! Se luminase deja de ziuă şi din câteva coşuri se înălţa o dâră subţire de fum. Cu siguranţă că acolo vor da şi peste vreun căţel!

— Dacă încearcă cineva să ne prindă, o apucăm spre câmp şi fugim cât ne ţin puterile, o instrui el pe Missis.

— Da, Pongo, încuviinţă aceasta, cu toate că nu se simţea deloc în stare să alerge prea repede. Ajunseră în dreptul primei case. Pongo latră o dată încet, prudent. Nu-i răspunse însă nimeni.

Când se apropiară mai mult, constatară că de fapt nu intraseră într-un sat, ci dăduseră numai peste un şir de căsuţe, dintre care unele erau goale şi lăsate în paragină. În afara fumului care se înălţa din câteva coşuri, nu văzură niciun alt semn de viaţă decât când ajunseră în dreptul ultimei case. Pe când se apropiau, la una din ferestre apăru capul unui băieţel.

Acesta îi observă la rândul lui şi deschise repede uşa de la intrare. În mână, ţinea o felie groasă de pâine cu unt. Părea că vrea să le-o întindă lor.

— Mergi încet, Pongo, zise Missis în şoaptă. Să nu-l speriem.

Cei doi dalmaţieni intrară pe poarta deschisă şi înaintară pe poteca pietruită, dând puternic din coadă şi privind cu dragoste la băieţel şi la bucata de pâine cu unt. Copilul zâmbi fără frică şi scutură felia de pâine înspre ei. Dar când Pongo şi Missis ajunseră la numai câţiva metri de

el, pe neaşteptate băieţelul se lăsă iute pe vine, apucă o piatră de jos şi o azvârli cu toată puterea după ei. Chiţăi de bucurie văzând că piatra îl izbeşte pe Pongo, după care intră repede în casă şi trânti uşa după el.

În clipa următoare, cei doi dalmaţieni auziră vocea ui bărbat venind din casă şi o rupseră la fugă cât îi ţineau picioarele. Alergară mai întâi de-a lungul drumului şi apoi ieşiră în câmp.

— Eşti rănit, Pongo? îl întrebă Missis în timp ce alergau.

Apoi observă că Pongo şchiopăta. Se opriră la adăpost, în spatele unei căpiţe de fin. Piatra fusese pesemne foarte ascuţită, căci piciorul lui Pongo sângera. Rana făcută direct pe os era foarte dureroasă. Pongo tremura de durere şi de furie.

Missis era înspăimântată, dar se strădui să nu arate nimic. Linse rana lui Pongo şi îi spuse că nu i-ar strica puţină odihnă.

— Odihnă? Unde? întrebă Pongo

Missis băgă atunci de seamă că finul din căpiţa lângă care se opriseră putea fi lesne răscolit. Începu să râcâie repede peretele căpiţei cu ghearele, zicând:

— Uite, Pongo, intră aici să te-ncălzeşti şi să dormi puţin. Eu plec să găsesc ceva de mâncare. Mă descurc! îţi promit că mă descurc! Primul căţel pe care-l întâlnesc mă va ajuta.

Deja Missis făcuse o scobitură adâncă în peretele căpiţei, Pongo privi la ea lung, ezitând. Dar nu! N-o putea lăsa pe Missis să plece singură.

— Trebuie să vin şi eu cu tine să căutăm de mâncare, zise el ridicându-se cu greutate pe picioare şi scâncind de durere. Şi am să-l muşc pe acel copil.

— Nu, Pongo, să nu faci una ca asta! strigă Missis îngrozită. Gândeşte-te că e numai un pui de om şi că orice fiinţă la vârsta asta face rău fără să-şi dea seama.

De câte ori nu m-au rănit şi puii noştri, neştiind că

mă doare! A muşca un om e cel mai rău lucru pe care-l poate face un câine. De ce să-ţi încarci conştiinţa cu un asemenea păcat din pricina unui copil rău şi fără minte? Durerea şi furia vor trece, dar sentimentul de vinovăţie va rămâne.

Pongo ştia că Missis are dreptate şi deja simţea că-i scade dorinţa de a-l muşca pe copil.

— Dar tot nu te pot lăsa să pleci singură! insistă el.

— Atunci, hai mai înainte să ne odihnim puţin amândoi, îi sugeră Missis dibace. E destul loc aici pentru doi.

Şi spunând acestea, Missis se strecură în scobitura din căpiţă.

— Ar trebui să găsim mai întâi ceva de mâncare. Altfel, când ne trezim, o să fim prea slăbiţi, comentă Pongo, intrând însă după ea în căpiţă.

— Odihneşte-te măcar câteva clipe, Pongo, cât stau eu de pază, insistă Missis convingător.

Pongo nu mai avu puterea să reziste şi adormi în timp ce în gând încă mai încerca să se împotrivească.

Missis aşteptă câteva minute, după care se strecură afară din căpiţă şi-l acoperi pe Pongo cu fân ca să-l ascundă. îi pierise somnul; era mult prea îngrijorată. Pe moment uită chiar şi de foame. Ştia însă că trebuie neapărat să găsească de mâncare pentru amândoi – cu toate că nu prea-şi dădea seama cum anume o să reuşească. Era aproape sigură că nu va găsi niciun câine în zonă căruia să-i ceară ajutorul. Faptul însă că se arătase curajoasă în ochii lui Pongo o făcea să se simtă cu adevărat curajoasă, aşa încât porni la drum ţinându-şi coada semeaţă.

De unde era, putea vedea rândul de case cu acoperişuri de paie şi, în spatele lor, zări câteva coteţe de găini. Primul gând al lui Missis fu că va găsi acolo oarece firimituri de pâine veche pe care să le poată… mă rog, să le poată împrumuta. Se hotărî deci să se întoarcă.

Prima casă lângă care ajunse era cea în care locuia băieţelul. Acesta era din nou la fereastră urmărind-o!

De data asta ţinea în mână o felie încă şi mai groasă de pâine cu unt şi gem. Copilul alergă înspre ea întinzându-i felia.

— Poate e bine intenţionat acum, se gândi Missis. te fi pare rău că l-a lovit pe Pongo. Înainta deci încrezătoare înspre băieţel – cu toate că era pregătită să se ferească de pietre.

Băieţelul aşteptă ca ea să se apropie. Apoi, la fel ca prima oară, se lăsă brusc pe vine după o piatră. De data asta însă stătea pe iarbă şi nu găsi nimic la îndemână, aşa încât azvârli după Missis cu felia de pâine. Aruncă felia cu ciudă şi nicidecum cu dragoste, dar asta nu o făcea mai puţin preţioasă. Missis o prinse elegant din zbor şi o rupse la fugă.

— Bată-l să-l bată de copil! îşi zise ea. Nu-i decât un omuleţ căruia-i place să azvârle cu lucruri. Părinţii ar trebui să-i cumpere o minge.

Se întoarse la căpiţă şi aşeză felia de pâine lângă botul soţului său care dormea dus. Nu îndrăznise nici măcar să lingă puţin gem, dar acum îşi permise să ronţăie un colţişor. Era atât de gustos încât senzaţia de foame o năpădi din nou cu putere. Missis îi lăsă însă felia lui Pongo pentru când se va trezi. îl acoperi la loc cu fin şi ieşi din nou pe drum. Zărind un bărbat în faţa casei în care trăia băieţelul renunţă la ideea de a se întoarce să vorbească cu găinile şi o rupse la fugă în direcţia opusă.

Era o dimineaţă minunată de iarnă. Fiecare fir de iarbă era argintat de brumă şi strălucea în lumina soarelui care abia răsărise. Missis însă era prea neliniştită ca să se poată bucura de frumuseţea dimineţii. Bucuria faptului că făcuse rost de acea felie de pâine începea să se risipească şi se simţi din nou năpădită de o mulţime de temeri.

Şi dacă rana lui Pongo era mai gravă decât crezuseră? Şi dacă Pongo nu mai putea continua drumul?

Şi dacă ea nu mai găsea nimic de mâncare? Missis era sigură că se va pierde dacă se va îndepărta prea mult de căpiţă. Se pierdea chiar şi în Regent Park, atunci când soţii Dearly nu erau în lesă. Obişnuiau să râdă de ea, văzând-o cum rămâne nemişcată, privind disperată în jur după ei. Şi dacă nu va mai şti să se întoarcă la locul în care-l lăsase pe Pongo, iar el o va căuta şi o va căuta şi n-o va mai găsi niciodată?

Pierdută! Numai la gândul acesta şi Missis simţi cum o trec fiori!

Chiar şi acum, ştia ea oare să se întoarcă la locul unde-l lăsase pe Pongo?

— Nu e drept să ai atâtea griji şi să mai fi şi atât de flămând, îşi zise ea.

I se făcuse într-adevăr o foame de lup şi, în plus, îi mai era şi sete. Încercă să lingă gheaţa dintr-un şanţ, dar nu reuşi decât să se rănească la limbă fără a-şi putea astâmpăra setea.

Era pe punctul de a se întoarce ca să fie sigură că mai ştie drumul când, pe neaşteptate, dădu peste un zid înalt, din cărămizi roşii, şi zări o poartă boltită. Dincolo de poartă se deschidea un drum cu pietriş. Missis se învioră pe loc. Aceasta era cu siguranţă intrarea spre unul din acele impozante conace de ţară, în care stătuse adesea împreună cu doamna Dearly pe vremea când erau încă necăsătorite. Astfel de conace aveau întotdeauna mulţi câini, bucătării mari şi hrană din belşug. Cu acestea în minte, Missis pătrunse veselă pe sub arcul porţii.

În faţă nu se zărea nicio casă, căci drumul mergea cotit. Era un drum atât de neîngrijit, de năpădit de buruieni şi de lung, încât la un moment dat Missis începu să se întrebe dacă acesta ducea într-adevăr undeva. Cu cât înainta mai mult, cu atât drumul părea mai degrabă o potecă tăiată prin pădure. Şi era atâta linişte în jur! Nicicând în viaţa ei Missis nu se simţise mai singură!

Cu inima din ce în ce mai strânsă, Missis mai dădu un

cot şi se pomeni dintr-odată că drumul se deschide şi în faţa ei zări conacul.

Era o casă foarte veche, construită din cărămizi roşii decolorate, asemeni celor din arcul porţii pe sub care intrase, cu zăbrele subţiri la ferestre, tăiate în formă de romburi, şi în mijlocul faţadei cu un geam imens, care urca de jos până aproape de acoperiş. Ochiurile de geam sclipeau vesele şi primitoare în bătaia soarelui de dimineaţă, dar nu se vedea niciun semn de viaţă. Crăpăturile pietrelor late, care alcătuiau aleea ce ducea spre uşa masivă din lemn de stejar, erau năpădite de iarbă.

— E pustie! îşi zise Missis disperată.

Dar nu, conacul nu era pustiu. Aşezat pe pervazul ei ferestre deschise se afla un spaniel[18]. Era în întregime negru, cu excepţia regiunii din jurul botului, unde blana era înspicată de bătrâneţe.

— Bună dimineaţa, i se adresă spanielul curtenitor. Te pot ajuta cu ceva, draga mea?

9. PÂINE PRĂJITĂ CU UNT

Spanielul pricepu uimitor de repede povestea pe care Missis i-o înşiră dintr-o suflare. Nu ştia nimic despre puii furaţi, căci nu asculta ştirile de la Lătratul de seară.

— Nu l-am mai ascultat de ani de zile, îi spuse el. Şi chiar dacă aş vrea, mă îndoiesc că l-aş mai putea recepţiona acum, căci câinii sunt rari pe aici. Şi apoi seara, Sir Charles are nevoie de mine – de fapt, el are aproape tot timpul nevoie de mine. A fost o întâmplare că nu sunt cu el acum. E ora la care face baie.

Spanielul o invitase pe Missis să sară înăuntru pe

18 Cîine de vînătoare de rasă foarte veche, mic, plăcut, cu urechi lungi, laie şi bogat acoperite de blană. Prietenos, inteligent, jucăuş. Astăzi unul dintre cei mai căutaţi şi apreciaţi cîini de companie.

fereastră şi se aflau acum într-o bucătărie spaţioasă, cu podeaua de piatră.

— Micul dejun înainte de toate, tânăra mea doamnă, şi apoi vei putea termina de povestit, continuă el, conducând-o pe Missis spre un castron încăpător plin cu carne.

— Dar e micul dumneavoastră dejun, protestă Missis, încercând să nu pară atât de înfometată pe cât era.

— Greşeşti. Dacă vrei neapărat să ştii, aceasta a fost de fapt cina mea, dar nu mi-a fost foame aseară şi nici acum nu îmi este, cu toate că micul dejun îmi va fi servit în câteva minute. Masa mea principală este de obicei după-amiaza, la ora ceaiului. Haide, grăbeşte-te, draga mea. Dacă nu mănânci, mâncarea va fi aruncată.

Missis luă o gură şi apoi se opri.

— Soţul meu… Spanielul o întrerupse:

— Ne vom ocupa şi de dânsul mai târziu. Acum termină tot din farfurie, copila mea.

Missis nu se lăsă rugată de două ori şi începu să mănânce cu poftă după care bău îndelung apă dintr-un castron de ceramică albă. Era pentru prima oară când vedea un asemenea vas.

— Este un castron de apă din secolul al XVIII-lea, îi explică spanielul. E de mult în familie şi a fost transmis din generaţie în generaţie până astăzi. Acum, înainte să te toropească somnul, du-te şi adu-l şi pe soţul tău.

— Plec chiar acum! exclamă Missis nerăbdătoare. Spuneţi-mi, vă rog, cum ajung la căpiţă?

— Ia-o înapoi pe aleea pe care ai venit şi în capăt o faci la stânga.

— Eu nu prea ştiu care e stânga şi care dreapta, mărturisi Missis. Mai ales stânga.

Spanielul zâmbi şi-şi coborî privirea către lăbuţele ei.

— Uite ceva care te va ajuta să-ţi aminteşti, spuse el. Lăbuţa pe care ai pata aceasta drăguţă este cea *dreaptă.*

— Şi atunci stânga?

— E cealaltă, bineînţeles.

— Din faţă sau din spate?

— Uită de labele din spate.

Missis îl privi contrariată. Cum adică să uite de labele din spate? Şi dacă uita, nu era oare periculos?

— Priveşte numai la labele din faţă şi ţine minte: dreapta pată; stânga fără pată, repetă spanielul.

Missis îşi privi îndelung labele.

— Am să exersez, spuse ea într-un suflet. Dar acuma spuneţi-mi, vă rog, cum să „o fac la stânga”?

— Te întorci înspre partea în care e laba fără pată.

— Indiferent în ce direcţie merg?

— Indiferent, o asigură spanielul. Laba cu pată va fi întotdeauna cea dreaptă. De asta poţi fi sigură. Missis rămase pe gânduri câteva clipe, după care întrebă:

— Dacă m-aş întoarce acum spre dumneavoastră ar însemna că m-am întors spre stânga?

— Da! Da! Excelent! exclamă spanielul.

Missis se răsuci până ce ajunse cu faţa în direcţia opusă.

— Dar acum sunteţi pe partea labei cu pată! zise ea îngrijorată, ceea ce înseamnă că laba mea dreaptă a devenit stânga!

Spanielul se dădu bătut.

— Vino, am să-ţi arăt eu drumul înapoi spre căpiţă, spuse el, şi ieşi afară în ceea ce fusese cândva o frumoasă grădină de legume, dar în care nu mai creşteau acum decât buruieni. Dincolo de grădină se deschidea câmpul. De unde era, Missis putea zări casele cu acoperişuri de paie şi căpiţa.

— E singura căpiţă, îi spuse spanielul. Dar chiar şi aşa, nu o pierde din ochi. Aş veni cu tine dar nu pot din pricina reumatismului… şi apoi Sir Charles mă va chema în curând ca să-i duc jos portochelarii. Amândoi suntem bătrâni, draga mea. Sir Charles are nouăzeci de ani, iar eu – după socotelile caraghioase ale oamenilor, cum că un an

din viaţa unui căţel este egal cu şapte ani din viaţa unui om – eu aş avea o sută cinci ani.

— N-aş fi ghicit niciodată, spuse Missis politicoasă, dar şi foarte sinceră.

— Oricum, sunt încă suficient de tânăr ca să recunosc o doamnă frumoasă când o întâlnesc, răspunse spanielul galant. Acuma fugi şi adu-l pe soţul tău. N-o să fie greu să vă întoarceţi, căci din dreptul căpiţei se zăresc coşurile conacului.

— La dreapta sau la stânga? întrebă Missis vioaie.

— Drept în faţa năsucului tău. Dacă nu sunt aici când vă întoarceţi, intraţi direct în bucătărie şi am să vin şi eu de-ndată ce pot.

Missis o zbughi fericită peste câmpul îngheţat, cu ochii fixaţi pe căpiţă. Se simţi foarte mândră de ea când reuşi să ajungă fără să se rătăcească. Pongo dormea încă adânc, cu felia de pâine cu unt sub nas.

Sărmanul de el! Groaznică i-a fost trezirea, la cât îi era de somn, cu durerea aceea în picior şi aflând că, în timp ce el dormise, Missis alergase primprejur singură! Dar se simţi mai bine când Missis îi dădu vestea cea bună, în timp ce el devora felia de pâine cu unt. Şi cu toate că-l durea piciorul, descoperi că putea alerga fără să şchiopăteze.

— Încotro o luăm? întrebă el, ieşind din căpiţă. Mississe-ncruntă. În faţa nasului ei nu vedea niciun coş – pentru că ea privea exact în direcţia opusă. Dar Pongo zări coşurile şi o porniră într-acolo. Cu puţin înainte de a ajunge la grădina din spatele bucătăriei Missis întrebă:

— Pongo… câinii au de obicei pete pe labele din stânga sau din dreapta?

— Depinde de câine, răspunse el. Missis clătină din cap.

— N-am să mă pricep niciodată, îşi zise ea. Cum poţi să te bizui pe un lucru care „depinde”? Spanielul era acolo şi îi aştepta.

— L-am aşezat pe Sir Charles lângă cămin, aşa că am acum o oră-două libere. Haide să mănânci, băiete.

Îl conduse pe Pongo în bucătărie, unde-i aştepta un alt castron cu mâncare.

— Dar e cu siguranţă porţia *dumneavoastră,* domnule, protestă Pongo.

— Eu am mâncat cu Sir Charles. Nu obişnuiesc să mănânc dimineaţa, dar întâlnirea cu frumuşica ta soţie mi-a stârnit pofta de mâncare, aşa că am acceptat câteva felii de şuncă. Sir Charles a fost de-a dreptul încântat. Te rog serveşte-te, băiete. Eu n-aş mai putea înghiţi niciun dumicat.

Auzind acestea, Pongo se apucă să mănânce cu poftă, după care bău o porţie mare de apă.

— Şi acum e timpul să trageţi un pui straşnic de somn, îi pofti spanielul.

Îi conduse sus pe nişte scări de serviciu, apoi printr-o sumedenie de coridoare, până ce ajunseră la un dormitor mare şi însorit, în care trona un pat cu baldachin. Lângă pat se afla un coş rotund de nuiele.

— E al meu, dar nu-l folosesc niciodată, le zise spanielul. Sir Charles preferă să dorm lângă el. Avem noroc că patul e deja făcut, căci John, valetul nostru, a plecat. E ziua lui liberă azi. Hopa sus – amândoi.

Pongo şi Missis săriră pe patul cu baldachin şi se întinseră copleşiţi de un minunat sentiment de bunăstare.

— N-o să vă deranjeze nimeni până după-amiază, le spuse spanielul. Sir Charles nu poate urca singur scările până nu se întoarce John. Focul din cămin o să mai ţină câteva ore – îl aprindem întotdeauna dimineaţa, ca Sir Charles să-şi poată face baia în faţa lui. În casa asta n-avem instalaţii dintr-astea moderne. Şi acum, somn uşor, copiii mei.

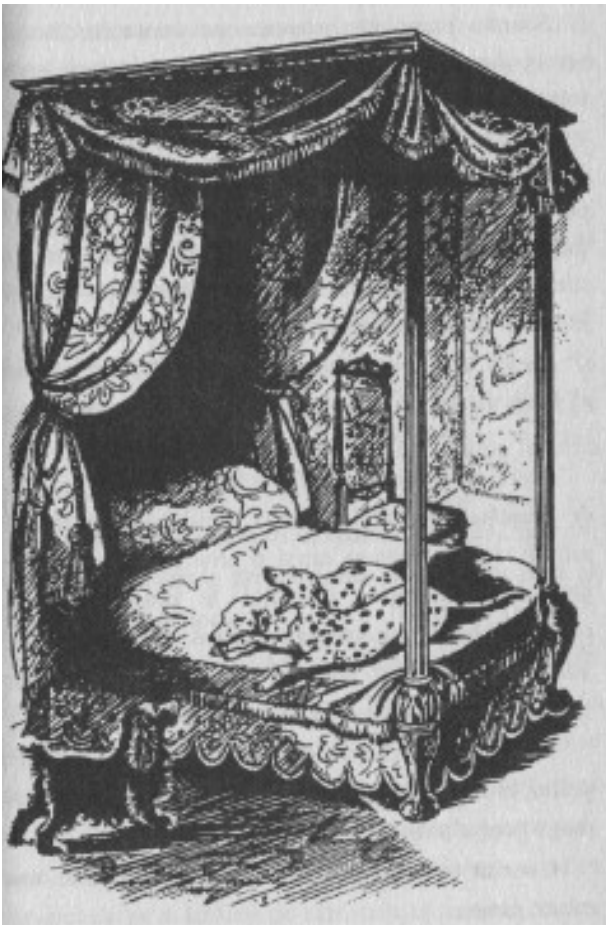

Soarele inundând încăperea pe fereastră, flăcările vesele din cămin, pereţii îmbrăcaţi în tapiserii vechi, totul era atât de încântător, încât era păcat să nu stai treaz şi să nu le admiri. Ceea ce şi făcură de-altfel cei doi dalmaţieni – preţ de un minut întreg. Următorul lucru pe care şi-l amintiră fu că spanielul se întorsese şi că îi trezea încetişor. Soarele dispăruse, focul din cămin se stinsese, iar în cameră se făcuse chiar puţin răcoare. Pongo şi Missis se întinseră somnoroşi.

— Ce vă trebuie acum este o gustare, dar mai întâi să

luăm un pic de aer. Veniţi după mine, le zise spanielul.

Ieşiră să se plimbe prin grădina încâlcită şi dezgolită de muşcătura iernii, în lumina molcomă a soarelui la asfinţit. Pongo întoarse capul şi privi înspre casa veche, din cărămidă roşie. Spanielul le spuse că fusese construită acum aproape patru sute de ani, dar că astăzi nu mai locuiau acolo decât el, Sir Charles şi John, valetul. Multe din camere erau ţinute închise.

— Le mai deschidem din când în când ca să ştergem praful, zise el, apoi adăugă: Asta a fost o plimbare foarte lungă pentru mine.

Geamul cel mare era slab luminat de flăcările unui foc de cămin.

— Acolo ne petrecem cea mai mare parte a zilei, spuse el. Ar fi poate mai cald într-una din încăperile mai mici, dar lui Sir Charles îi place să stea în salon.

Tocmai atunci se auzi clinchetul unui clopoţel de argint.

— I-auzi! Mă cheamă. E ora ceaiului. Acum să faceţi întocmai cum vă zic eu.

Îi duse înapoi în casă şi pătrunseră într-un salon cu tavanul înalt, în capătul căruia ardea un foc enorm. În faţa căminului era aşezat un domn în vârstă, pe care însă nu-l puteau vedea prea bine din pricina spetezei înalte a fotoliului.

— Vă rog să vă aşezaţi în spatele fotoliului, le şopti spanielul. Mai târziu, când adoarme Sir Charles, o să vă puteţi apropia de foc.

În timp ce Pongo şi Missis se apropiau încetişor de fotoliu, văzură aşezată lângă Sir Charles o masă pe care era o tavă acoperită cu un şervet, semn că masa fusese deja servită. Lângă ea era un serviciu de ceai.

Apa, pusă într-un ibric de argint, fierbea deja pe ochiul unei spirtiere. Sir Charles umplu un ceainic, îl acoperi şi ridică şervetul de pe o farfurie pe care erau aşezate mai multe felii de pâine. Spanielul se afla deja

lângă el şi dădea din coadă.

— Ţi-e foame, da? îl întrebă Sir Charles. Bine, focul e tocmai bun pentru prăjit pâinea.

Înfipse apoi o felie de pâine în capătul unei furculiţe lungi, cu doi dinţi. Aceasta era de fapt o ustensilă de scormonit focul, căci era făcută din fier şi avea o lungime de patru picioare[19], dar era exact ceea ce trebuia. De altfel, Sir Charles o mânuia cu mare îndemânare, evitând flăcările şi prăjind pâinea deasupra jăraticului. Prima felie fu gata într-o clipită. Sir Charles o unse cu un strat gros de unt şi îi oferi o bucăţică spanielului, care o înghiţi imediat sub privirea bătrânului.

Pe moment, Missis fu puţin surprinsă de faptul că spanielul cel curtenitor nu-i oferise ei prima bucată. Mirarea-i crescu încă şi mai mult când Spanielul înghiţi şi o a doua bucată sub privirea lui Sir Charles. Începu să se simtă foarte flămândă şi foarte îngrijorată. Se întâmplă însă ca, oferindu-i o a treia bucată de pâine spanielului, Sir Charles să privească în altă parte, şi atunci spanielul o aruncă cu dibăcie în spatele fotoliului. Felie după felie de pâine ajunseră astfel la Pongo şi Missis atunci când Sir Charles nu era atent. Spanielul nu mai mâncă una sau două felii, atunci când se întâmpla ca Sir Charles să-l privească. Missis se ruşină de gândurile ei flămânde.

— Nu te-am mai văzut de mult cu aşa poftă de mâncare, băiete, zise bătrânul încântat, continuând să mai prăjească felii de pâine până ce nu mai rămase niciuna. Urmară apoi prăjiturile şi după prăjituri ceaiul. Sir Charles îi turnă ceai spanielului într-un castron de argint care era aşezat atât de aproape de marginea de jos a spetezei fotoliului încât Pongo şi Missis putură lua câte o înghiţitură atunci când atenţia lui Sir Charles era prinsă în altă parte. Văzând castronul golit, acesta îl mai umplu încă o dată aşa încât toţi băură pe săturate. Pongo şi Missis erau obişnuiţi cu mâncare delicioasă, dar nu mai serviseră niciodată felii

19 *Picior* — unitate de măsură egală cu 30,5 cm.

fierbinţi de pâine cu unt şi ceai dulce cu lapte. A fost o masă de neuitat.

În cele din urmă, Sir Charles se ridică cu mişcări înţepenite din fotoliu, mai puse un lemn pe foc, se aşeză la loc şi închise ochii. Nu trecu mult până ce adormi şi atunci spanielul le făcu semn lui Pongo şi lui Missis să se apropie de foc. Cei doi se lungiră pe vatra caldă şi-şi ridicară ochii spre bătrânul domn. Faţa lui Sir Charles era adânc brăzdată de riduri care-l făceau într-un fel să semene parcă cu spanielul – sau poate că spanielul semăna cu Sir Charles. Amândoi erau luminaţi din fată de flăcările focului din cămin, iar în spatele lor se înalţa geamul cel mare prin care răzbătea cerul albăstrui al înserării.

— Ar cam trebui să plecăm, îi şopti Pongo lui Missis, dar era atât de cald şi de linişte, iar ei erau atât de plini de pâine prăjită cu unt, încât fără să vrea alunecară într-un somn uşor şi plăcut.

Pongo se trezi brusc, convins că se auzise strigat pe nume.

Focul nu mai ardea atât de puternic, dar era încă suficientă lumină ca să vadă că bătrânul domn se trezise şi stătea acum aplecat înainte în fotoliu.

— Să mă bată Dumnezeu dacă nu e chiar Pongo şi doamna lui, murmură acesta zâmbind. Cât mă bucur să vă revăd! Ce plăcere!

Missis deschise ochii.

— Staţi nemişcaţi, amândoi, le şopti spanielul.

— Tu îi vezi? întrebă bătrânul domn punând mâna pe capul spanielului. Dacă-i vezi nu te speria. Nu-ţi fac niciun rău. Ţi-ar fi plăcut să-i cunoşti. Ia să vedem – au murit cu cincizeci de ani înainte ca tu să te naşti – ba nu, chiar mai demult. Au fost primii noştri câini.

Obişnuiam s-o rog pe mama să oprească trăsura şi să le dea voie să urce înăuntru. Nu-mi plăcea să-i văd alergând în urma noastră, aşa că până la urmă au devenit câini de casă. Stăteau adesea aici, la gura focului. Hei, voi

doi! Dacă şi câinii se pot întoarce, de ce n-aţi mai apărut până acum?

Pongo înţelese atunci că Sir Charles îi lua drept fantome şi îşi aminti că domnul Dearly îi dăduse numele de Pongo deoarece era un nume foarte răspândit în vremurile de odinioară, când dalmaţienii obişnuiau să alerge în urma trăsurilor şi a caleştilor. Sir Charles credea că el şi cu Missis sunt dalmaţienii pe care-i cunoscuse în copilărie.

— Este poate vina mea, continuă bătrânul domn. N-am fost niciodată un bun „mediu" cum se zice astăzi. Se spune că această casă ar fi plină de fantome, dar eu n-am văzut niciodată niciuna. Poate că acum vă văd pentru că mă apropii de sfârşit… ar cam fi timpul. Sunt mai mult decât pregătit. Sunt bucuros să aflu că şi căţeii trăiesc pe Lumea Cealaltă – am sperat întotdeauna să fie aşa. Este o veste bună şi pentru tine, băiete, continuă el, jucându-se cu urechile spanielului. Când mă gândesc… să-i revăd după atâta vreme pe Pongo şi pe frumoasa lui Missis. Nu vă mai disting aşa bine acum, dar n-am să uit că v-am văzut.

Focul se făcea din ce în ce mai mic. Nici dalmaţienii nu mai puteau distinge prea bine chipul bătrânului domn, dar respiraţia sa liniştită le spuse că adormise din nou. Spanielul se ridică încet de la locul său.

— Urmaţi-mă, le şopti el. John o să vină dintr-un moment într-altul să aducă cina. I-aţi făcut o imensă bucurie lui Sir Charles, pentru care vă sunt adânc recunoscător.

Părăsiră tiptil salonul de acum întunecat şi-şi croiră drum până-n bucătărie unde spanielul insistă să le mai ofere ceva de mâncare.

— Sunt numai nişte biscuiţi. Când John are ziua lui liberă, cutia cu biscuiţi e întotdeauna lăsată deschisă pentru mine.

Pongo şi Missis mai băură o ultimă oară apă, după care spanielul îi dădu îndrumări lui Pongo cum să ajungă

în Suffolk. Erau pline de „stânga” şi „dreapta” şi Missis nu pricepu o iotă.

Băgând de seamă expresia ei încurcată, spanielul o întrebă pe un ton jucăuş:

— Ia spune-mi, care este laba ta dreaptă?

— Una din cele din faţă, răspunse Missis ageră, la care cei doi râseră într-un mod foarte masculin.

Îi mulţumiră apoi spanielului şi-şi luară rămas-bun de la el. Missis îl asigură că nu va uita niciodată ziua aceea.

— Nici eu, îi răspunse spanielul zâmbind, apoi, întorcându-se spre Pongo, exclamă:

— Ah, Pongo, cât eşti de norocos!

— Ştiu, zise Pongo uitându-se mândru la Missis. Şi apoi plecară.

După câteva minute de mers, Missis îl întrebă îngrijorată:

— Ce-ţi mai face piciorul, Pongo?

— Mult, mult mai bine, îi răspunse el. Mi-e atât de ruşine, Missis. Am făcut atâta caz din asta, azi-dimineaţă, dar era mai mult din pricina furiei. Durerea e întotdeauna mai mare când eşti furios. Ai fost un adevărat sprijin – ai fost atât de curajoasă.

— Şi tu ai fost sprijin pentru mine în noaptea când am părăsit Londra, îi răspunse Missis. Totul o să fie bine atâta vreme cât nu ne pierdem curajul amândoi în acelaşi timp.

— Mă bucur că nu m-ai lăsat să-l muşc pe copilul acela.

— *Nimic,* niciodată, nu trebuie să determine pe un câine să muşte un om, zise Missis pe un ton foarte ferm.

— Dar chiar tu ai spus alaltăieri noapte că ai s-o faci bucăţi pe Cruella de Vil, zise Pongo amintindu-şi.

— Asta e altceva, răspunse Missis aspru. Pe Cruella nu o consider om.

Aducând vorba despre Cruella, îşi amintiră de pui, aşa încât iuţiră pasul şi nu mai vorbiră mult timp.

— Cât mai e până la locul unde sunt puii, Pongo? întrebă la un moment dat Missis.

— Dacă avem noroc, ajungem mâine dimineaţă, răspunse Pongo.

Cu puţin înainte de miezul nopţii ajunseră la târgul Sudbury. În timp ce traversau podul peste râul Stour, Pongo se opri.

— De aici intrăm în Suffolk, anunţă el triumfător. Străbătură în fugă străduţele liniştite, mărginite de case vechi, şi intrară în piaţa principală a târgului. Speraseră să mai întâlnească vreun câine pentru a afla dacă mai auziseră veşti despre pui la Lătratul de seară, dar târgul era cufundat în cel mai adânc somn.

În timp ce-şi potoleau setea la fântâna din mijlocul pieţei, orologiile bisericilor începură să bată miezul nopţii.

— Fongo, e deja mâine! exclamă Missis fericită. Vom fi cu puii noştri azi!

10. CE-AU VĂZUT DIN TURN

Noaptea zbura. Pongo şi Missis lăsaseră în urmă numeroase sate cochete şi se aflau acum într-una din regiunile cele mai sălbatice pe care le văzuseră vreodată. Întâlneau mai multe păduri şi pajişti şi tot mai puţine ferme. Era atât de pustiu în jur, iar peisajul atât de

sălbatic, încât Pongo se decise să nu rişte să ia vreo scurtătură şi urmă prudent drumurile, care erau înguste şi cotite. Luna era ascunsă după nori, aşa încât nu reuşi să citească cele câteva indicatoare întâlnite în cale.

— Mi-e teamă să nu trecem de sat fără să ne dăm seama, spuse el.

— N-am mai dat niciun semn de viaţă la Lătratul de seară, aşa încât nimeni n-o să ştie că venim şi n-o să fim aşteptaţi.

Pongo însă se înşela. Din întuneric se auzi dintr-odată un mieunat sonor.

Cei doi dalmaţieni se opriră brusc. Drept în faţa lor, la adăpost într-un copac, şedea o pisică tigrată.

— Sunteţi cumva Pongo şi Missis? întrebă aceasta. Sper că sunteţi prietenoşi.

— Din tot sufletul, doamnă, răspunse Pongo. Dumneavoastră trebuie să fiţi cea care a ajutat la găsirea puilor noştri.

— Chiar ea în persoană, zise pisica.

— Ah! Vă mulţumim! Vă mulţumim din suflet! strigă Missis.

Pisica sări jos din copac. Îmi pare rău că m-am arătat suspicioasă la început, dar sunt unii câini care pur şi simplu nu se pot controla când dau cu ochii de o pisică. Nu spun *că eu* aş fi păţit vreodată vreun necaz. Ei bine, iată-vă ajunşi!

— Vă mulţumim pentru amabilitatea de-a ne fi aşteptat, doamnă, îi spuse Pongo.

— N-aveţi pentru ce. Noaptea stau de obicei pe-afară. Îmi puteţi spune Tib. Numele meu este de fant Pussy Willow, dar mulţi îl găsesc prea lung, ceea ce e păcat, căci e un nume care-mi place.

— Şi care se potriveşte atât de bine cu silueta dumneavoastră mlădioasă şi cu lăbuţele moi, o complimentă Pongo pe tonul curtenitor învăţat de la Spaniei. Vorbea la întâmplare, căci întunericul nu-i

permitea să distingă silueta şi lăbuţele pisicii. Aceasta însă fu încântată.

— Da, mi-am păstrat silueta, iar numele de Pussy Willow mi se trage într-adevăr de la lăbuţe. Sunt sigură însă că doriţi să mâncaţi ceva şi să vă odihniţi.

— Spuneţi-ne, vă rugăm, dacă puii noştri sunt bine, zise Missis.

— Ultima oară i-am văzut ieri după-amiază şi, credeţi-mă, erau dolofani şi jucăuşi ca nişte iezi.

— N-am putea să-i zărim măcar puţin înainte de a mânca şi a ne odihni? întrebă Missis.

— Draga mea, noi nu ne putem căţăra în copaci, aşa cum poate doamna Willow, îi spuse Pongo.

— Nici nu va fi nevoie, le spuse pisica. Colonelul are alte aranjamente pentru dumneavoastră. Dar n-o să puteţi vedea puii decât peste câteva ore, când sunt scoşi afară să alerge. Fraţii Baddun se scoală târziu. Haideţi să mergem să-l cunoaşteţi pe Colonel.

— Un colonel… om? întrebă Missis nedumerită.

— Nu, Doamne fereşte, nu! Colonelul este câinele nostru ciobănesc. Un maestru în ale strategiei. Dacă întrebaţi oile, pot să vă confirme. Pe mine mă consideră locotenentul său.

Pisica îi conducea de-a lungul drumului şi Pongo o întrebă cât mai aveau până la fermă.

— A! Nu mergem la fermă. Colonelul vă aşteaptă în Turn. E o construcţie stranie, dar s-a dovedit de mare folos.

Întunericul începea să se risipească. În curând, drumul ieşi în câmp deschis. În depărtare, pe fundalul cerului care începea să se lumineze, se contura o masă întunecata, pe care Pongo o desluşi, după câteva momente, ca fiind un zid masiv de piatră.

— Iată! le zise pisica. Puii voştri se află în spatele acelui zid.

— Arată a zid de închisoare, spuse Pongo.

— E un loc foarte neplăcut, într-adevăr, îi dădu dreptate pisica. Colonelul vă va istorisi povestea sa.

Părăsiră drumul şi o luară prin iarba aspră a pajiştii. Pe măsură ce se apropiau, Pongo băgă de seamă că linia zidului se curba, aşa cum se curbează zidurile unui turn rotund. Construcţia era depăşită în înălţime de tulpinile unor copaci înalţi, ale căror crengi desfrunzite se profilau întunecate pe fundalul cerului.

— Te-ai aştepta ca în spatele unor asemenea ziduri să se afle cel puţin un palat, zise pisica. Se spune că asta se şi dorea la început, numai că la un moment dat ceva a dat peste cap planurile iniţiale. Tot ce se află acum în spatele zidului… ei bine, puteţi vedea şi singuri.

Pisica îi duse până în dreptul unor porţi de fier ruginit şi Pongo şi Missis priviră printre zăbrele. Era lumină destulă acum pentru a le permite să vadă la distanţă. Dincolo de o porţiune de grădină, la fel de sălbatică precum pajiştea pe care tocmai o străbătuseră, privirea le fu captată de sclipirea unui ochi de apă. Ceea ce era ciudat însă era că apa părea să fie neagră. Şi atunci îşi dădură seama de ce. În ochiul de apă se reflecta imaginea unei case în întregime negre.

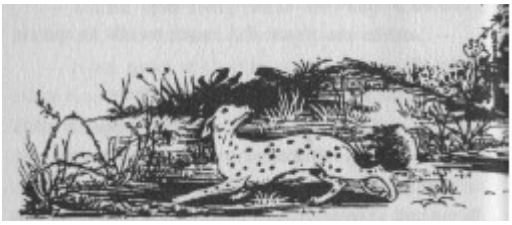

Era una dintre cele mai înspăimântătoare case pe care le văzuseră vreodată. Multe din ferestrele tăiate în faţada sa lăţită şi urâtă erau zidite, iar cele care rămăseseră erau astfel aşezate încât alcătuiau parcă o pereche de ochi şi un nas – cu uşa de la intrare în loc de gură. Numai că erau parcă prea mulţi ochi, iar nasul şi gura nu păreau tocmai la locul lor. Expresia feţei părea în întregime strâmbă şi distorsionată.

— Ne-a văzut! exclamă Missis înfiorată, şi pe bună dreptate, căci ochii casei păreau a-i privi fix din inima faţadei scorojite şi crăpate.

— Acesta este Hell Hall, le spuse pisica, pornind mai

departe.

Pongo şi Missis o urmară, mergând pe lângă zidul rotunjit. Nu trecu mult şi ajunseră la un turn care se înălţa dincolo de vârfurile copacilor. Era construit din pietre aspre, cenuşii, asemeni zidului împrejmuitor, semănând întrucâtva cu un turn de biserică – fără biserică însă. Construcţia ieşea pur şi simplu din zid. Unele din ferestruicile sale înguste erau sparte, iar zidăria stătea pe alocuri să se prăbuşească. Nu era o ruină, dar părea gata să se fărâme dintr-un moment într-altul.

— Nu degeaba i-au spus Ciudăţenia[20], le spuse pisica.

Missis nu înţelese, dar Pongo, care mai văzuse astfel de construcţii, îi spuse că aşa erau numite clădirile scumpe şi ciudate, fără niciun rost aparent, a căror ridicare a fost o nebunie din capul locului.

Pisica mieună de trei ori şi dinăuntrul turnului îi răspunseră trei lătrături.

O clipă mai târziu se auzi zgomotul zăvorului tras pe dinăuntru.

— Colonelul este singurul câine pe care-l ştiu în stare să deschidă zăvoare trăgându-le cu dinţii, le explică pisica.

Pongo se hotărî pe loc să înveţe şi el să tragă zăvoarele cu dinţii.

— Poftiţi! Intraţi, se auzi o voce uşor dogită. O clipă doar, să mă uit la voi. E cam întuneric aici înăuntru.

Şi zicând acestea, afară păşi un uriaş câine ciobănesc[21]. Văzându-l, Pongo îşi dădu imediat seama că nu aveau de a face cu un ofiţer activ şi energic, ci mai degrabă cu un bătrân soldat, poate mai puţin iute la minte, dar care văzuse şi ştia multe. Ochii Colonelului îi studiau

---

20 *Folly* (în engl. în text) — 1. construcţie stranie; 2. nebunie, prostie, absurditate.

21 Cea mai veche rasă englezească de cîini, la origine cîine de turmă, de talie mare, cu păr abundent, bogat. Tăcut, liniştit, de încredere, deosebit de ataşat stăpînului. În prezent, cîine de însoţire şi agrement, foarte ataşat de copii.

pătrunzător, dar prietenoşi din spatele unui ciuf des de blană sură.

— Mă bucur să văd că sunteţi dalmaţieni de talie înaltă, zise el aprobator. N-am nimic cu câinii mici, dar sunt de părere că rasa trebuie păstrată cu grijă. Ce s-a întâmplat cu voi? A fost o adevărată nebunie la Lătratul de seară. Nu mai ştia nimeni nimic de voi.

Îi conduse în interiorul Turnului, în timp ce Pongo îi istorisi ziua petrecută în compania spanielului.

— Pare un flăcău de nădejde, din câte îmi spui, zise Colonelul. Păcat că nu ia parte la Lătratul de seară. Cuibăriţi-vă aici. Am ţinut micul dejun pregătit în caz că sosiţi.

Era acolo o cantitate considerabilă de mâncare sănătoasă de ţară şi o cutie adâncă, de tablă, plină cu apă.

— Cum aţi reuşit să aduceţi toate acestea aici? întrebă Pongo uimit.

— Cutia cu mâncare am rostogolit-o de la fermă până aici, zise Colonelul. O înfundasem mai întâi cu fin ca să nu se verse conţinutul. Apoi am luat cu împrumut o găletuşă de la Tommy, băieţelul al cărui stăpân sunt. Mi-ar da orice-i cer, dragul de el. Găletuşa pot s-o duc ţinând-o de mâner. După asta mi-au mai trebuit doar şase drumuri până la baltă şi înapoi ca să aduc apă.

Noroc că gheaţa s-a topit ieri. Haideţi, beţi! Balta e plină de apă, avem de unde să mai luăm.

Pisica făcu oficiile de gazdă cât timp cei doi dalmaţieni îşi luară masa. Pongo, atent, i se adresa de fiecare dată cu „doamna Willow”.

— Ce-i povestea asta cu „doamna Willow”? întrebă deodată Colonelul.

— Numele meu întreg este Pussy Willow. Şi se întâmplă să fiu într-adevăr o „doamnă”, răspunse pisica.

— Ai prea multe nume, decretă Colonelul. Te cheamă Puss, pentru că tuturor pisicilor li se spune Puss. Eşti Pussy Willow, pentru că ăsta e numele pe care ţi l-au dat

de la început. Cei mai mulţi te strigă Tib, iar eu îţi spun Locotenent sau Locotenent Tib. Credeam că-ţi place.

— Îmi place să fiu strigată Locotenent, dar nu Locotenent Tib.

— Şi peste toate astea mai vrei să ţi se spună şi „doamna Willow”. Nu poţi să ai şase nume.

— Aş avea dreptul la nouă nume din moment ce am nouă vieţi, replică pisica. Dar mă mulţumesc cu Locotenent Willow şi cu Puss pentru momentele jucăuşe.

— Ne-am înţeles, aprobă Colonelul. Şi acum hai să le arătăm oaspeţilor camera de dormit.

— N-am putea vedea puii măcar o clipă înainte de culcare? îl imploră Missis.

Pisica îi aruncă o privire scurtă Colonelului şi zise:

— Le-am spus că puii n-or să fie scoşi afară decât mult mai târziu.

— Şi, în plus, de emoţie n-o să mai puteţi dormi după aceea, adăugă Colonelul. Trebuie să vă odihniţi mai întâi şi apoi să începeţi să vă frământaţi.

— Să ne frământăm? întrebă Pongo repede. S-a întâmplat ceva?

— Vă dau cuvântul meu că puii sunt în siguranţă, îl asigură Colonelul.

Pongo şi Missis îl crezură pe cuvânt – cu toate că li se păruse ceva ciudat în glasul Colonelului şi în privirea pe care i-o aruncase pisica.

— Să mergem, îi îndemnă Colonelul repede. O să dormiţi în camera de sus, căci e singura cu geamuri nesparte. Să te ajut, Locotenente Wib? Adică, vreau să spun, Locotenent Tillow? Ah, la naiba… mâţă!

— Dacă este un lucru cu care nu sunt deloc de acord este să mi se zică „mâţă”, spuse aceasta.

— Îţi dau perfectă dreptate. Nici mie nu-mi place să mi se spună „câine”. Îmi cer scuze, Locotenent Willow.

Acum urcă în spinarea mea, dacă nu vrei să mergi pe jos.

Pisica sări în spinarea Colonelului şi se agăţă de blana lui lungă şi deasă. Niciodată până atunci Pongo nu mai văzuse o pisică sărind în spinarea unui câine fără intenţii duşmănoase şi de aceea fu profund impresionat de comportamentul de nădejde al pisicii şi de încrederea pe care i-o arăta Colonelul.

Urcară cinci etaje pe o scară îngustă, care mergea în spirală. La fiecare nivel dădură peste grămezi de mobilier rupt, cufere vechi şi tot felul de alte vechituri. La ultimul etaj îi aştepta însă un culcuş moale de fin adus de Colonel într-un sac. Atenţia lui Missis fu însă imediat captată de geamul îngust care, bănui ea, dădea cu siguranţă spre Hell Hall.

Alergă la fereastră să verifice, şi, într-adevăr, dincolo de vârfurile copacilor şi de o livadă neîngrijită se vedea spatele casei negre – la fel de respingător ca şi faţa, cu toate că-i lipsea expresia aceea înfricoşătoare. Într-o parte se vedea curtea unui grajd.

— De acolo vor veni puii? întrebă ea.

— Da, de-acolo, se grăbi să răspundă Colonelul. Dar o să mai dureze.

— N-am să pot dormi până nu-i văd, spuse Missis.

— Ba ai să dormi chiar de va trebui să te adorm eu cu vorba, îi zise Colonelul. Soţul tău m-a rugat să vă povestesc istoria conacului Hell Hall, aşa că vino şi întinde-te aici.

Pongo era la fel de nerăbdător să-şi vadă puii, dar ştia că trebuiau să doarmă mai întâi, aşa încât reuşi să o convingă pe Missis să se întindă lângă el. Colonelul strânse fânul în jurul lor.

— E destul de rece aici – spun asta pentru voi, fiindcă eu nu simt nimic, comentă el.

Îl trimise apoi pe Locotenent să înceapă să adune hrana pentru masa următoare şi se puse pe povestit cu vocea lui puţin hârâită.

Şi iată ce istorisi: Hell Hall fusese cândva un conac

obişnuit. Purta atunci numele de Hell Hall, după numele fermierului care-l construise. Fusese ridicat acum două sute de ani – cam în aceeaşi perioadă cu ferma la care trăiau acum ciobănescul şi pisica.

— Cele două case se aseamănă puţin, spuse Colonelul. Numai că a noastră e vopsită în alb şi e îngrijită. Mi-amintesc încă de perioada când Hell Hall nu fusese vopsit în negru şi pot să spun că nu arăta rău deloc.

Acest Hill, proprietarul, a intrat la un moment dat în datorii şi a vândut casa unui strămoş de-al Cruellei de Vil, căruia îi plăcuse conacul situat pe pajiştea pustie. îl cumpărase cu intenţia de a-l dărâma şi a construi altul în loc, unul fantastic – un amestec de castel şi catedrală. A început prin a ridica zidul împrejmuitor şi Turnul în care se aflau acum (Colonelul auzise toată această poveste cu ocazia unei vizite făcute la casa preotului).

Dar când a fost terminat zidul cu porţile sale masive din fier, au început să circule tot felul de zvonuri ciudate. Oamenii din sat care se nimereau noaptea prin preajma conacului spuneau că dinăuntru se auzeau ţipete şi râsete nebuneşti. Lumea începu să se întrebe dacă nu cumva în casă erau sechestraţi prizonieri şi au început să-şi numere cu grijă copiii.

— Unele din întâmplările astea… dar n-o să vi le spun înainte de culcare, zise Colonelul, nu le-am auzit acasă la preot. Am să vă spun însă una care pe voi n-o să vă tulbure tot atât de mult pe cât i-a tulburat pe săteni.

Se spune că individul ăsta, de Vil, avea o coadă lungă. Dar nici p-asta n-am auzit-o în casa preotului.

Missis ascultase foarte puţin din povestirea Colonelului, căci adormise. Pongo însă era treaz şi foarte atent.

— Lumea începuse deja să-i spună casei „Hell Hall”, iar pe individul ăsta, de Vil, îl considerau diavolul în persoană. Totul s-a terminat într-o noapte când bărbaţii din mai multe sate s-au strâns cu torţe aprinse şi au pornit cu

gând să spargă porţile şi să dea foc conacului. Dar pe când se apropiau, a izbucnit o năprasnică furtună, care le stinse torţele. Şi apoi, dintr-odată, porţile casei s-au deschis brusc, parcă din voinţă proprie, şi dinăuntru a ieşit de Vil în persoană, într-o trăsură trasă de patru cai. Se spune că fulgerele nu veneau din cer, ci de la de Vil însuşi – fulgere albastre, bifurcate la capăt. Bărbaţii au rupt-o la goană urlând şi nu s-au mai întors niciodată. Nici ei, dar nici de Vil. Casa a stat nelocuită timp de treizeci de ani. Apoi cineva a închiriat-o şi după asta altcineva, şi tot aşa, dar nimeni nu s-a mutat în ea.

— Aparţine tot familiei de Vil? întrebă Pongo.

— Cruella e ultima din familia ei. Casa este proprietatea ei. A venit acum câţiva ani şi a vopsit-o în negru. Se spune că pe dinăuntru ar fi roşie. Cruella n-a locuit însă niciodată aici. Îi lasă pe fraţii Baddun să stea fără chirie ca îngrijitori. Eu unul însă nu mi-aş da niciun coteţ în grija ăstora doi.

Au fost ultimele cuvinte auzite de Pongo căci pe măsură ce se termina povestea, oboseala îl doborî şi adormi. Colonelul mai rămase lângă ei câteva clipe, privindu-i cum dorm liniştiţi.

— Îi aşteaptă o mare, o foarte mare surpriză, murmură el pentru sine şi apoi îşi croi drum greoi în jos pe scări.

Nu trecuse nicio oră şi Missis deschise ochii. Visase puii, îi auzise lătrând… dar stai! îi auzea într-adevăr lătrând! Missis sări în picioare şi alergă la fereastră. Nu vedea niciun pui, dar le auzea vocile, cât se poate de limpede. Zgomotul venea din casa cea neagră şi deveni din ce în ce mai puternic, până ce uşa grajdului se deschise în cele din urmă şi afară năvăli un puhoi de pui.

Missis clipi. Să fi crescut puii ei atât de mult în doar o săptămână? Şi doar ea nu avusese atât de mulţi pui! Tot mai mulţi căţelandri umpleau treptat curtea din spatele casei: pui de dalmaţian, mari, frumoşi, sănătoşi, dar…

Missis ridică botul şi scoase un urlet prelung, sfâşietor. Aceştia nu erau puii ei! Totul fusese o greşeală! Puii ei erau încă pierduţi, înfometaţi, poate chiar morţi! Missis urlă iar şi iar, sfâşiată de durere.

Primul ei urlet îl trezise pe Pongo, care dintr-un salt ajunse lângă ea şi privea acum înmărmurit la curtea plină de pui care se împleticeau unii de alţii, se zbenguiau şi se rostogoleau. Puhoiul nu contenise încă. Tot mai mulţi pui continuau să iasă din casă, de acum pui mai mici…

Şi atunci îl zăriră – părea mai micuţ chiar decât şi-l aminteau. Lucky! Nu era nicio îndoială – el era: îi văzură potcoava de pete de pe spate. După el apăru Roly Poly, împiedicându-se în propriile picioare, ca de obicei. Apoi ieşi Patch, Cadpig şi toţi ceilalţi. Toţi erau vioi, dădeau nebuneşte din coadă şi se înghesuiau să bea apă din nişte jgheaburi joase, cu care era împânzită curtea.

Uite, Patch o ajută pe Cadpig să găsească un loc de unde să bea, zise Missis încântată. Dar ce înseamnă toate astea? De unde au apărut atâţia pui?

Oricât ar fi fost de obosit, mintea lui Pongo începu să funcţioneze imediat. Înţelese de-ndată cele ce se întâmplaseră. Cruella începuse probabil să fure pui de dalmaţian cu câteva luni înainte de a-i lua pe ai lor – poate chiar la puţin timp după seara aceea când îşi exprimase pentru prima oară dorinţa de a avea o haină din blană de dalmaţian. Cei mai mărişori dintre puii din curte păreau să aibă aproape cinci luni. Restul erau din ce în ce mai mititei. Cei mai mici dintre toţi erau ai lor, care se număraseră evident printre ultimii furaţi.

Tocmai îi explicase toate astea lui Missis când în capul scărilor apăru, într-un suflet, şi ciobănescul.

Se ducea să aducă apă proaspătă când auzise urletul lui Missis.

— Acuma ştiţi, zise el. Speram să apucaţi să vă odihniţi înainte de a afla.

— Dar de ce arătaţi atât de îngrijoraţi amândoi? îi întrebă Missis. Puii noştri sunt bine.

— Da, draga mea. Rămâi tu aici şi veghează-i, îi spuse Pongo blând.

Se întoarse apoi înspre Colonel.

— Tu vino jos să bei nişte apă, băiete, îi zise acesta.

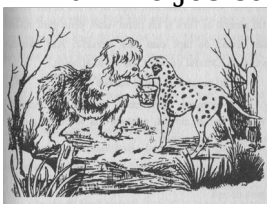

11. ÎN TABĂRA DUŞMANĂ

Cât de mult tânjea Pongo după o gură de apă.

— Hai cu mine până la baltă, îl invită Colonelul apucând de mâner găletuşa. Nu cred că mai poţi dormi acum.

Pongo simţea că n-o să mai poată dormi niciodată.

— Eu sunt vinovatul pentru toate astea, începu Colonelul. Locotenentul n-are nicio vină. N-are pregătire de cercetaş. Când mi-a spus că „locul musteşte de pui de dalmaţian” m-am gândit că se referea numai la puii voştri. Chiar şi numai cincisprezece pui şi sunt greu de ţinut locului. Abia ieri, după ce mi-am mutat cartierul general în Turn şi am putut vedea peste gard, mi-am dat seama de fapt cum stau lucrurile. Am transmis vestea la Lătratul de seară, dar nu m-aţi auzit.

— Câţi pui sunt cu totul? întrebă Pongo.

— N-aş putea spune exact, căci nu stau niciodată locului. Dar aş zice că, punându-i la socoteală şi pe-ai voştri, ar fi cam o sută.

— O sută?

Ajunseră la baltă şi Colonelul îl îndemnă să mai ia o gură de apă.

Pongo bău cu lăcomie, apoi se întoarse şi privi pierdut înspre ciobănesc.

— Ce mă fac, domnule Colonel?

— Crezi că doamna ta va dori să-i salvaţi numai pe micuţii voştri?

— Poate, la început, răspunse Pongo. Dar se va răzgândi când îşi va da seama că asta înseamnă să-i lase pe ceilalţi pradă unei morţi sigure.

— Puii voştri sunt oricum mult prea mici ca să facă un drum atât de lung. Cred că-ţi dai seama, spuse Colonelul.

Pongo îşi dădea foarte bine seama. Planul său iniţial fusese să lase puii la Hell Hall până ce se vor face puţin mai mărişori, timp în care, el şi cu Missis să stea în preajmă ca să-i păzească, gata să intervină în caz de primejdie, îi spuse toate astea Colonelului.

— Este întocmai ceea ce trebuie să faci, îl aprobă acesta.

— Dar cu ceilalţi pui cum rămâne?

— Am să transmit vestea în întreaga Anglie. Poate vor mai găsi părinţi care să vă vină în ajutor.

— Mă îndoiesc – după atâta timp, spuse Pongo.

— În caz de forţă majoră, crezi că ar fi primiţi la voi acasă?

Pongo nu şi-i putea închipui pe soţii Dearly izgonind un căţel, însă aici era totuşi vorba de o sută. Şi totuşi, dacă stătea să se gândească, sufrageria lor de-acasă ar fi fost destul de încăpătoare.

— Nu cred că i-ar izgoni, zise el. Dar nu văd cum am să pot ajunge cu o sută de pui înapoi la Londra, domnule Colonel.

— Aşa cum sunt acuma, cu siguranţă că nu vei reuşi. Fiecare dintre ei va trebui să facă instrucţie. O să trebuiască să-i învăţ să mărşăluiască, să asculte de ordin.

Pe cei mai mari aş putea chiar să-i învăţ cum să scotocească după hrană.

— Nici mie nu mi-ar strica să ştiu aşa ceva, zise Pongo.

— Perfect atunci! Ce-ar fi să începi prin a încerca să duci acum găletuşa? Asta e ceva ce trebuie să înveţi. Nu, nu aşa – întinde gâtul mai în afară. În felul ăsta găletuşa nu se loveşte de piept. Excelent!

Pongo descoperi că putea duce găletuşa cu apă fără mare greutate. Începea să-şi mai recapete curajul. Cu ajutorul acestui bătrân colonel simţea că va izbuti să salveze absolut toţi puii, de la primul până la ultimul… Ajunseră înapoi în Turn şi Pongo lăsă găletuşa jos.

— Ţi-ai mai revenit, îi spuse Colonelul. Poate mai poţi prinde câteva ore de somn. Nici tu, nici doamna nu mai aveţi ce face până la lăsarea întunericului. Când vine seara, o să vă puteţi întâlni cu restul familiei.

Între timp le trimit vorbă că aţi sosit. Ceva îl nedumerea pe Pongo.

— Spuneţi-mi, domnule Colonel, care e motivul pentru care Cruella a furat atât de mulţi pui? Nu cred că-şi poate dori mai mult de o singură haină de blană.

Ciobănescul îl privi surprins.

— Ai uitat că soţul ei este blănar?

— Înţeleg că nu s-a căsătorit cu el decât pentru blănuri.

Asta era deci! Pongo uitase. Iar dacă Cruella şi soţul ei plănuiau într-adevăr să vândă haine confecţionate din piele de dalmaţian, atunci Hell Hall nu era nimic altceva decât o crescătorie de dalmaţieni pentru blană. Ca urmare, niciun dalmaţian nu mai era în siguranţă, dacă planurile Cruellei nu erau zădărnicite.

— Va trebui să mă ocup de asta când mă întorc la Londra, îşi zise Pongo hotărât, urcând scările. O găsi pe Missis adormită, lungită direct pe podea, lângă fereastra prin care urmărise zbenguiala puilor până când aceştia

fuseseră băgaţi înapoi în casă. Pongo strânse nişte fin în jurul ei şi se lungi foarte aproape de ea, ca să-i ţină cald. Missis nici nu se clinti. Ultimele lui gânduri înainte de a adormi erau pline de reproş adresat lui însuşi. Pongo se simţea ruşinat. Se aşteptase să aibă de-a face cu un bătrânel ramolit de la ţară, dar îşi dădea acum seama cât de multe depindeau de isteţimea acestui bătrân soldat. Era deja întuneric afară când Colonelul veni să-i trezească.

— Puii sunt încă bine, însă n-am primit nicio veste de la alţi părinţi la Lătratul de seară. Am anunţat că aţi ajuns cu bine şi aţi primit felicitări din toate colţurile Angliei. Pretutindeni în ţară se aşteaptă veşti din acest sat liniştit. Am spus că vei transmite şi tu câteva cuvinte după ce te vei fi odihnit.

— Cu mare plăcere, spuse Pongo.

— Să mergem jos să mâncaţi, îi invită Colonelul. Jos îi aştepta o porţie mare de cârnaţi, adunaţi peste zi de către Locotenent. Acesta nu era prezent şi Colonelul îi lămuri că trebuise să plece acasă la ora ceaiului ca să servească o farfurioară de lapte cu cei ai casei, căci altfel i-ar fi amărât.

— Şi eu va trebui să plec mai târziu, căci lui Tommy îi place să fiu lângă el când e ora de baie. Aşa că să ne grăbim.

Se ridică şi împinse cu botul un geam. Sistemul de securitate de la Hell Hall este de-a dreptul copilăresc. La ce bun porţi ferecate la intrare, când poţi pătrunde foarte uşor prin spate, prin acest Turn? Pongo observă atunci că Turnul avea o uşă şi un geam care dădeau direct în curtea conacului, ca şi o altă uşă şi un geam care se deschideau de partea cealaltă, spre pajişte. De-altfel, îşi dădu el seama, Turnul servea întrucâtva ca o a doua poartă. Colonelul intrase pe geamul care dădea spre pajişte. Uşa dinspre curtea conacului era încuiată aşa încât Colonelul îi conduse afară pe geam.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă. Geamul s-ar

putea trânti de vânt şi n-are mâner pe-afară. Şi s-ar putea să ne ia ceva timp să deschidem uşa asta.

Trase zăvorul de la intrare, deschise uşa care dădea spre conac şi o propti cu o piatră pe care o aduse rostogolind-o.

— Asta în caz că va trebui să ieşiţi în grabă. Dar nu cred c-o să fie nevoie. Nu m-ar mira dacă aţi rămâne peste noapte înăuntru, împreună cu puii.

Missis tresări de bucurie şi începu să pună întrebări.

— Am să vă explic totul pe drum, le spuse Colonelul, pornind înspre Hell Hall. Pe deasupra casei cele negre răsărea luna plină.

— Domnule Colonel, ce se vede acolo pe casă? întrebă Pongo. Doar nu există televizor într-un loc ca ăsta?

— Ba bine că nu, răspunse Colonelul. Chiar în sat, de când s-a introdus electricitatea, foarte rar mai găseşti o casă care să nu aibă antenă. Cele mai multe sunt luate în sistemul închiriere-Cumpărare – cu toate că aici, la Hell Hall, nu prea văd cine are să cumpere. Am aflat că fraţii Baddun n-au mai plătit nimic de luni de zile.

Colonelul începu apoi să le expună planul său, în care de altfel televizorul juca un rol central. Fraţii Baddun erau atât de înnebuniţi după emisiunile de televiziune, încât nu suportau ca puii să facă vreun zgomot cât timp funcţiona televizorul. Iar puii făceau o gălăgie infernală dacă le era frig, astfel încât, când nu erau scoşi afară să alerge, erau ţinuţi în cea mai călduroasă încăpere din casă, în bucătărie, unde era instalat şi televizorul. În timpul emisiunilor, unii pui se uitau la televizor, alţii dormeau, dar, oricum, niciunul nu lătra, ca să nu-i deranjeze pe fraţii Baddun. Toate acestea Colonelul le ştia de la Lucky, care i le spusese în timpul îndelungatelor lor discuţii peste gard.

— Puştiul e sclipitor de isteţ, îi felicită Colonelul. E mult mai matur decât te-ai aştepta pentru vârsta lui. Inimile celor doi dalmaţieni se umplură de mândrie.

Rămăsese hotărât ca Lucky să-şi aducă fraţii şi

surorile afară în curte, cât timp fraţii Baddun erau prinşi la televizor.

— E însă prea frig ca să staţi mult afară, zise Colonelul. Nu văd de ce n-aţi intra cu ei în bucătărie.

Lucky mi-a spus că încăperea este neluminată, cu excepţia luminii care vine de la ecranul televizorului. Dacă vă pituliţi, veţi fi în siguranţă. Şi chiar dacă vă văd fraţii Baddun, or să zică că sunteţi doi dintre puii cei mari. E puţin probabil însă să vă observe. Din câte am înţeles de la Lucky, nu se dezlipesc de televizor până ce nu se termină, după care se întorc pe-o parte şi se culcă – au saltelele întinse direct pe jos. Nu văd de ce n-aţi putea rămâne acolo peste noapte. Vin după voi în zori, ca să ieşiţi înainte ca fraţii Baddun să se trezească.

Pongo şi Missis găsiră ideea minunată.

— Am putea dormi acolo în fiecare noapte? întrebă Missis.

Colonelul îi răspunse că aşa spera şi că, oricum, instrucţia puilor pentru lungul drum ce aveau să-l facă trebuia organizată tot pe timpul nopţii.

— Lucky m-a asigurat că nimic nu-i trezeşte pe fraţii Baddun, aşa încât am de gând să intru înăuntru chiar şi eu. Voi ţine orele în bucătărie, iar instrucţia practică afară, în curte, cu câte zece pui odată. Dar mai înainte am nevoie să petreceţi o noapte în casă, ca să-mi raportaţi care este situaţia la faţa locului. Ajunseră în apropierea curţii grajdului.

— Nu-mi mai spuneţi nimic acum, domnule Colonel, îl rugă Pongo. Sunt mult prea emoţionat ca să mai reţin ceva. Missis, tu cum te simţi? Missis tremura.

— Nu-mi vine să cred c-am să-i revăd, răspunse ea. Colonelul deschise poarta. Missis scoase un geamăt uşor şi din trei paşi ajunse în capătul celălalt al curţii. îl zărise pe Lucky care-i aştepta în pragul uşii din dos a conacului.

Şi în spatele lui, pe coridorul lung şi întunecos care ducea spre bucătărie, aşteptau aliniaţi toţi fraţii şi surorile

lui. Cine ar putea descrie ce se petrece în sufletul unor părinţi care încearcă să îmbrăţişeze în acelaşi timp cincisprezece pui neastâmpăraţi, care dau nebuneşte din coadă şi se înghesuie care mai de care să-i sărute? Toţi se străduiră să nu facă zgomot, dar tot le mai scăpară totuşi atât de multe scâncete de bucurie, atât de multe fornăituri fericite, încât ciobănescul începu să se neliniştească.

— Se aude ceva înăuntru? îl întrebă el pe Lucky.

— Cine s-audă? Fraţii Baddun? întrebă acesta, cu glasul puţin înfundat, căci avea gura plină de urechea mamei sale. Nu se aude nimic, căci au televizorul dat la maximum.

Dar chiar şi aşa, Colonelul răsuflă uşurat când primele manifestări ale bucuriei revederii luară sfârşit.

— Gata, să facem linişte acum, le spuse Pongo.

— Nici musca să nu se audă, îl completă Missis. Fură însă plăcut surprinşi să vadă cât de prompt le dădură puii ascultare. Singurul zgomot care se mai auzea era foşnetul frunzelor răscolite de cincisprezece codiţe neastâmpărate.

— Drepţi! le ordonă Lucky şi codiţele încremeniri de îndată.

— Îi învăţ să asculte de ordin, îi şopti el Colonelului.

— Foarte bine! Foarte bine! Ia să vedem, azi după-amiază te-am avansat la rangul de caporal, nu-i aşa? Acum te fac sergent. Dacă totul merge bine, îţi vei primi comisionul săptămâna viitoare. Acum se apropie ora băii şi trebuie să fiu acasă cu Tommy. Îi spuse lui Pongo că va lipsi câteva ore.

— Când mă-ntorc, să ieşi o clipă afară şi să-mi spui ce crezi – sau, dacă nu, trimite-l pe sergent cu un mesaj.

— Nu vreţi să intraţi să vă uitaţi la televizor, domnule? îl întrebă Lucky.

— Nu, atâta timp cât fraţii Baddun sunt încă treji. Nici chiar ei nu m-ar putea lua drept un dalmaţian, îi răspunse acesta.

Imediat după plecarea Colonelului, Lucky îşi trimise

fraţii şi surorile înăuntru şi rămase în urmă să-şi conducă părinţii.

— Trebuie să staţi mai în fundul bucătăriei până vi se obişnuiesc ochii cu întunericul, le spuse el.

Era într-adevăr foarte întuneric! Singura lumină enea de la ecranul televizorului şi de la un foc care ardea într-un cămin, situat în capătul opus al bucătăriei. Era o încăpere foarte mare, cu pereţii şi tavanul vopsiţi în roşu, în aşa fel încât nu reflectau niciun pic de lumină. Era foarte cald înăuntru – mult mai cald decât ar fi putut face numai focul care ardea în cămin. Aceasta se datora faptului că Cruella de Vil instalase încălzire centrală în casă atunci când plănuise să se mute în ea.

Încet, încet, Pongo şi Missis începură să poată vedea în întuneric şi în faţa ochilor lor uimiţi se desfăşură o privelişte dintre cele mai neaşteptate. La numai câţiva metri de televizor, tolăniţi pe câte o saltea veche şi cu ochii pironiţi pe ecran, erau cei doi fraţi Baddun. Iar în spatele lor se înşiruiau rânduri, rânduri de pui, cei mai mici în faţă, cei mari în spate. Aceia dintre pui pe care nu-i interesa televizorul dormeau în faţa focului.

Bucătăria mare, călduroasă şi roşie îţi dădea o ciudată senzaţie de bunăstare, cu toate că Pongo nu se putu împiedica să nu se simtă ca în gura unui uriaş.

— M-am gândit să o instalăm pe mama împreună cu familia şi apoi să te duc să te prezint celorlalţi, îi şopti Lucky. Toţi vor să te cunoască. Ai să-i salvezi pe toţi, nu-i aşa, tată?

— Aşa mă gândesc, îi răspunse Pongo repede, din ce în ce mai îngrijorat de modul practic în care-şi va putea ţine promisiunea.

— Eu aşa le-am zis, dar le-a fost totuşi cam teamă. Am să răspândesc vorba că pot conta pe tine.

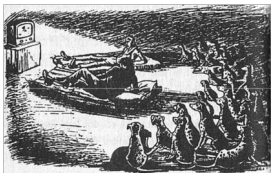

ucky şopti ceva la urechea unuia dintre puii aşezaţi la capătul unui rând şi vestea se răspândi cu iuţelala vântului. Urechea umană cu greu ar fi putut desluşi vreun sunet, cu excepţia poate a câtorva bufnituri de codiţă, de-altfel repede stăvilite. Cu toţii ştiau că nu trebuie să trădeze prin nimic prezenţa lui Pongo în mijlocul lor aşa încât, când acesta înainta în tăcere printre rânduri, niciunul dintre pui nu schiţă vreo mişcare. Pongo simţea însă valurile de afecţiune şi încredere care-l învăluiră din toate părţile. Şi, ca la un semn, puii încetară să mai fie doar o problemă la care trebuia găsită o rezolvare, ci prinseră viaţă în sufletul lui. Se simţea deja părintele tuturor şi ştia că niciodată nu va avea inima să-i abandoneze.

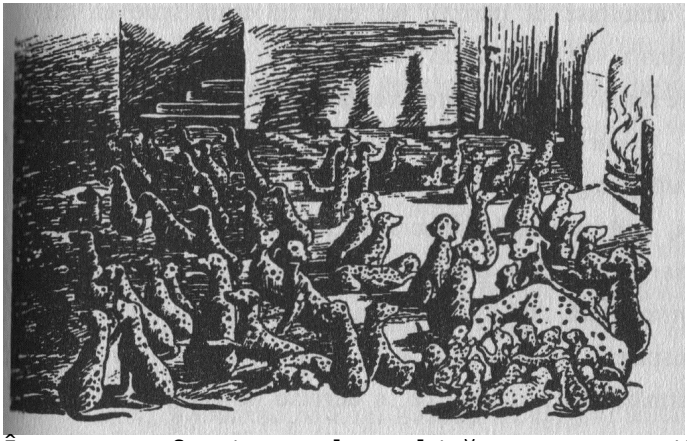

Întţea o afecţiune deosebită pentru puii mai mari, care stăteau în ultimele rânduri din spate. Erau aproape adolescenţi, nişte creaturi zburdalnice şi stângace. Îşi aminti de propria-i tinereţe, nu foarte îndepărtată. Se întrebă cât timp vor mai fi puii aceştia în siguranţă – câtă răbdare va mai avea Cruella? Ştiau ei oare că pericolul

creştea cu fiecare zi care se scurgea? Ceva ca o umbră în privirile acestora îi spuse lui Pongo că ştiau. Unii dintre ei se aflau de luni de zile în acest loc oribil, fără nicio speranţă de a mai putea ieşi, până când Lucky îi anunţase că părinţii lui erau în drum spre ei. Ce mândru se simţea Lucky acum când îşi conducea tatăl printre rândurile de pui care-l venerau ca pe erou!

Copleşită de bucuria revederii, Missis stătea înconjurată şi înghesuită de puii ei. Nu avea ochi decât pentru ei, însă aceştia hotărâseră că mama lor nu trebuia să piardă nimic din ce se petrecea la televizor. Era pentru prima oară când Missis vedea aşa ceva (soţilor Dearly le displăcea televizorul) şi îi era destul de greu să urmărească imaginile ce se derulau pe ecran. Nici puii nu înţelegeau tot ce vedeau, dar le plăceau micile figurine mişcătoare de pe ecran şi continuau să privească în speranţa că vor vedea şi căţei.

— Ne luăm şi noi unul când ajungem acasă? întrebă Cadpig.

— Cu siguranţă, draga mea, îi răspunse Missis. Cum-necum, soţii Dearly vor trebui să fie convinşi să-şi cumpere un televizor.

Pongo îşi terminase rondul printre rândurile de pui şi îi spuse lui Lucky că ar vrea să-i vadă mai bine pe fraţii Baddun. Lucky îl duse atunci mai sus câteva trepte, pe o scară de serviciu, de unde puteau privi fără a fi văzuţi.

Nimeni n-ar fi ghicit că Saul şi Jasper Baddun erau fraţi. Saul era corpolent, cu pielea măslinie şi cu o frunte atât de îngustă, încât sprâncenele sale stufoase se încurcau adesea în claia lui de păr nepieptănat. Jasper era slăbănog, cu pielea deschisă şi cu o bărbie atât de ascuţită, încât îi găurise cele câteva cămăşi pe care le avea. Ambii fraţi arătau foarte murdari.

— Nu-şi schimbă niciodată hainele alea îngrozitoare, îi şopti Lucky lui Pongo, şi nu se spală niciodată. Eu nu cred că sunt oameni, tată. Există aşa ceva ca jumătate-om?

Acum, că-i văzuse pe fraţii Baddun, Pongo era tentat să răspundă că există, cu toate că nu putea spune cu exactitate ce anume era acea jumătate care nu era omenească în fraţii Baddun. Nu era cu siguranţă niciun alt animal pe care-l ştia el.

— S-au purtat rău cu voi? întrebă el îngrijorat.

— Nu. Le e prea frică să nu-i muşcăm, răspunse Lucky. Sunt laşi. La un moment dat, unii din puii mai mari se gândiseră să-i atace, dar n-am mai fi avut cum să ieşim de aici. Dacă-i omorau pe fraţii Baddun, n-ar mai fi fost cine să ne dea de mâncare. Ah, tată, cât sunt de fericit că aţi venit!

Pongo linse urechea fiului său, într-una din acele clipe de rară intimitate între tată şi fiu. Căţelandrilor, asemeni băieţaşilor, nu le place ca taţii lor să-şi manifeste deschis sentimentele (cu mămicile lucrurile stau cu totul altfel), dar acesta era un moment special.

Părăsiră locul acela şi reveniră lângă Missis şi restul familiei. Li se părea ciudat că se simt atât de liniştiţi în chiar inima taberei duşmane. Încet, încet, puii începură să adoarmă – cu excepţia lui Lucky, Patch şi Cadpig. Lui Lucky nu-i era somn. Patch rămase treaz pentru că surioara lui, Cadpig, era încă trează, iar Cadpig era trează pentru că era absolut înnebunită după televizor.

Chiar şi dintre puii mai mari, mulţi se pregăteau de culcare, întinzându-se din toate oasele, simţind pentru prima oară de când fuseseră întemniţaţi la Hell Hall, că printre ei se afla cineva pe care se puteau baza. Sosise Pongo! Şi Missis! Pe aceasta o priviseră sfios, cu coada ochiului, înţelegând că atenţia ei mergea înainte de toate spre familia ei, dar nădăjduind că poate, mai târziu, aceasta îşi va găsi un pic de timp şi pentru ei. Unii dintre cei mai mari abia îşi mai aminteau de propriile lor mămici. Nu însă şi cei mici pentru care amintirea era încă vie şi are, ca urmare, nu puteau adormi.

Încet, încet, pe nesimţite, aceştia începură să se

tragă tot mai aproape de Missis.

Missis se uitase până atunci la televizor, începând să-i prindă gustul cu ajutorul lui Cadpig. La un moment dat însă, un uşor zgomot o făcu să-şi întoarcă atenţia înapoi spre puii ei. Aceştia însă dormeau duşi şi Missis îşi dădu seama că de fapt sunetul venise de undeva de la cei aproape treizeci de pui care şedeau cuminţi, nu prea departe de ea, şi care o priveau cu ochi plini de speranţă.

— Dumnezeule, ce murdari sunt, îşi zise ea în primul moment. Oare nu i-a învăţat nimeni să se spele singuri?

Dar imediat se simţi cuprinsă de milă. Care dintre ei mai avea acum vreo mamă? Le zâmbi tuturor şi aceştia îi răspunseră încreţindu-şi năsucurile. Privirea lui Missis alunecă apoi spre cei mai mari. Unele dintre fete, aproape adolescente, erau subţirele şi prostuţe şi îi aminteau de cum fusese ea la vârsta lor. Acestea ştiau să se spele singure, dar erau încă atâtea lucruri pentru care aveau nevoie de sfaturile unei mame. Şi atunci, dintr-odată, Missis simţi că toţi puii erau ai ei; ea era mama lor, aşa cum şi Pongo se simţise tatăl lor. Şi pe bună dreptate, căci cei mici se strânseseră tot mai aproape de ea şi erau acum atât de amestecaţi cu familia ei, încât Missis nu mai ştia care erau puii ei şi care erau cei adoptaţi sufleteşte.

Încăperea cea roşie şi călduroasă fu cuprinsă de toropeală. Chiar şi fraţii Baddun picoteau. Nu le plăcea programul de la televizor şi doreau să fie odihniţi şi în formă pentru emisiunea lor preferată de mai târziu. Până şi Missis aţipi puţin, ştiind că Pongo va sta de veghe. În cele din urmă, în cameră nu mai rămaseră decât trei perechi de ochi deschişi. Una aparţinea lui Pongo, care-şi făcea planuri după planuri. Alta era a lui Lucky, care se considera un fel de santinelă ce nu are voie să adoarmă în post. Iar cea de-a treia aparţinea lui Cadpig, care se uita fascinată la minunatul televizor.

Deodată, liniştea încăperii fu spartă de un ropot de bubuituri în uşa de la intrare. Puii se treziră speriaţi. Fraţii

Baddun săriră cu greutate în picioare şi se-ndreptară buimaci spre uşă. Dar înainte să apuce să ajungă, uşa se trânti de perete.

Afară, în pragul uşii, luminată din spate de razele lunii, stătea o siluetă înveşmântată într-o pelerină lungă, albă.

Era Cruella de Vil.

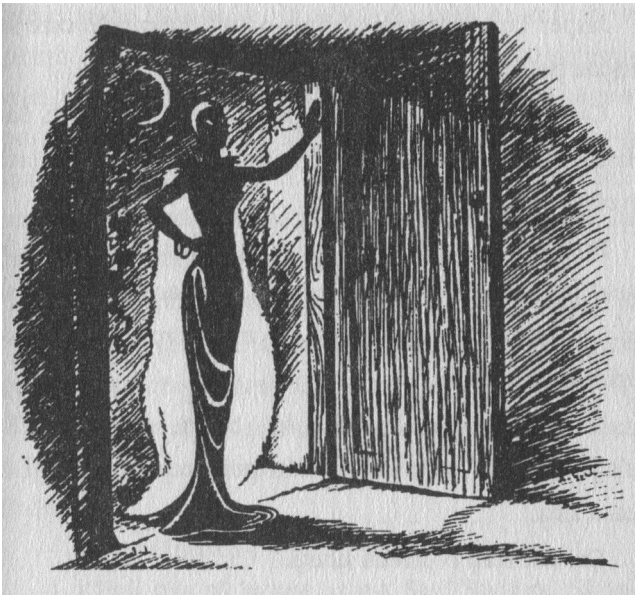

12. PERICOL NEAŞTEPTAT

Preţ de câteva clipe, Cruella rămase în prag, scrutând întunericul din cameră, apoi strigă:

— Saul! Jasper! Închideţi televizorul şi aprindeţi lumina!

— Nu putem aprinde lumina. Nu mai avem becuri. Când se termină emisiunea, ne culcăm, zise Saul Baddun.

— Şi dacă stingem televizorul, nu mai e lumină deloc, îl completă Jasper Baddun.

— Atunci măcar închideţi-i sunetul, ordonă Cruella furioasă.

Jasper făcu întocmai şi dintr-odată figurinele care se

mişcau pe ecran rămaseră fără voce.

Cadpig protestă cu glas ascuţit, plin de indignare, dar Missis, tupilată în mijlocul familiei sale, o făcu să tacă imediat.

Pongo, şi el tupilat, era pregătit să sară la Cruella în cazul în care ar fi atacat vreun pui. Dar aceasta părea să nu-i ia în seamă. Puii aflaţi cel mai aproape de ea se feriră înapoi speriaţi.

— Am o treabă pentru voi, băieţi, spuse Cruella celor doi fraţi. Toţi, absolut toţi puii trebuie omorâţi în seara asta.

Cei doi fraţi o priviră uluiţi.

— Dar nu sunt încă suficient de mari pentru a scoate o haină, zise Saul.

— Cei mari sunt, iar din cei mici se pot face mănuşi, în orice caz, trebuie să scăpaţi de ei, până nu-i descoperă cineva. Ziarele au făcut prea multă vâlvă despre câinii soţilor Dearly. Întreaga Anglie caută acum dalmaţieni.

— Dar cum i-ar putea găsi cineva aici? întrebă Jasper. De ce şi nu-i ţinem până se fac şi mai mari?

— E prea riscant, spuse Cruella. Cineva i-ar putea auzi şi ar putea anunţa poliţia. Soţul meu va scoate pieile peste hotare – în afară de cele pe care le voi păstra eu pentru haina mea. Am s-o fac cu două feţe – miel persan pe o parte şi dalmaţian pe cealaltă. Am s-o port cu blana de dalmaţian în interior, până trece povestea asta cu puii soţilor Dearly. Şi când se mai liniştesc lucrurile, am să mai adun un lot şi pornim din nou crescătoria. Dar de ăştia trebuie să scăpăm repede.

— Cum? întrebară fraţii Baddun în acelaşi timp.

— Cum vreţi voi! Otrăviţi-i, înecaţi-i, loviţi-i în cap. Aveţi cloroform în cămară?

— Niciun strop, şi nici eter, răspunse Saul Baddun.

— Nu ne permitem lucruri scumpe, mormăi Jasper Baddun.

— Atunci înecaţi-i.

— Câinii ştiu să înoate, spuse Saul Baddun. Şi apoi bazinul are mai puţin de un picior adâncime.

— Atunci va trebui să-i loviţi în cap, spuse Cruella. Saul Baddun păli.

— Să lovim în cap nouăzeci şi şapte de pui? zise el cutremurat. N-am avea puterea s-o facem. Aveţi milă de noi, doamnă de Vil. Am fi absolut epuizaţi.

— Uite ce e, zise Cruella, nu mă interesează cum omorâţi orătăniile astea. Spânzuraţi-i, sufocaţi-i, azvârliţi-i de pe acoperiş... la naiba! Sunt zeci de metode minunate, îmi pare rău că n-o pot face chiar eu.

— Nu vă puteţi face totuşi timp, doamnă de Vil? întrebă Jasper. Aţi face-o atât de bine. Ar fi o frumuseţe să vă urmărim.

Cruella clătină din cap.

— Trebuie să mă întorc la Londra.

O lumină diabolică i se aprinse în ochi.

— Iată o idee. Închideţi-i fără mâncare şi atunci au să se sfâşie între ei.

— Ar face un zgomot infernal, se plânse Saul. N-am mai auzi nimic la televizor.

— Da, şi şi-ar strica şi blana, ceea ce le-ar scădea din valoare, fu de acord Cruella. Trebuie să-i ucideţi *cu grijă* şi apoi să-i jupuiţi.

— Să-i jupuim! se tângui Jasper. Dar nu ştim cum.

— O să vă arate soţul meu, spuse Cruella. Venim amândoi mâine seară. Şi vom număra corpurile – ţineţi bine minte! Dacă scapă vreun pui, vă dau afară din Hell Hall. Şi acum apucaţi-vă de treabă. La revedere.

Din fericire, prea puţini pui cunoşteau suficiente cuvinte pentru a înţelege ce spusese Cruella, dar toţi îi simţeau răutatea diabolică.

Îndreptându-se spre uşă, Cruella dădu să-l lovească pe unul dintre puii care se afla periculos de aproape de ea. Sperietura fu mai mare decât durerea, dar chiar şi aşa puiul scoase un scheunat prelung de teamă. Câţiva dintre

cei mari mârâiră amenințător. Lucky, amintindu-şi de ziua în care o muşcase pe Cruella de ureche, se grăbi să-i avertizeze:

— N-o muscaţi, băieţi! E iute! Şi astfel Cruella ajunse nevătămată la uşă. O deschise larg de perete şi razele lunii îi luminară părul jumătate alb, jumătate negru şi pelerina de vizon alb, simplu. Se întoarse să privească la încăperea plină de pui.

— La revedere, orătăniilor mici ce sunteţi, spuse ea. O să-mi plăceţi mult mai mult când o să fiţi piei în loc de pui. Şi îi voi adora pe cei pe care-i voi folosi la haina mea. Cât de mult aştept clipa asta!

O văzură trecând pe lângă bazinul în care se reflecta casa cea neagră şi apoi mai departe, spre porţile masive de fier pe care le descuie şi le încuie după ea. Şi apoi, liniştea nopţii fu spartă de zgomotul unei maşini care demarează, urmat de sunetul strident al celui mai puternic claxon din întreaga Anglie.

Cât de bine-şi aminteau Pongo şi Missis de sunetul acela înfricoşător! îi duse înapoi cu gândul la seara aceea fericită, când stătuseră pentru prima oară lângă limuzina vărgată, pe aleea care înconjura parcul. Cât de fără griji şi de fericiţi erau atunci, nebănuind nimic din primejdiile care-i aşteptau! Jasper Baddun se grăbi să trântească uşa în urma ei, zicând:

— Dacă tot trebuie să omorâm puii, măcar să-i ţinem laolaltă.

Pongo era năucit. De-ar fi putut măcar să gândească! De-ar fi fost Colonelul acolo să-l sfătuiască!

— Dacă vrei să-i ataci pe aceşti doi răufăcători, Pongo, eu te ajut, îi şopti Missis.

— Au întotdeauna cuţite la ei, interveni Lucky repede. Mintea lui Pongo începu să funcţioneze.

— Dacă-i atacăm, ne-ar putea omorî, îi şopti el lui Missis. Şi atunci n-ar mai fi nimeni să-i ajute pe pui. Linişte – lăsaţi-mă să mă gândesc!

Fraţii Baddun vorbeau între ei morocănoşi.

— Nu putem face treaba în seara asta, căci pierdem „Ghiceşte-mi delictul”, zise Jasper.

Aceasta era emisiunea lor preferată. Două doamne şi doi domni, în ţinute de seară, trebuiau să ghicească delictul comis de o altă doamnă sau domn tot în ţinută de seară. Critici aspri spuneau că emisiunea aceasta provocase un val de infracţiuni şi umpluse închisorile cu oameni care comiseseră fărădelegi în speranţa de a fi selecţionaţi să participe la emisiune. Infracţiuni însă se comit tot timpul, iar închisorile sunt mereu pline, aşa încât e foarte posibil ca emisiunea să nu aibă nicio vină. Fraţii Baddun îşi doreau de multă vreme să participe şi ei, dar ştiau că nu vor fi niciodată aleşi decât dacă se făceau vinovaţi de un delict cu adevărat original, ceea ce ei nu fuseseră niciodată în stare să găsească.

I-am putea omorî după emisiune, Jasper, spuse fratele său. Ar fi bine s-o facem în noaptea asta, cât sunt somnoroşi. Când sunt treji, sunt mult mai periculoşi…

— Adevărul e că e o belea, spuse Jasper. Şi orice metodă am alege, tot vom fi complet epuizaţi. Întâi să-i omori şi apoi să-i jupoi!

Jupuitul poate să meargă mai uşor, zise Saul. Dacă ne facem mâna, putem să-i jupuim cât timp ne uităm la televizor.

— Totuşi, sunt nouăzeci şi şapte de pui, zise Jasper. Şi chiar atunci o lumină sălbatică i se aprinse în ochi.

— Saul, pun pariu că nimeni n-a mai omorât nouăzeci şi şapte de dalmaţieni până acum. Ar putea fi ceea ce căutăm – am putea fi aleşi să participăm la emisiune!

— Acum mai vii de acasă! exclamă Saul Baddun. Ia gândeşte-te. Tu şi cu mine, în ţinute de seară, cu garoafe la butonieră, şi toată ţara cu ochii aţintiţi asupra noastră. Trebuie să găsim o metodă cu adevărat originală de a-i omorî. Ce zici… i-am putea jupui de vii?

— N-ar sta locului o clipă, zise Jasper. Ce-ar fi să-i

fierbem!

— Va trebui să-i atacăm. E singura noastră scăpare, îi şopti Pongo lui Missis.

— Pot să vă ajute şi cei mai mari dintre noi, zise Lucky încet. De-altfel, toţi putem da o mână de ajutor. Şi eu mase destul de bine.

Tocmai atunci se întâmplă ca micuţa Cadpig, ai cărei ochi erau fixaţi pe ecranul mut al televizorului, să latre de trei ori scurt. Nicio ureche omenească n-ar fi ştiut că acele lătrături însemnau „Ghiceşte-mi delictul", dar fraţii Baddun, surprinşi de zgomot, se uitară în jos la Cadpig şi în felul acesta observară ecranul televizorului. Saul Baddun scoase un răget de furie şi Jasper un urlet de disperare. Începuse emisiunea – însă fără sunet, desigur! Ar fi putut s-o scape, emisiunea lor preferată între toate, şi asta tocmai când, pentru prima oară, întrevăzuseră o speranţă de a putea participa! Se năpustiră înspre televizor. Saul dădu sunetul la maximum. Jasper regla imaginea. Apoi se aruncară pe saltelele din faţa televizorului, mormăind de plăcere.

— Nu se mai mişcă de-acolo jumătate de oră, şopti Lucky.

Ca la un semnal, mintea lui Pongo intră din plin în acţiune! în secunda următoare se întoarse spre Lucky şi îi şopti:

— Scoate toţi puii afară în curte. Eu şi mama ta vom sta aici de pază.

— Dacă ieşim prin cămară am putea să ne mâncăm şi porţiile pregătite pentru mâine, şopti Lucky, Uşa e acolo, lângă cămin. E zăvorâtă, dar cred că tu poţi s-o descui, nu-i aşa, tată?

Pongo nu descuiase niciodată o uşă zăvorttă, dar văzuse cum procedase Colonelul.

— Da, Lucky, spuse el hotărât. Pot s-o descui.

Traversară tiptil bucătăria şi Pongo se ridică în vârful picioarelor apucând cu dinţii zăvorul. Acesta însă nu se

clinti. Pongo îi dădu drumul şi îl studie bine în lumina focului din cămin. Văzu că minerul era îndreptat în jos şi trebuia mai întâi ridicat înainte ca zăvorul să poată aluneca.

— Nu mai durează mult, îi zise el lui Lucky şi apucă minerul cu dinţii.

Îl ridică, încercă să-l tragă, dar acesta tot nu se clinti. Pongo se gândi că Lucky îşi va pierde încrederea în el, dacă nu reuşea, aşa încât trase şi trase de zăvor până simţi că-şi rupe dinţii. Mai era şi pericolul ca zăvorul să se tragă cu mare zgomot. Tocmai atunci însă bucătăria se umplu de un ropot puternic de aplauze venind dinspre televizor – cineva ghicise delictul comis de unul dintre participanţi (care furase două sute de dopuri de baie din hoteluri). În momentul acela, cu o supremă sforţare, Pongo apucă minerul şi îl trase. Zăvorul alunecă brusc. Uşa de la cămară se deschise.

— Ştiam eu c-ai să reuşeşti, tată, îi zise Lucky mândru.

— Ajunge numai să ştii cum, îi răspunse Pongo, trecându-şi limba peste dinţi pentru a se asigura că-i avea încă pe toţi.

Din cămară venea un aer rece. În vremea când Hell Hall fusese o fermă, laptele şi brânza erau ţinute în cămară, astfel încât, în loc de geam, încăperea avea şipci la ferestre, care lăsau să intre aerul rece. Lumina lunii, strecurându-se printre acestea, desena benzi luminoase pe podea. Hrana puilor era deja pregătită şi pusă în troace lungi, căci fraţilor Baddun nu le plăcea să se scoale dis-de-dimineaţă. Erau acolo unele mai mici şi altele mai mari, pentru puii mai mici şi pentru cei mai mari.

— Aşteaptă s-ajung lângă mama ta şi, cât timp stăm noi de pază, tu adu-i pe toţi aici. Nimeni să nu se atingă de mâncare până ce fiecare nu şi-a găsit locul lângă una din troace. Când venim şi noi, am să dau semnalul şi o să puteţi mânca.

Puii părăsiră uimitor de repede bucătăria, sub instrucţiunile şoptite de sergentul Lucky. Şir după şir de pui trecură din bucătărie în cămară, ca nişte şcolari cuminţi care părăsesc sala de adunare după rugăciuni, numai că de data asta primii care ieşiră fură cei mari, căci ei se aflau cel mai aproape de uşă.

Pongo şi Missis îi urmăreau încordaţi pe fraţii Baddun, căci sutele de gheruţe zgâriau podeaua bucătăriei şi nu lipsiră nici câteva fornăituri şi sforăituri. Cu toate acestea, niciunul dintre pui nu latră, căci înţeleseseră că vieţile lor depindeau de cât erau de ascultători şi de tăcuţi. Fraţii Baddun însă nu aveau ochi şi urechi decât pentru emisiunea de la televizor.

Lucky îşi lăsă fraţii şi surorile la coadă şi ultima care părăsi încăperea fu micuţa Cadpig. Era o fetiţă inteligentă şi ştia foarte bine că trebuie să evadeze împreună cu toţi ceilalţi, dar îi părea atât de rău să părăsească televizorul! Ieşi din cameră mergând cu spatele, cu ochii încă aţintiţi la ecran.

După ce se goli bucătăria, Pongo şi Missis ajunseră din câteva salturi şi în cea mai desăvârşită linişte lângă uşa de la cămară. Din prag se mai întoarseră să mai privească o dată înspre fraţii Baddun, dar aceştia nu se mişcaseră de la locurile lor.

— Cât mai durează emisiunea? întrebă Pongo în şoaptă.

— Douăzeci de minute, răspunse Cadpig prompt şi cu părere de rău.

Pongo şi Missis închiseră uşa de la cămară. Zăvorul dinăuntru era plasat jos şi alunecă uşor. Pongo îl trase imediat, în admiraţia tuturor. Fiecare îşi găsise un loc lângă o troacă, dar niciunul nu se atinsese de mâncare.

— Un-doi-trei… mâncaţi! le ordonă Pongo.

În mai puţin de un minut, cincizeci şi nouă de secunde, ca să fim exacţi, nu mai rămăsese nicio firimitură de mâncare.

— Dar voi ce mâncaţi? îi întrebă Lucky pe părinţii săi. Sunt sigur că pe-aici pe undeva e şi mâncarea fraţilor Baddun.

Şi Lucky o găsi, într-adevăr, pe o etajeră – două bucăţi de friptură de o calitate nu cine ştie ce, dar Pongo şi Missis le înghiţiră pe nerăsuflate. Apoi Pongo îngădui armatei de pui să scotocească prin cămară şi conduse chiar el căutările. Tot ce era comestibil fu mâncat, puii cei mari împărţind totul frăţeşte ca cei mai mici.

— E ceva interesant în acel dulap? întrebă Pongo într-un sfârşit.

— Numai cărbuni pentru încălzire, răspunse Lucky. Fraţii Baddun nu vor avea nimic de mâncare mâine.

— Lasă-i să mănânce cărbune, zise Pongo.

Întreaga scotoceală nu dură mai mult de cinci minute. Acum Pongo simţea nevoia de a scoate armata de pui afară din Hell Hall cât mai repede cu putinţă. Nu mai era timp să-şi facă planuri – conta pe sfatul Colonelului. Pentru moment, nu putea decât să ducă puii în Turn.

Uşa de la cămară care dădea afară se deschise uşor şi întreaga trupă o rupse la goană prin livada bătrână şi neîngrijită şi pătrunseră în Turn pe uşa atât de grijuliu lăsată deschisă de Colonel. Missis întoarse capul şi mai privi o dată în urmă la conacul cel negru, luminat de razele lunii. Ce-or să facă fraţii Baddun când n-or să mai găsească niciun pui în bucătărie?

Parterul Turnului se dovedi a fi prea neîncăpător pentru nouăzeci şi şapte de pui, ca şi etajele superioare ticsite de vechituri, aşa încât Pongo fu nevoit să scoată puii afară pe pajişte. Pe când ultimii dintre ei părăseau Turnul, sosi şi Colonelul.

La început zise că Pongo se grăbise cu evadarea, dar când auzi cum stăteau de fapt lucrurile, îl lăudă pentru iniţiativa luată şi fu bucuros să afle că puii fuseseră hrăniţi înainte de plecare.

— Asta a fost ideea sergentului Lucky, zise Pongo lin

de mândrie.

— Bine lucrat, sergent-major, spuse Colonelul.

— Dar unde mergem acum? întrebă Missis îngrijorată. Puilor le e frig.

Într-adevăr, cei mai mulţi dintre pui începuseră să tremure, căci, chiar dacă nu era ger, ieşiseră din bucătăria călduroasă şi li se părea frig.

Ciobănescul îi privi îngrijorat – dar nimeni nu-i văzu expresia, căci chipul Colonelului era întotdeauna ascuns sub blană. Ce să facă acum, pe nepusă masă, cu nouăzeci şi şapte de pui şi doi dalmaţieni adulţi în grijă? în cele din urmă spuse:

— În noaptea asta dormiţi în hambarul nostru. Puii or să se încălzească în fân. Nu e decât la jumătate de milă de aici, mergând peste pajişte.

Jumătate de milă! Ce mică distanţă pentru Poago şi Missis, dar cât de groaznic de mult pentru micuţa Cadpig! După câţiva metri, Pongo începu să dispere gândindu-se la lungul drum ce-i aştepta până la Londra!

Pentru cei mai mari dintre pui, drumul până la fermă fu uşor. Cei mărişori se descurcară şi ei bine şi până şi cei mici păreau să facă faţă unor distanţe nu prea mari. Dar cei mai mici dintre toţi, familia lui Pongo, cum vor reuşi ei oare să parcurgă şaptezeci de mile? Lucky, Patch, Roly Poly şi ceilalţi băieţi se căzneau să ţină pasul curajoşi, dar fetiţele se împiedicau, gâfâiau şi aveau nevoie să se oprească des. Cât despre Cadpig, aceasta n-ar fi reuşit niciodată dacă Ciobănescul n-ar fi luat-o pe sus. Se lăsase la pământ şi Cadpig i se căţărase în spinare, ţinându-se cu dinţii de blana lui deasă. Dar chiar şi aşa fu cât p-aci să alunece de câteva ori.

— N-o să poată niciodată sta pe spinările noastre netede, îi spuse Missis lui Pongo. De-aş fi avut măcar un cărucior pentru păpuşi.

— N-ai putea să mergi tot drumul până la Londra pe picioarele dinapoi, chiar de-am avea un cărucior, îi zise

Pongo.

Ajunseră în cele din urmă la hambarul din spatele fermei, unde locuia Colonelul. Obosiţi, puii se cuibăriră în fân şi adormiră imediat. Pongo, Missis şi Colonelul se aşezară în prag încercând să facă planuri.

— Nu pot să vă ţin aici mult timp, le spuse Colonelul. Aţi fi descoperiţi şi apoi n-am cum să hrănesc atâtea guri. Trebuie să vă facem să ajungeţi la Londra în etape – câteva mile pe zi.

— Dar unde vom dormi? Unde vom găsi de mâncare? întrebă Pongo îngrijorat.

— Asta cere o muncă de organizare extraordinară, zise Colonelul. Sper să pot face aranjamentele pentru prima etapă chiar acum, prin Lătratul de la Miezul Nopţii. Va trebui însă să latru ceva mai departe de casă, altfel îi trezesc pe toţi.

Pongo se oferi să meargă cu el, dar Colonelul nici nu vru să audă.

— Voi trebuie să vă odihniţi. E aproape ora zece. Daci totul iese conform planului, am să vă scol pe la patru. O să mai aveţi încă trei ore de întuneric, timp suficient să ajungeţi acolo unde mă gândesc eu.

— Dar fetiţa mea cea mai mică e atât de slăbuţă, zise Missis. Cum o să poată ea călători? Colonelul zâmbi – dar nimeni nu observă.

— Am un plan pentru micuţa domnişoară, zise el. Acum însă duceţi-vă la culcare. Haide, amândoi!

Pongo şi Missis se întoarseră deci în întunericul hambarului şi încercară să-şi găsească familia după miros. Dintre toţi, numai Lucky se foi; le spuse că încerca să doarmă cu un ochi deschis, ca să stea de pază.

— Acum ai să închizi *ambii* ochi, îi spuse Missis ferm.

Ceea ce Lucky făcu bucuros, ştiind că părinţii lui erau aici şi preluaseră controlul.

— Ce s-ar întâmpla dacă am fi descoperiţi aici? întrebă Missis.

— Cei de la fermă sunt cu siguranţă oameni buni. Nu ne-ar face rău.

Şi Pongo se gândise la această eventualitate. Cu siguranţă că ziarele scriseseră atâtea despre el şi Missis şi despre puii lor, încât era sigur că ar fi fost înapoiaţi soţilor Dearly. Dar ce s-ar alege atunci de ceilalţi pui? Chiar şi soţii Dearly, dragii de ei, nu ar putea primi încă optzeci şi doi de dalmaţieni despre care nu ştiau nimic. Sărmanii pui ar fi cu siguranţă trimişi la o secţie de poliţie şi cine ştie ce s-ar putea întâmpla cu ei. Dar dacă soţii Dearly ar apuca să-i vadă pe toţi, măcar o singură dată, Pongo era sigur că i-ar îndrăgi pe loc, aşa cum şi el îi îndrăgise în bucătăria întunecoasă de la Hell Hall.

— În consecinţă, îşi zise Pongo, va trebui, cum necum, să ajungem cu toţii la Londra.

Missis gândea la fel, dar se întreba totuşi cum va reuşi Cadpig şi câteva dintre surioarele ei să facă lunga călătorie înapoi la Londra.

— Lasă acuma, odihneşte-te, o linişti Pongo sărutând-o cu afecţiune. Eşti mulţumită că până la urmă nu am fost nevoiţi să muşcăm un om?

— Fraţii Baddun sunt tot atât de puţin oameni pe cât este şi Cruella, răspunse Missis. Dar chiar şi aşa, sunt mulţumită că până la urmă n-a trebuit să mă murdăresc pe dinţi.

Nici Pongo şi nici Missis n-ar fi adormit atât de uşor, dacă ar fi ştiut ceea ce tocmai văzuse Colonelul. În depărtare, pajiştea era măturată de lumina unor felinare. Fraţii Baddun ieşiseră în căutarea puilor dispăruţi.

13. MICA REMORCĂ ALBASTRĂ

Pongo tocmai visa că alerga în Regent Park după un băţ aruncat de domnul Dearly, când cineva îl atinse uşor pe umăr şi se trezi. Era Locotenent Willow.

— Vă transmit complimentele domnului Colonel, care vă roagă să veniţi la el împreună cu doamna.

Missis dormea senină. Pongo o trezi uşor, întrebându-se din ce vis o smulgea şi dacă hambarul cel întunecos îi va părea şi ei la fel de ciudat cum îi păruse şi lui cu câteva clipe mai devreme. Missis sări imediat în picioare, ameţită de somn şi speriată.

— Nu s-a întâmplat nimic, o linişti pisica. Am aranjat masa şi adăpostul pentru două zile de drum.

Condiţiile de transmisie la Lătratul de la Miezul Nopţii au fost excelente. Acum vă rog să veniţi cu mine. Nu suflă o vorbă despre fraţii Baddun, care cercetau pajiştea cu felinarele.

Era încă destul de întuneric când părăsiră hambarul şi traversară curtea fermei. Pisica îi conduse la uşa din spate a unei case mari şi albe.

— Ajutaţi-mă să împing uşa. Colonelul a descuiat-o. Uşa se deschise uşor. Traversară bucătăria şi apoi un coridor, în capătul căruia era o uşă deschisă de unde răzbătea lumină. Cei doi dalmaţieni o urmară pe pisică într-o cameră de copil în care ardea o lampă de noapte. Colonelul îi aştepta în capătul celălalt al camerei, lângă un

pătuţ pictat din care-i privea cu ochii larg deschişi un băieţel de doi anişori.

— Acesta este Tommy, le spuse Colonelul. Voia foarte mult să vă cunoască.

Pongo şi Missis se apropiară şi băieţelul îi mângâie. Scoase nişte sunete ciudate, ca nişte gângureli. Nu părea să fie nici limba oamenilor, dar nici limba în care vorbesc căţeii. Ciobănescul însă părea că-l înţelege perfect, iar băieţelul, la rândul lui, părea să priceapă ce-i răspunde ciobănescul. Pongo se gândi că era probabil o limbă nouă – jumătate grai omenesc, jumătate canin.

— Tommy doreşte să vă împrumute ceva, le spuse Colonelul. Ştie câtă nevoie aveţi de ea şi doreşte să vă ajute. Uite-o aici.

Pongo şi Missis văzură atunci o mică remorcă din lemn, vopsită în albastru. Semăna cu o căruţă, avea patru roţi înalte şi de jur-împrejur un parapet din stinghii de lemn ca să nu se verse fânul. De altfel, era deja umplută cu fân. În capătul din faţă avea o oişte lungă, terminată cu un mâner din lemn aşezat în aşa fel încât Tommy să o poată trage după el.

— Dacă alegeţi doi pui dintre cei mai mari care să încapă de o parte şi de alta a oiştii şi-i puneţi să apuce fiecare de un capăt al mânerului, or să poată trage remorca după ei, zise Colonelul. La nevoie, ceilalţi o vor putea împinge de la spate cu boturile. În felul acesta, fetiţa voastră cea mică va călători confortabil şi puii care vor obosi se vor putea odihni lângă ea în remorcă.

Pongo şi Missis examinară remorca încântaţi. Erau prea mari ca să o poată trage chiar ei, dar erau siguri că vor găsi perechi potrivite între puii cei mari.

— Doreşte Tommy într-adevăr să ne-o dea? întrebă Missis.

Ciobănescul vorbi cu Tommy, care dădu puternic din cap în timp ce gângurea în extraordinarul său grai.

— Numele şi adresa lui sunt scrise pe una din părţile

laterale ale remorcii, spuse Colonelul. Ar fi bucuros să o primească înapoi într-o zi. Dar dacă nu se va putea, nu e nicio problemă.

— Dacă ajungem acasă, sunt sigur că domnul Dearly i-o va trimite înapoi, îl asigură Pongo. Vă rog să-i spuneţi lui Tommy cât îi suntem de recunoscători.

Ciobănescul îi transmise lui Tommy cuvintele lui Pongo, iar băieţelul zâmbi cât putu de tare şi gânguri încă şi mai mult.

— Spune că e fericit că voi sunteţi fericiţi şi că ar dori şi el să vadă toţi puii. Cred că nu e niciun pericol dacă, atunci când plecaţi – şi asta o să fie curând –, treceţi cu toţii pe sub fereastra dormitorului lui.

Acestea fiind zise, se despărţiră de Tommy. Ciobănescul ieşi de-a-ndărătelea din dormitor, trăgând remorca după el. Străbătu apoi coridorul şi ieşi afară prin uşa din spate. Nu i-a fost prea uşor.

— Am avut noroc că dormitorul lui Tommy se află la parter. N-aş fi reuşit niciodată dacă ar fi trebuit să cobor scările casei care sunt foarte înalte.

Se întoarseră la hambar şi treziră puii. În lumina lunii care pălea, toţi puii mai mari încercară pe rândremorca. În cele din urmă fură aleşi opt dintre ei, toţi fraţi şi surori, şi încă vreo câţiva, iar Pongo stabili ca aceştia să stea pe lângă remorcă şi să o tragă cu rândul, câte doi odată. Cadpig fu încântată de remorcă şi se cuibări în fân pentru ca ceilalţi să poată exersa.

Cât timp aveau loc toate acestea, Pongo se puse la curent cu aranjamentele făcute la Lătratul de la Miezul Nopţii. Mai aveau încă trei ore până la răsăritul soarelui şi puteau parcurge cinci mile până într-un sat, la brutăria căruia locuia un prieten de-al Colonelului.

— Casa de alături este măcelăria, aşa că veţi fi aşteptaţi cu mâncare, adăugă Colonelul. Mâine mai aveţi de parcurs încă cinci mile. Prietenul meu vă va da toate îndrumările necesare. După calculele mele, o să ajungeţi la

Londra în zece – douăsprezece zile, cu popasuri în locuri unde veţi găsi hrană şi adăpost bun. Ultima etapă a drumului va fi cea mai periculoasă, dar şi acolo există o sumedenie de depozite unde vă puteţi ascunde. Totul este să reuşim să luăm legătura cu câinii care le păzesc. De asta se ocupă deja un mare dog german, care locuieşte înspre Hampstead. Băiat de nădejde. Înţeleg că are grad de brigadier general[22].

Zece zile sau mai mult! Lui Missis i se strânse inima.

— Pongo, întrebă ea deodată. Când e Crăciunul?

— Poimâine, răspunse Colonelul. Adică nu – e chiar mâine. Astăzi e deja Ziua de Ajun, chiar dacă nu a răsărit încă soarele. Nu vă faceţi griji, doamnă Pongo. Vi se va păstra o porţie de mâncare festivă de Crăciun.

Dar nu la mâncare îi era gândul lui Missis, ci la soţii Dearly, rămaşi singuri de Crăciun. Uneori aceştia îi ieşeau din minte, timp de o oră sau două, dar niciodată prea mult. Se întoarse cu gândul la acea ultimă seară, când îşi odihnise capul pe genunchii doamnei Dearly, încercând să o facă să înţeleagă ce-i vorbeşte, şi la sufrageria albă şi călduroasă unde probabil că se înălţa acum un pom de Crăciun cu cadouri pentru cei trei câini şi cei cincisprezece pui. Missis îi auzise pe soţii Dearly vorbind despre asta.

Pongo îi ghici gândurile soţiei sale, căci în mare parte şi ale lui erau mult asemănătoare.

— Nu-i nimic, Missis, îi spuse el. Vom fi acasă de Crăciunul următor.

Puii care se antrenau la trasul remorcii începuseră să se obişnuiască cu ea.

— Atunci, la drum! le zise Colonelul. Dar înainte de toate, vom face o vizită în staul. Vacile noastre v-au invitat să serviţi câte o porţie de lapte.

Şi zicând acestea, îi conduse pe Pongo, pe Missis şi pe toţi puii în staulul slab luminat, în care fânul mirosea

---

22 Rang în armata americană, echivalent cu cel de general sau general de brigadă.

încă a vară. Conducătoarele cirezii, Blossom şi Clover, îi întâmpinară şi le explicară puilor cum să facă să poată bea lapte. Puii se descurcară bine, mai ales cei mici, care-şi aminteau încă de mamele lor şi care trebuiră adesea să se ridice pe picioarele din spate sau să se sprijine pe alţi pui ca să poată ajunge la uger. Laptele cald le începu bine ziua.

În cele din urmă, după ce mulţumiră gazdelor lor, sosi şi timpul să pornească cu adevărat la drum.

Tommy stătea în picioare pe pervaz, privind afară în noaptea cu lună şi urmărind trecerea puilor pe sub fereastră. Pongo şi Missis îşi încreţiră nasurile în direcţia lui dăruindu-i cel mai frumos zâmbet al lor. Toţi puii îşi întoarseră capul şi priviră spre el în timp ce treceau pe sub fereastră, cu excepţia lui Cadpig, care se răsturnă pe spate în finul din remorcă şi îşi scutură în aer toate cele patru picioruşe.

— Cât de diferit este Tommy de băieţelul cel rău care a aruncat cu piatra după noi, îi zise Pongo lui Missis.

— Băieţelul e rău numai pentru că nu a avut niciodată un căţel, îi zise Missis.

Şi avea probabil dreptate.

Colonelul merse cu ei până unde drumul se despărţea.

— Aş fi vrut să vin cu voi, dar am o treabă de terminat, le spuse el, după care, împreună cu pisica ce i se suise în spinare, o porni înapoi atât de iute, încât Pongo fu nevoit să latre după ei pentru a le mulţumi. Răspunzând peste umăr, Colonelul le spuse că sergentul major Lucky era avansat la rangul de locotenent, după care se făcu nevăzut. Pongo se uită după ei mirat, întrebându-se ce treabă era aceea care nu suferea nici cea mai mică amânare. Nu află adevărul decât mult mai târziu.

Colonelul fusese informat de către Locotenentul Willow că fraţii Baddun, nereuşind să găsească puii pe pajişte, se aflau acum în împrejurimile satului, la mai puţin

de jumătate de milă în urma dalmaţienilor. Aşa stând lucrurile, Colonelul îşi dădu seama că nu exista decât o singură soluţie posibilă – pe care de-altfel porni să o ducă la îndeplinire cu cea mai mare plăcere.

Goni într-un suflet până ce zări în faţă felinarele fraţilor Baddun. îi spuse pisicii să coboare şi, în clipa în care aceasta atinse pământul, se năpusti asupra celor doi Baddun şi îi muşcă de picioare. Rareori au fost muşcate patru picioare cu atâta repeziciune şi încă de un singur câine. Fraţii Baddun începură să urle de furie amestecată cu teamă şi durere, îşi scăpară felinarele din mână şi porniră şchiopătând, cât puteau de repede, înapoi spre Hell Hall. (E greu să şchiopătezi atunci când eşti rănit la ambele picioare.) N-au ştiut niciodată cine i-a atacat. Doar atât au ştiut: că a muşcat tare.

— Bine lucrat, Colonele, îl felicită Locotenent Willow.

— Eşti avansat la rangul de căpitan, îi spuse ciobănescul, după care, dregându-şi uşor glasul, adăugă modest: A! Apropo! Tocmai m-am făcut brigadier-general.

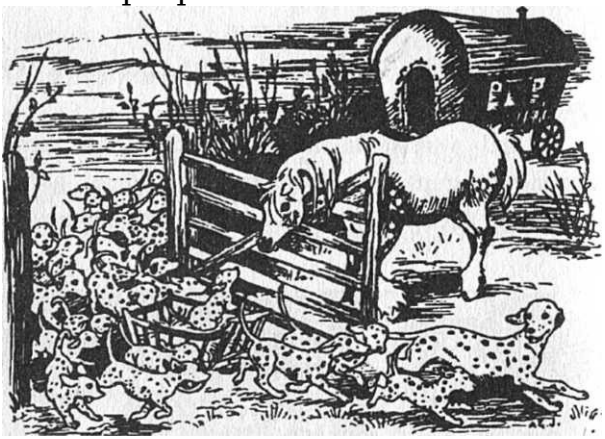

14. AJUNUL CRĂCIUNULUI

Între timp, armata de dalmaţieni avansa într-o ordine perfectă de-a lungul drumului. Noaptea era rece şi nemişcată. Puii erau odihniţi şi vioi. Faptul că se puteau odihni în remorcă lângă Cadpig atunci când oboseau le

făcea oboseala mai uşoară. La început, Missis insistase ca prichindeii să se odihnească pe rând. Aceasta însă le încetinea mult mersul. Se opreau des – ca să-i schimbe pe cei care trăgeau remorca şi pentru ca unii să se suie şi alţii să coboare din ea. Făceau apoi pauze de odihnă la fiecare jumătate de milă. Dar chiar şi aşa, totul decurse fără incidente până când ajunseră la jumătate de milă de satul unde urmau să-şi petreacă ziua.

Cerul începuse deja să se lumineze slab, dar Pongo era încă încrezător că vor reuşi să ajungă în sat înainte lumina zilei să devină periculoasă. Iuţi pasul şi le spuse puilor să se gândească la micul dejun care-i aştepta la brutărie.

Dar nu mult după aceea, Cadpig exclamă:

— Ia uitaţi-vă! Căsuţe vopsite pe roţi. În acelaşi moment le zări şi Pongo şi ştiu că nu erau căsuţe. Erau căruţe cu coviltir.

Mai văzuse ceva asemănător mai demult, împreună cu domnul Dearly, şi-l auzise spunând că astfel de căruţe cu coviltir erau locuite de ţigani şi că aceştia aveau obiceiul uneori să fure câini de rasă.

— Pe loc, stai! ordonă el imediat.

Se puteau ei oare strecura pe lângă căruţe fără a fi văzuţi? Pongo nu voia să rişte. Între ei şi cea mai apropiată căruţă era o poartă deschisă. îi va îndruma pe pui într-acolo şi o vor lua peste câmp până ce se îndepărtau suficient de mult. Repede dădu instrucţiuni care fură mai apoi transmise de la pui la pui:

— Mergem după Pongo, în cea mai mare linişte, prin poarta aceea deschisă.

Şi astfel, deţinătorul celei mai iuţi minţi din întreaga Lume Canină făcu una din puţinele sale greşeli. Căci în căruţa cea mai apropiată de ei era o bătrână care-i urmărea printr-un geamlâc. Văzuse dalmaţienii apropiindu-se şi îl trezise pe soţul său. Acesta se afla deja lângă ea în momentul în care Pongo conducea puii spre poarta care

dădea spre câmp.

Bătrâna ţigancă nu citea niciodată ziarele şi deci nu ştia nimic de puii furaţi. Ştia însă că spre ei se îndreptau foarte mulţi câini de rasă şi deci valoroşi. Şi mai ştia ceva, de care Pongo nu avea habar, şi anume că exista o legătură între dalmaţieni şi ţigani. Se spune că ţiganii aduseseră primii dalmaţieni în Anglia, cândva demult de tot. Şi încă nu demult existau ţigani care străbăteau Anglia însoţiţi de câini dalmaţieni dresaţi să facă tot felul de giumbuşlucuri care le aduceau bani. Bătrâna îşi amintea de acele vremuri şi se gândi că n-ar fi rău dacă toţi aceşti dalmaţieni ar fi prinşi şi apoi dresaţi să devină sursă de bani.

— Repede! închide poarta! îi spuse ea soţului ei. Vorbea în limba aceea ciudată, ţigănească.

— Nu mai au pe unde să iasă decât printr-o spărtură în gardul viu. îi scol pe toţi şi îi prindem.

În mai puţin de două minute, întreaga tabără era în picioare. Copiii plângeau, câinii lătrau, caii nechezau. Era încă atât de întuneric, încât lui Pongo îi luă aproape cinci minute să găsească spărtura din gardul viu, iar când o descoperi, găsi calea blocată. Ţiganii toţi erau strânşi acolo cu bâte şi funii.

— Înapoi la poartă. Cât puteţi de repede! le strigă el puilor.

Dar când ajunseră la poartă o găsiră închisă. Erau prinşi.

Pongo latră puternic, sperând că vreun câine din tabără îi va ajuta. Mulţi îi răspunseră, dar erau cu toţii închişi ca să nu se repeadă la dalmaţieni şi, în plus, lătrau pe ţigăneşte şi deci nu înţeleseră niciun cuvânt din ce le spuse Pongo.

Altcineva însă îi auzi şi îi înţelese. Dintr-odată, Pongo auzi lângă el nechezatul înalt al unui cal. Din fericire, calul cunoştea ambele limbi şi deci îl înţelese pe Pongo şi Pongo îl înţelese pe el. Caii sunt întotdeauna prietenoşi cu dalmaţienii – poate în amintirea acelor vremuri când

dalmaţienii alergau în urma căruţelor. Calul acesta nu era atât de bătrân ca să-şi amintească de acele vremuri, dar îi plăcu imediat pe Pongo şi pe Missis şi întreaga armată de pui. Dacă aceste plăcute fiinţe voiau să iasă din câmp – nimic mai simplu. Calul se apropie de poartă şi o deschise larg trăgând-o cu dinţii săi puternici. Puii năvăliră imediat în partea cealaltă.

— Fugi cu ei cât poţi de repede pe lângă căruţe, îi strigă Pongo lui Missis, rămânând în urmă să se asigure că nu se rătăceşte vreunul.

— Ce familie extraordinar de numeroasă, zise calul. Soţia mea şi cu mine n-am reuşit niciodată să avem mai mult de un singur mânz. Vă urez mult noroc.

Pongo vru să-i mulţumească, dar calul îl opri, după care, fiind un cal deosebit de ordonat, închise la loc poarta, în aşa fel încât ţiganii – care-i aşteptau pe dalmaţieni la spărtura din gard – n-au ştiut niciodată cum de le-au scăpat prizonierii.

Într-un talmeş-balmeş de nedescris, Missis, puii şi la urmă Pongo se îndepărtară fugind de-a lungul drumului. (Cei care trăgeau remorca stătuseră curajoşi la datorie.) Câinii din tabără îi auziră trecând şi zguduiră căruţele în care erau închişi, încercând să scape. Pe micile geamlâcuri se revărsau torente de lătrături furioase.

— Căruţele latră şi câinii trec, remarcă Pongo atunci când pericolul trecuse.

Nu după mult ajunseră în satul în care urmau să se oprească şi unde-i aştepta prietenul ciobănesculului, un foarte chipeş collie[23].

— Vorbim după ce sunteţi la adăpost, le zise acesta. Mai e puţin şi se luminează de ziuă.

---

23 Cîine de turmă de origine scoţiană, considerat de mulţi ca cel mai frumos reprezentant al raselor canine. De talie mare, perfect conformat, cu aspect elegant, blană bogată, lungă şi aspră. Vioi, plin de temperament, afectuos, neîntrecut partener de joacă.

Porniră în fugă după el, traversară imaşul satului şi ajunseră în dreptul a trei case cu acoperişurile ascuţite. Cea din mijiloc era casa brutarului, între cea a măcelarului de o parte şi a coşarului de alta. Brutarul, măcelarul şi coşarul erau toţi văduvi şi, deoarece era duminică, plecaseră deja să petreacă Crăciunul cu fiicele lor căsătorite, ceea ce era un noroc pentru dalmaţieni.

Magazinul brutăriei era prea mic ca să adăpostească toţi puii, dar, din fericire, în spate, era camera mare şi spaţioasă a cuptorului. În curând toţi puii erau la adăpost şi înfulecau câte un cârnat în aluat[24]. În timpul mesei, Pongo şi Missis discutară cu gazda lor. Acesta clătină din cap îngrijorat când află de povestea cu ţiganii.

— Aţi scăpat ca prin urechile acului, zise el. Problema la voi, dalmaţienii, este că săriţi în ochi atât de uşor. Vă daţi seama că nouăzeci şi nouă de dalmaţieni alcătuiesc un tablou de mare efect – şi spun asta ca un compliment. Aţi fi mai în siguranţă dacă aţi fi negri.

— Ca acel căţeluş drăgălaş de acolo, zise Missis.

— Ce căţeluş? întrebă collie-ul, întorcând capul spre capătul celălalt al brutăriei, apoi zise scurt: Căţelul ăsta nu-i din sat. Cine eşti tu, băiete? De unde ai apărut?

Căţeluşul însă nu răspunse, ci se repezi spre Missis şi se înghesui în blana ei.

— Ia stai, tinere, zise Missis. Apoi exclamă uimită.

— Dumnezeule… este! Nu este! Ba este! E chiar Roly Poly!

Puiul cel grăsuţ, pus întotdeauna pe şotii, descoperise intrarea într-o magazie din spatele casei coşarului şi se luptase până atunci cu un sac cu funingine.

— Dumnezeule! O să ai nevoie de o baie foarte, foarte bună, îi zise mama lui.

Şi atunci, deţinătorul celei mai ascuţite minţi din întreaga Lume Canină avu una din cele mai strălucite idei ale sale.

---

24 Produs de patiserie specific de Crăciun în Marea Britanie.

— Roly Poly, e multă funingine în magazie? întrebă Pongo.

— E plin de saci cu funingine, răspunse acesta.

— Atunci vom deveni *cu toţii* câini negri, zise Pongo.

— Soţul dumneavoastră e un adevărat geniu, îi zise collie-ul lui Missis, în timp ce se îndreptau spre magazia coşarului.

Găsiră acolo o cantitate uriaşă de funingine – strânsă şi aşteptând să se facă cu ea ceea ce fac de obicei coşarii cu funinginea.

— În grupe de câte zece pui odată, le ordonă Pongo, tăvăliţi-vă! Frecaţi-vă nasurile!

Nu trecu mult şi magazia se umplu de nouăzeci şi şapte de pui negri ca noaptea.

— Şi acum, draga mea, e rândul nostru să ne tăvălim în funingine, îi zise Pongo lui Missis.

La drept vorbind, Missis nu era prea încântată de idee. Nu-i plăcea să-şi murdărească blana ei albă, strălucitoare şi s-o facă să-şi piardă contrastul puternic cu frumoasele sale pete negre. Dar după ce-i făcu ultimele retuşuri, Pongo exclamă:

Vai, Missis! Aşa neagră eşti mai subţire ca oricând. Eşti de-a dreptul *zvelte*[25].

Missis se simţi dintr-odată mai bine. Apoi Pongo zise:

— Cum mă costumează funinginea?

— Te funingează tocmai bine, zise Missis, şi toţi puii se prăpădiră de râs la greşeala ei.

Se întoarseră apoi la brutărie şi se cuibăriră pentru somn. Collie-ul le spuse că-i va trezi de îndată ce se lasă întunericul. Aveau de parcurs numai cinci mile până la următorul popas, care era tot o brutărie, dar gazda lor îi sfătui să plece din timp, căci pentru noaptea următoare se anunţase zăpadă.

— Pe drum s-ar putea să treacă maşini până târziu,

25 *Svelte* — zveltă, subţire (fr.).

căci e Crăciunul, şi duminică, aşa că o veţi lua peste câmp. Vă voi însoţi. Acum vă spun somn uşor.

Sărmana Missis! Când se trezi după-amiaza târziu şi privi în jur, din ochi prinseră a-i curge lacrimi negre ca funinginea.

— Nu mai pot deosebi puii acum că sunt negri, gemu ea.

În curând însă descoperi că putea s-o facă, cu toate că nu prea înţelegea cum.

Îi aştepta o nouă masă, nu prea îndestulătoare însă, căci măcelarul, hain, îşi ferecase la plecare magazinul.

— Cu asta n-a mai rămas nimic în brutărie, le zise collie-ul, aducându-le şi ultima bucată de pâine veche pe care o găsi. Dar vă aşteaptă o masă copioasă, iar drumul nu va dura mai mult de trei-patru ore. Şi, zicând acestea plecă să vadă dacă mai soseau veşti la Lătratul de seară.

După vreo jumătate de oră de aşteptare, Pongo începu să se neliniştească. Se lăsase deja întunericul şi cam era timpul să plece. De ce întârzia collie-ul?

— Ascultă! îi zise Missis deodată.

De undeva de foarte, foarte departe auziră vocea slabă a collie-ului. îl striga iar şi iar pe Pongo.

Pongo şi Missis se năpustiră afară, într-o curticică din spatele casei. De aici îl puteau auzi mai clar. Era limpede că acesta se afla la o distanţă considerabilă de ei. Pongo răspunse şi collie-ul îi transmise pe scurt ce se întâmplase.

Era încuiat într-o casă tocmai în partea cealaltă a satului, fără speranţa de a putea ieşi. Poştăriţa îi promisese brutarului că va avea grijă de el de Crăciun şi hotărâse că era o noapte prea geroasă ca să-l lase afară.

Aşa încât îl târâse înăuntru, încuiase uşa şi plecase în vizită să-şi petreacă Crăciunul la prieteni. Collie-ul încercase toate uşile şi ferestrele, dar nu reuşise să le deschidă. Acum nu-şi mai putea ţine făgăduiala de a-i însoţi.

— Dar n-ai cum să te rătăceşti, Pongo, latră el. Ia-o peste câmpul care se deschide în spatele brutăriei şi ţine-o drept înainte, pe-o distanţă de cinci mile.

Pongo îl rugă să nu-şi facă griji pentru ei, dar sărmanul collie era din cale-afară de amărât.

— Iată-mă aici, încuiat la căldură, cu mâncare din belşug, dar fără posibilitatea de a vă ajuta.

Cei doi dalmaţieni insistară să-şi mănânce liniştit masa de Crăciun şi să se bucure de căldură şi îi mulţumiră pentru tot ce făcuse pentru ei.

— Şi acum – la drum, le zise Pongo puilor, scoţându-i din brutărie. Aveţi grijă să nu rămâneţi în urmă. E uşor să pierzi un pui negru într-o noapte întunecoasă.

Noaptea nu era însă foarte întunecoasă, căci luna răsărise deja şi stelele apăruseră pe cer. Dintre toate era una care strălucea cel mai tare.

— Collie-ul a zis să mergem drept înainte, iar steaua aceea este drept înainte, zise Pongo. Ne vom conduce după ea.

Era bucuros că mergeau peste câmp şi nu de-a lungul şoselei, căci şi-o amintea pe Cruella spunând că se va întoarce mâine seară să numere puii morţi. Acum era mâine seară şi deci limuzina cea vărgată se afla undeva pe drumul ce lega Londra de Suffolk. Ce groaznic ar fi să o întâlnească! îşi imagina lumina orbitoare a farurilor şi-o vedea parcă pe Cruella accelerând spre armata de pui îngroziţi. Da, va evita cu desăvârşire şoselele! Dar chiar şi aşa, numai gândul că Cruella ar putea fi pe aproape era suficient să-i dea frisoane. Pongo îşi alungă din minte imaginea acesteia şi împreună cu Missis aranja puii în ordine pentru marş.

Drumul pe care porniră era un drum cu iarbă, peste care remorca lui Cadpig trecu cu uşurinţă. Când ajungeau la vreun pâlc de arbuşti sau la un şanţ, Pongo se oprea să numere puii ca să se asigure că erau toţi, iar Missis îi schimba pe cei de la remorcă, precum şi pe cei care se

odihneau în ea. Acum chiar şi cei mai mici dintre pui căpătaseră mai multă rezistenţă. Până şi Cadpig reuşi să străbată pe jos trei fâşii de pajişte, înainte de a se sui înapoi în remorcă.

— În curând o să putem parcurge câte zece mile pe zi, zise Pongo.

Merseseră cam vreo trei mile, când avu loc primul incident al nopţii. Auziră dintr-odată o bufnitură urmată de schelălăitul ascuţit al lui Cadpig. Căzuse o roată de la remorcă.

Pongo observă imediat că roata putea fi reparată, căci nu ieşise decât pana de lemn care fixa butucul de ax. Putea el oare să bage la loc pana cu dinţii? încercă şi nu reuşi.

— Cadpig s-ar putea descurca fără remorcă? o întrebă el în şoaptă pe Missis.

Aceasta clătină din cap. Puţinul care-l mersese pe jos nu puteau merge mai mult de o milă fără să se odihnească.

— Atunci nu-mi rămâne decât să repar remorca, zise Pongo. Iar tu trebuie să mă ajuţi ţinând roata.

Încercară de câteva ori şi nu izbutiră. Când făcură o pauză, Missis băgă de seamă că puii tremurau.

— Pune-i s-alerge ca să se încălzească, zise Pongo.

— Or să obosească, spuse Missis. N-ar fi mai bine să ne aştepte în hambarul care se vede acolo?

Luna era acoperită de nori şi în depărtare nu se desluşea decât un acoperiş mare de ţiglă; de altfel, lumina slabă era cea care îngreuna repararea roţii.

— O idee bună, zise Pongo. Când suntem gata, venim şi îi chemăm.

Missis propuse ca micuţa Cadpig să rămână în remorcă, la căldură, dar aceasta voia să meargă cu ceilalţi să vadă hambarul. O asigură pe Missis că putea parcurge distanţa scurtă până acolo şi Missis o lăsă să plece. Cu ei nu mai rămaseră decât doi dintre puii cei mari, care puteau trage remorca şi care declarară că lor nu le era

frig.

Şi astfel, un şir de nouăzeci şi cinci de pui, în frunte cu locotenentul Lucky, porniră în marş iute spre hambar. Ajungând acolo însă, constatară că acesta nu arăta deloc ca hambarul de la ferma Colonelului. Era o construcţie din piatră cenuşie, cu geamuri lunguleţe, unele având sticlă colorată, iar la un capăt un turn.

— Uite! O Ciudăţenie, exclamă Cadpig, amintindu-şi de Turnul de la Hell Hall.

Lucky căută o uşă, dar când o găsi era închisă. Spuse celorlalţi să-l aştepte şi fugi să dea înconjurul clădirii în căutarea unei alte intrări. Cadpig însă nu aşteptă.

— Haide, îi spuse ea devotatului său frate Patch. Vreau să mă uit la Ciudăţenia asta.

În dreptul Turnului, găsiră o uşă care nu era tocmai închisă. Era o uşă grea, prea grea ca să o poată împinge, aşa încât abia-abia reuşiră să se strecoare pe lângă ea.

Pe dinăuntru, Turnul nu semăna deloc cu cel de la Hell Hall. Dar din el puteau intra direct în clădirea cenuşie din piatră.

— În hambarul ăsta nu e pic de fin, zise Cadpig. Speraseră să găsească fin ca să se încălzească, dar băgară repede de seamă că era destul de cald, căci înăuntru ardea o sobă mare. Avea un horn lung, din fier, care mergea în sus, sus de tot şi ieşea prin tavanul cu grinzi. Luna apăruse din nou dintre nori, iar lumina ei, pătrunzând prin ferestrele înalte, desena modele pe podea. Erau desene argintii, acolo unde razele lunii pătrundeau prin sticla albă, şi desene albastre, aurii şi roz, acolo unde străbătea geamuri colorate. Cu o mişcare delicată, Cadpig atinse cu lăbuţa unul din desenele colorate.

— Îmi place hambarul ăsta, zise ea.

— Nu cred că e un hambar, spuse Patch, dar şi lui îi plăcea la fel de mult.

Se plimbară în sus şi-n jos – şi deodată făcură o mare descoperire. Orice ar fi fost clădirea aceasta misterioasă,

era cu siguranţă făcută şi pentru căţei. La picioarele fiecărui scaun – şi erau acolo o mulţime de scaune – era aşezată câte o perniţă, exact de mărimea unui căţel, moale şi foarte plăcută.

— Locul ăsta e făcut ca să dormim cu toţii în el, zise Cadpig.

— Mă duc să-i chem şi pe ceilalţi, spuse Patch pornind înspre uşă. Un strigăt al lui Cadpig îl făcu însă să se întoarcă din drum.

— Uite! Uite! Televizor!

Nu era însă ca televizorul de la Hell Hall. Era mult mai mare, iar figurinele de pe ecran nu se mişcau şi nici nu vorbeau. Şi, de fapt, dacă te uitai bine, nici nu avea ecran. Figurinele se aflau acolo, aşezate pe o platformă, oameni şi animale, asemănători celor vii numai că mult mai mici. Se aflau într-un staul, deasupra căruia strălucea o singură stea mare[26].

— Ia uite, sunt omuleţi în genunchi, zise Patch.

— Şi mai e şi un fel de vacă, îl completă Cadpig, amintindu-şi de vacile de la fermă, care le dăduseră lapte.

— Da, şi un fel de cal, adăugă Patch, amintindu-şi de calul care-i ajutase să scape din câmp.

— Nu e niciun câine, spuse Cadpig. Păcat. În orice caz, îmi place mult mai mult decât televizorul, dar nu ştiu de ce.

Tocmai atunci îi auziră pe Lucky şi pe ceilalţi care găsiseră şi ei intrarea şi se strecurau acum înăuntru. Şi nu mult după aceea, fiecare pui se făcuse covrig pe câte o pernuţă şi adormise buştean. Toţi, în afară de Cadpig. Aceasta trăsese cu dinţii o pernuţă şi acum şedea pe ea, cu ochii larg deschişi, aţintiţi asupra acestui televizor mult mai mare şi mai frumos.

Când luna ieşi dintre nori, Pongo reuşi să repare roata! Ce satisfacţie resimţi în clipa în care pana alunecă a locul ei! Şi Missis era mândră de ea. Oare nu ea ţinuse

---

26 Aranjament specific de Crăciun, reprezentînd scena Naşterii.

roata? Ea, care nu se pricepuse niciodată la tehnică!

Cei doi pui care aşteptau apucară repede minerul remorcii şi o porniră cu toţii înspre hambar.

Dar, pe măsură ce se apropiau, Pongo văzu că nu era un hambar.

— Doar n-au intrat acolo? îi spuse el lui Missis.

— De ce nu, dacă le era frig? Sunt prea mici ca să ştie că nu sunt bineveniţi, zise Missis.

Pongo şi Missis ştiau că oamenii nu le permiteau să intre în clădirile cu turnuri şi ferestre înalte şi înguste. Nu înţeleseseră niciodată de ce şi fuseseră chiar puţin răniţi prima oară când li se spusese ferm să stea afară.

— Ne-ar plăcea să vă luăm înăuntru, dar nu e voie, le zisese odată doamna Dearly. Eu aş intra mult mai des dacă aţi putea veni şi voi.

Era deci unul din acele lucruri de neînţeles ale oamenilor, ca şi interdicţia – chiar şi pentru oameni – de a călca pe iarba din anumite locuri din Regent Park.

— Trebuie să-i scoatem repede şi să ne continuăm drumul, spuse Pongo.

Găsiră uşor uşa turnului – pe care unul dintre puii mai mari o deschisese larg. Din pricină că nu-i fusese permis să intre, lui Missis îi displăceau clădirile acestea curioase, cu turnuri şi ferestre înalte, dar de cum păşi înăuntru îşi schimbă părerea. Era un loc minunat – atât de plin de pace şi, într-un fel, atât de primitor.

— Dar unde sunt puii? întrebă ea, uitându-se după ei. Văzu o grămadă de pete negre pe podea, dar pentru o clipă uitase că puii erau acum toţi negri. Îşi aminti brusc şi, apropiindu-se, ochii i se umplură de lacrimi.

— Uită-te! Uită-te la toate pernuţele astea pentru căţei! exclamă ea. Ce oameni buni locuiesc aici!

— Nu pare să fie locul care am crezut că este, zise Pongo. Tocmai voia să trezească puii, când Missis îl opri.

— Lasă-mă să stau puţin lângă sobă, zise ea.

— Dar nu prea mult, draga mea, spuse Pongo. Pongo

n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Missis rămase nemişcată câteva minute, apoi se ridică, se scutură şi zise vioaie:

— Să mergem. Totul va fi bine.

* * *

O oră mai târziu, puţin înainte de serviciul de seară, paracliserul îi spuse vicarului:

— Cred că se întâmplă ceva cu soba, domnule. Pe fiecare perniţă de la picioarele stranelor găsise câte o pată mică, rotundă, de funingine.

15. SE CERE UN MIRACOL!

— Ultima tură înainte de cină, le zise Pongo când porniră din nou peste câmpul argintat de lună.

Erau cele mai vesele cuvinte la care se putuse gândi, căci de acum celor nouăzeci şi şapte de pui le era foarte foame. Nu-i fusese greu să ghicească, fiindcă şi lui îi era foame. Ca şi lui Missis de altfel, dar ea era prea preocupată ca să mai ia aminte.

Parcurseseră cam două mile din drum, când Pongo zări în depărtare un şir lung de acoperişuri.

— Acolo trebuie să fie, spuse el.

— De ce e cerul aşa de luminat pe deasupra caselor? întrebă Missis.

Pongo privi nedumerit. Mai văzuse o asemenea strălucire deasupra oraşelor puternic iluminate noaptea, dar niciodată deasupra unui sat. Iar aici cerul era cu adevărat foarte, foarte luminos.

— Poate e o aşezare mai mare decât ne-am aşteptat, zise el şi simţi că n-ar fi fost prudent să se apropie prea mult până ce nu le ieşea nimeni în întâmpinare. Ordonă coloanei să se oprească şi vesti sosirea lor. I se răspunse imediat printr-un lătrat care voia să spună:

— Aşteptaţi unde sunteţi. Vin imediat.

Nu-i zise nimic lui Missis, dar Pongo simţi că era ceva în neregulă cu acest răspuns. În primul rând nu le fusese transmis niciun cuvânt amabil de bun-venit.

Nu trecu mult şi văzură alergând înspre ei o

graţioasă căţeluşă setter[27]. Încă înainte ca aceasta să deschidă gura, îi dădură seama că se întâmplase ceva foarte grav.

— A luat foc brutăria, exclamă căţeluşa într-un suflet.

Incendiul, datorat, se pare, unui coş înfundat, izbucnise cu numai câteva minute înainte şi pompierii nu apucaseră încă să sosească. Nimeni nu fusese rănit, dar brutăria era în întregime cuprinsă de flăcări şi fum – iar hrana pregătită pentru dalmaţieni se făcuse, bineînţeles, scrum.

— N-a mai rămas nimic de mâncare pentru voi şi niciun adăpost unde să vă odihniţi, gemu sărmana căţeluşă setter.

Era într-o stare de deosebită agitaţie.

— Strada e plină de oameni. Privi plină de durere înspre Missis.

— Când mă gândesc la sărmanii puii rămaşi fără mâncare…

Era ciudat, dar Missis era calmă. O linişti pe căţeluşă spunându-i că vor găsi adăpost în vreun alt hambar.

— Dar nu s-a făcut niciun alt aranjament nicăieri, scheună căţeluşa. Şi n-a mai rămas niciun pic de hrană. Tot ce-au putut strânge câinii din sat fusese depozitat la brutărie. Tocmai atunci se auzi un fluierat ascuţit.

— Sunt chemată, spuse căţeluşa setter. Am grijă de un doctor din sat. La brutărie nu locuieşte niciun căţel şi de aceea am fost aleasă eu ca să mă ocup de organizare. Ştiţi, am fost premiată la o expoziţie. Iar acum v-am dezamăgit.

— *Nu* ne-ai dezamăgit, o asigură Missis. Nimeni nu poate spune că în incendiu e amestecată laba vreunui câine. Du-te acuma acasă şi nu-ţi mai face griji. Vom merge pur şi simplu mai departe spre următorul sat.

— Într-adevăr? zise căţeluşa suspinând din nou – de

---

27 Cîine de talie mare, subţire, elegant, vioi, cu blana mătăsoasă de culoare roşcat—cărămizie.

uşurare de data asta. Missis o sărută pe nas.

— Hai, fugi acasă, draga mea, şi nu te mai îngrijora. Îţi mulţumim pentru tot ce-ai făcut.

Fluieratul se auzi din nou şi căţeluşa setter o rupse la fugă cu coada fluturându-i nebuneşte în urmă.

— Aşa şi mintea precum e coada, zise Pongo.

— E numai foarte tânără, zise Missis blând. Mă îndoiesc să aibă deja o familie a ei. Şi acum să pornim spre următorul sat.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de curajoasă, draga mea Missis, zise Pongo. Dar încotro este următorul sat?

— La ţară găseşti sate în toate direcţiile, răspunse Missis cu vioiciune.

Oricât era cuprins de disperare, Pongo găsi puterea să-i zâmbească cu afecţiune.

— Vom ieşi la şosea acum, zise el.

— Şi maşinile, Pongo?

— Nu vom merge prea mult pe şosea, răspunse el.

Îi spuse ce hotărâse. Chiar dacă următorul sat nu era decât la câteva mile de mers, majoritatea puilor erau mult prea obosiţi şi flămânzi ca să poată rezista până acolo – unii dintre ei adormiseră deja pe pământul îngheţat. Iar noaptea se făcea din ce în ce mai rece.

— Şi chiar dacă ajungem în următorul sat, Missis, continuă el, unde ne vom adăposti? Ce vom mânca, dacă nu e nimic aranjat mai dinainte? Trebuie să ne predăm, draga mea. Haide să sculăm puii! Gata, în pas forţat, toată lumea!

Puii, smulşi din somn, scâncirăşi tremurară. Până şi cei mai puternici dintre ei erau doborâţi de frig, aşa încât Missis îl ajută pe Pongo să-i facă să pornească în pas forţat.

— Şi cum ne predăm, Pongo? întrebă ea, la un moment dat, în şoaptă.

— Intrăm în sat şi găsim secţia de poliţie, îi răspunse Pongo. Missis îl privi îngrozită.

— Nu, nu se poate, Pongo! Poliţia ne va lua puii!

— Dar îi vor hrăni, Missis. Şi poate vom fi ţinuţi împreună până ce domnul Dearly va fi înştiinţat. Poliţia a citit cu siguranţă ziarele şi vor şti că suntem Dalmaţienii Dispăruţi.

— Dar nu mai suntem dalmaţieni, Pongo, strigă Miss. Suntem nişte câini negri. Poliţia va crede că suntemiste câini oarecare, fără stăpân. Şi mai suntem şi în iută neregulamentară – nouăzeci şi şapte de câini fără zgardă. O să fim închişi.

— Nu, Missis!

Dar Pongo era zdruncinat în hotărârea sa. Pentru o clipă uitase că erau câini negri. Şi dacă poliţia nu-i recunoştea? Şi dacă soţii Dearly nu erau înştiinţaţi? Ce se alegea de câinii pe care nu-i reclama nimeni?

— Te rog, Pongo, te implor! strigă din nou Missis. Hai să ne continuăm călătoria. Eu ştiu că totul se va sfârşi cu bine în cele din urmă.

Ieşiseră deja la şosea şi se aflau nu departe de intrarea în sat. Pongo avea de luat o hotărâre dificilă. I se părea însă mai înţelept să se încreadă în poliţie, decât să se afunde cu puii în noaptea geroasă de iarnă.

— Missis, draga mea Missis, trebuie să mergem la secţia de poliţie, zise el şi o porni înspre sat.

De unde erau, vedeau deja incendiul de la brutărie şi chiar în clipa aceea o limbă uriaşă de foc izbucni prin acoperiş. La lumina flăcărilor, Pongo văzu limpede şoseaua pe care erau înşiraţi sătenii, trimiţându-şi din mână-n mână găleţi cu apă. Dar, tot atunci, mai văzu însă şi altceva – ceva care-l făcu să încremenească pe loc şi să latre cât putu de tare:

— Pe loc, stai!

În faţa brutăriei cuprinse de flăcări era oprită o limuzină vărgată în alb şi negru. Şi acolo se afla Cruella de Vil – în picioare, pe acoperişul maşinii unde se suise ca să vadă mai bine incendiul. Pielea ei albă şi pelerina de vizon alb nu mai păreau albe, căci, din cap până-n picioare, Cruella căpătase licărirea roşie-aurie a flăcărilor. Şi cu cât acestea se înălţau tot mai sus, Cruella bătea din palme, încântată.

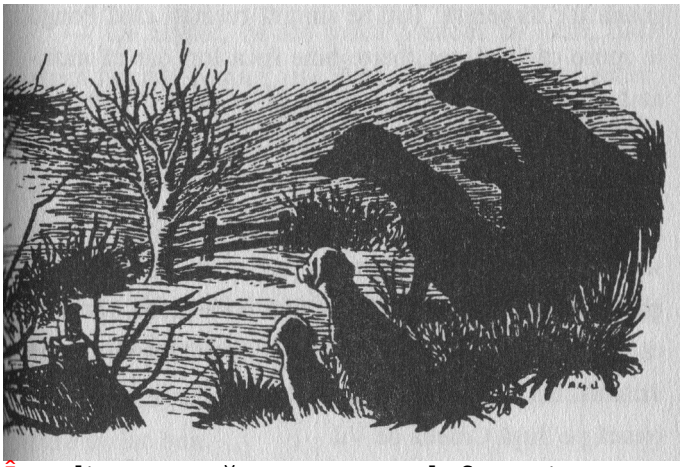

În clipa următoare, aerul fu spintecat de dangătul asurzitor al clopotelor de la maşina de pompieri care tocmai sosea. Zgomotul, flăcările, dar mai ales vederea Cruellei fură prea mult de suportat pentru pui. Cuprinşi de groază, făcură brusc cale-ntoarsă şi o rupseră la fugă schelălăind, cu Pongo, Missis şi Lucky pe urmele lor, încercând disperaţi să-i cheme la ordine.

Din fericire, larma maşinii de pompieri acoperi lătrăturile şi chelălăiturile puilor care nu se auziră până în sat. Cu un oarecare efort, Pongo reuşi în cele din urmă să-i facă să asculte din nou de ordin şi să-i oprească din goana lor disperată. Toţi se simţiră ruşinaţi când Pongo le spuse că înţelegea foarte bine frica lor, dar că niciodată, niciodată nu mai trebuia să se lase cuprinşi de panică şi că trebuia întotdeauna să asculte de ordin. Pongo îi lăudă pe aceia care nu abandonaseră remorca şi pe Patch pentru că stătuse pe lângă Cadpig. Apoi îl scoase pe Roly Poly dintr-un şanţ şi numără puii cu grijă. Făcu toate acestea în cea mai mare grabă, căci ştia că acum nu mai aveau altă soluţie decât să-şi continue drumul.

Nu puteau ajunge la secţia de poliţie fără să treacă pe lângă Cruella de Vil.

Situaţia în care se aflau era de două ori mai critică.

Nu numai că aveau de înfruntat foamea şi frigul, dar

li se mai adăugase acum şi Cruella, care reprezenta un pericol în plus. După direcţia în care se îndrepta limuzi-na, îşi dădură seama că duşmanul lor fusese deja la Hell Hall, unde aflase desigur de evadarea lor, şi acum se îndrepta spre Londra. În orice clipă, Cruella putea părăsi scena incendiului şi îi putea ajunge din urmă pe şosea.

De-ar fi putut măcar s-o ia din nou peste câmp! Acum însă şoseaua era mărginită pe ambele părţi de pădure, o pădure atât de deasă, încât le-ar fi fost imposibil să meargă în rânduri strânse.

— La nevoie, ne-am putea ascunde în desiş, dacă zărim farurile maşinii, zise Pongo şi le explică asta puilor.

În cele din urmă, coloana se puse din nou în mişcare.

— Cel puţin s-au încălzit acum, zise Missis, şi au uitat cât sunt de flămânzi şi de obosiţi. Totul are să fie bine, Pongo.

O bună bucată de drum merseră în pas sprinten, dar după câtva timp începură să încetinească.

— Puii trebuie să se odihnească, zise Missis. Aici Dare un loc bun.

De o parte şi de alta a drumului se deschidea acum o fâşie de pământ cu iarbă şi, la semnalul lui Pongo, toţi căţeii se prăbuşiră pe iarba îngheţată. Mulţi adormiră instantaneu.

— N-ar trebui să-i lăsăm să doarmă, zise Pongo neliniştit.

— Lasă-i măcar puţin, îl rugă Missis.

Cadpig nu dormea. Se ridică în capul oaselor, în micuţa ei remorcă, şi întrebă:

— O să dăm în curând peste un hambar cu vaci drăguţe şi lapte cald?

— Sunt sigură c-o să găsim ceva bun, o linişti Missis. Acuma cuibăreşte-te în fân, draga mea. Pongo, cât de ciudat de nemişcat este totul.

Dinspre sat nu mai răzbătea niciun zgomot şi nicio adiere de vânt nu se mai simţea prin iarbă sau prin

frunzele uscate ale copacilor. Lumea părea că îngheţase într-o tăcere nemişcată şi argintată.

Ceva moale şi pufos atinse creştetul lui Pongo, ceva care-l surprinse. Apoi, până să apuce să se dumirească, Missis îi şopti:

— Uite, Pongo! Uită-te la pui!

Pete mici şi albe începuseră să apară pe blăniţele negre de funingine. Începuse să ningă.

— În loc să fie albi cu pete negre, vor fi negri cu pete albe, zise Missis zâmbind. Şi în curând or să fie complet albi. Ce zăpadă moale şi plăcută! Dar Pongo nu zâmbea.

— Dacă dorm şi îi acoperă zăpada, nu se vor mai trezi niciodată – vor muri îngheţaţi sub zăpada asta moale şi plăcută! Scularea! Hai, scularea! strigă el.

Toţi puii, cu excepţia lui Lucky şi a lui Cadpig, căzuseră deja într-un somn adânc şi greu. Lucky îşi ajută părinţii să-i trezească pe ceilalţi şi chiar şi Cadpig dădu o mână de ajutor, stând în capul oaselor în remorcă şi lătrând ascuţit. Sărmanii pui îi implorară să fie lăsaţi să doarmă şi cei care se străduiseră să se ridice în picioare căzură repede la loc.

— N-o să-i mai urnim niciodată, spuse Pongo disperat.

Pentru o clipă, Cadpig tăcu şi se lăsă un moment de adâncă tăcere. Şi chiar atunci, din satul pe care-l lăsaseră în urmă, ajunse până la ei sunetul asurzitor al celui mai puternic claxon din întreaga Anglie. Puii săriră în picioare speriaţi, uitând de oboseală.

— Spre pădure! le strigă Pongo.

Dar îndată observă că intrarea în pădure le era blocată de un gard de sârmă prin ochiurile căruia nici cel mai mic dintre pui nu s-ar fi putut strecura. Şi nici nu exista vreun şanţ în care să se poată tupila.

Pădurea se termina nu prea departe de unde erau, aşa încât Pongo le strigă:

— Trebuie să mergem înainte. Poate dăm de câmp

deschis sau de vreun şanţ.

Claxonul se auzi din nou, insistent. Pongo se gândi că pompierii reuşiseră probabil să stingă focul, iar Cruella îşi croia acum drum printre săteni. Era la mai puţin de două mile în urma lor, iar limuzina cea vărgată putea străbate cele două mile în mai puţin de două minute. Dar pădurea se termina şi dincolo se deschidea câmpul!

— Spre câmp! strigă Pongo. Mai repede! mai repede!

Puii făcură un mare salt înainte şi căzură înapoi plini de spaimă. Pădurea se termina într-adevăr, dar gardul de sârmă continua pe ambele părţi ale şoselei. Nu aveau cum să iasă de pe drum – iar claxonul se auzea din ce în ce mai aproape.

— Numai un miracol ne mai poate salva acum, zise Pongo.

— Atunci va trebui să găsim un miracol, spuse Missis hotărâtă. Ce este un miracol, Pongo?

Chiar în clipa aceea, zăriră prin vârtejul de zăpadă o camionetă oprită mai în faţă, pe marginea şoselei. Peretele rabatabil din spate era coborât, iar în interiorul camionului ardea un bec. La lumina acestuia zăriră înăuntru un dulău terrier Staffordshire[28], care şedea pe un ziar şi ţinea în gură o pipă de lut. De fapt, pipa era din zahăr şi avusese cândva un gât lung şi frumos. Acum, dulăul tocmai trăsese în gură restul de pipă şi începuse să-l mestece când, ridicând privirea de pe ziarul pe care şedea şi-l citea, zări cu uimire puhoiul de pui care se îndrepta talmeş-balmeş înspre el.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! latră Pongo. Suntem urmăriţi. Cât mai e până putem ieşi de pe şosea?

— Nu ştiu, bătrâne. Mai bine v-aţi ascunde în camionul meu.

— Miracolul, miracolul! exclamă Pongo către Missis cu respiraţia tăiată.

---

28 Cîine de talie mijlocie, compact, robust, puternic. Plin de curaj, agresiv, temperamental, folosit la vînătoare şi pază.

— Repede, copii! Săriţi în miracolul ăsta drăguţ, zise Missis, care era acum convinsă că „miracol” era o altă denumire pentru o camionetă de transportat mobilă.

Un puhoi de pui năvăli în sus, de-a lungul peretelui rabatabil. Remorca lui Cadpig fu şi ea urcată, trasă din faţă şi împinsă din spate, şi după ea tot mai mulţi şi mai mulţi pui, care mai îndemânatic, care mai puţin sprinten, până ce reuşiră să se suie cu toţii.

— Mamă… da’ mulţi mai sunteţi, zise dulăul, care se lipise cu spatele de peretele camionului. Noroc că maşina a fost goală. Dar cine vă urmăreşte, băieţi? Necuratu’ în persoană?

— Cred că o rudă de-a sa, zise Pongo.

Claxonul se auzi din nou, sfredelitor, şi în depărtare apărură două faruri puternice.

— Şi e în maşina aceea.

— Atunci ar fi bine să sting lumina, zise dulăul acţionând îndemânatic întrerupătorul cu dinţii. Aşa-i mai bine.

Inima lui Pongo zvâcni brusc. Realiză că făcuse o mare greşeală urcându-i pe toţi în camion.

— Farurile maşinii or să lumineze interiorul camionului, exclamă el, şi o să vadă puii.

— N-are cum să vadă nişte căţei negri într-un camion neluminat, zise dulăul. Nu dacă-şi ţin ochii închişi.

O idee nemaipomenită! Pongo dădu imediat ordinul:

— Copii, închideţi ochii – altfel vor luci în lumina farurilor ca nişte bijuterii în noapte. Închideţi ochii şi să nu-i deschideţi, oricât v-ar fi de frică, până când nu vă spun eu. Ţineţi minte că vieţile voastre depind de cât sunteţi de ascultători acum. Închideţi ochii şi ţineţi-i închişi!

Puii îi dădură imediat ascultare şi-şi închiseră strâns ochii. Farurile maşinii erau acum la mai puţin de un sfert de milă în spate.

— Închide ochii, Missis, îi spuse Pongo.

— Nu uita să-i închizi şi tu pe-ai tăi, bătrâne, zise dulăul.

Puteau deja auzi duduitul puternic al maşinii. Claxonul ţipă iar şi iar, vrând parcă să-i spună camionului să se dea la o parte din drum. Uruitul motorului se auzea din ce în ce mai tare. Lumina farurilor era acum atât de puternică, încât Pongo îi putea simţi arsura prin pleoapele strânse. Vor asculta puii de ordin sau vor fi prea îngroziţi şi vor deschide ochii să privească la limuzina care înainta cu repeziciune spre ei? Pongo însuşi simţi la un moment dat impulsul de a deschide ochii şi avu senzaţia înspăimântătoare că limuzina se va izbi de camion. Zgomotul claxonului şi al motorului deveni asurzitor, iar lumina farurilor – orbitoare, chiar şi prin pleoapele închise. Apoi, cu un urlet, limuzina vărgată zvâcni înspre ei, coti brusc şi îi depăşi la fel de repede, înaintând urlând în noapte!

— Puteţi deschide ochii acum, dragii mei curajoşi şi ascultători, le strigă Pongo. Meritau să fie lăudaţi, căci niciun ochişor nu fusese deschis.

— Aia da maşină, bătrâne, îi zise dulăul lui Pongo. Trebuie că aveţi un duşman pe cinste. Dar cine sunteţi voi, de fapt? Haita de ogari negri de prin partea locului?

Şi zicând acestea se opri şi privi câteva clipe foarte atent la nasul lui Pongo.

— Să fiu al naibii dacă asta nu este chiar funingine! Nu mă păcăliţi voi pe mine. Sunteţi Dalmaţienii Dispăruţi. Ce-aţi zice de-un transport până la Londra?

Un transport? Un transport în acest camion minunat? Lui Pongo şi lui Missis nu le veniră să-şi creadă urechilor. Puii se cuibăriră repede pe preşurile şi păturile folosite la acoperitul mobilei.

— Dar de ce sunteţi atât de mulţi? întrebă dulăul. Pesemne că cei de la ziare nu ştiu nici pe jumătate adevărul. Ba, aş zice chiar că nici măcar pe sfert. Ei cred că e vorba doar de cincisprezece.

Pongo începu să-i povestească, dar dulăul îl opri spunându-i c-au să vorbească în drum spre Londra.

— Proprietarii camionului or să iasă în curând din casă. Închipuie-ţi idee: să lucrezi duminica – şi în Ziua de Ajun. Ieri însă am avut pană cu maşina şi trebuia să ne terminăm treaba.

— Câte zile va lua drumul înapoi spre Londra? întrebă Missis.

— Zile? zise dulăul. Dacă-i cunosc eu bine pe proprietari, n-o să ia mai mult de câteva ore. Se grăbesc s-ajungă acasă la copii, ca să termine de împodobit bradul. Acuma, şşşşt!… tăceţi din gură!

Un bărbat robust, purtând un şorţ dintr-un material aspru, îşi făcu apariţia dintr-o casă din apropiere. Missis îşi zise în sinea ei că de-abia ce trecea un pericol şi apărea altul. Vor fi oare alungaţi din miracol?

Dulăul începu să dea nebuneşte din coadă şi se azvârli cu toată puterea spre pieptul bărbatului, făcându-l să se clatine pe picioare.

— Ai grijă, Bill, strigă acesta peste umăr. Ghiuleaua asta de câine e pusă pe joacă.

Bill era un bărbat încă şi mai robust, dar chiar şi el se clătină sub impactul primirii drăgăstoase a dulăului.

— Dă-te jos, măi Bombă Autopropulsată, strigă el, cu mare afecţiune în glas.

Cei doi bărbaţi se înapoiară la camionetă însoţiţi de dulău. Acesta sări înăuntru. Dalmaţienii negri, îngrămădiţi unul într-altul, erau invizibili în întuneric.

— Stai aici în spate? zise Bill către dulău. Cum vrei tu, dar să ştii că e frig.

Ridică peretele rabatabil al camionetei şi strigă: Următoarea oprire la St. John’s Wood.

O clipă mai târziu, camioneta se puse în mişcare.

St. John’s Wood! Acolo locuia Minunatul Medic Veterinar – nu departe de Regent Park! Ce noroc absolut extraordinar, se gândi Pongo. Tocmai atunci auzi bătând o

pendulă. Era numai ora opt. – Missis! strigă el. O să fim acasă diseară. O să fim acasă de Crăciun!

— Da, Pongo, răspunse Missis voioasă.

Dar nu era atât de voioasă pe cât voia să pară. Ea, care fusese atât de curajoasă şi de încrezătoare până în momentul în care dăduseră peste miracol, era acum cuprinsă de panică. Şi dacă soţii Dearly nu-i recunoşteau acum că erau negri? Şi dacă dragii lor soţi Dearly îi alungau?

Nu suflă însă o vorbă despre temerile ei. La ce bun să-l neliniştească şi pe Pongo? Cât de repede călătorea miracolul! se gândi la câte zile îi trebuiseră ei şi lui Pongo să ajungă până în Suffolk pe jos. Avea impresia că trecuseră săptămâni de când părăsiseră Londra! Şi cu toate astea, trecuseră doar – cât anume? Trecuseră oare doar patru zile? Dormiseră o zi în grajd la han, o zi în casa amabilului Spaniei, o zi în Turn, o parte din noapte în hambar după evadarea de la Hell Hall şi o zi la brutărie. Se întâmplaseră atâtea într-un timp atât de scurt! Şi acum va fi oare totul bine când vor ajunge acasă? Va fi? Va fi?

În timpul acesta Pongo îşi avea propriile lui griji. Tocmai îi povestise terrierului totul despre Cruella şi îşi aminti de ceea ce spusese ea, atunci, la Hell Hall – despre intenţiile ei de a aştepta ca oamenii să uite de povestea cu dalmaţienii furaţi şi apoi să-şi înceapă din nou crescătoria de dalmaţieni pentru blană. Fără îndoială că el şi cu Missis vor reuşi să ajungă cu bine acasă împreună cu toţi puii (nicio clipă nu-i trecu prin minte că soţii Dearly ar putea să nu-i primească), dar ce se va întâmpla pe viitor? Cum putea el să se asigure că de acum înainte niciun alt pui de dalmaţian nu va mai fi în pericol de a ajunge haină de blană? îi ceru sfatul dulăului.

— De ce n-o ucizi pe această Cruella? spuse dulăul. Pot să te ajut. Hai să stabilim o dată chiar acum.

Pongo clătină din cap. Ajunsese să creadă că Cruella nu era un om obişnuit, ci un fel de diavol. Şi dacă era aşa,

putea ea oare să fie omorâtă? Dar mai ales Pongo nu voia ca puii lui să aibă un tată ucigaş. Ar fi sărit la Cruella dacă aceasta se atingea de vreunul dintre pui, dar ideea unei ucideri cu sânge rece îi displăcea. îi spuse toate acestea dulăului.

— Sângele ţi s-ar încălzi, odată treaba începută, răspunse dulăul. Dar cum vrei – dă-mi însă de veste dacă te răzgândeşti. Şi acum e cazul să te odihneşti şi tu, bătrâne. Te mai aşteaptă încă multe.

Dulăul Staffordshire, asemeni lui Missis, se întreba dacă soţii Dearly îi vor recunoaşte pe aceşti dalmaţieni care erau acum negri. Şi apoi, se întrebă el, care oameni, oricât de primitori, ar accepta atât de mulţi pui? Nu-i spuse însă nimic din gândurile sale lui Pongo.

Missis adormise, legănată de mişcările camionetei. Nu după mult adormi şi Pongo. Visele lor însă fură chinuite de preocupările care îi frământau pe fiecare în parte.

Înghiţind milă după milă, „miracolul” înainta tot mai mult în noapte.

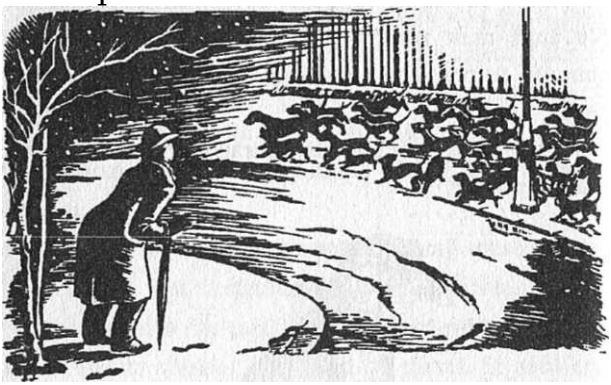

16. RĂZBUNAREA PISICII ALBE

Dulăul îi trezi din timp, ca fiecare pui să se pregătească să sară din camionetă de îndată ce era coborât peretele rabatabil.

— Nu cred că proprietarii v-ar face vreun rău dacă v-ar găsi, le zise el. Dar asta vă va întârzia. Camioneta o să

oprească într-un garaj mare şi întunecos. După ce coborâţi, o luaţi la stânga şi ieşiţi într-un teren viran dintre case, unde e puţină lumină. Şi de acolo – drept spre casă. O să ne luăm la revedere acum.

— Vă putem trimite un mesaj la Lătratul de seară? întrebă Pongo.

— Nu prea am timp să-l ascult, răspunse dulăul. Dar aflu eu veşti despre voi. Sunt un pasionat cititor de ziare – îmi trec timpul cu ele, când e drumul lung. Sunt întotdeauna o grămadă de ziare în camionetă. Le folosim la împachetat. Iată – am ajuns!

Camioneta se opri. Dulăul începu să latre cu putere.

— Dă-i drumul, Jim, zise Bill, înainte să ne spargă timpanele.

Spatele camionetei fu coborât şi în secunda următoare dulăul ţâşni afară. De data asta reuşi să-l trântească pe Jim la pământ înainte de a se întoarce spre Bill, pe care-l atacă la picioare.

— Mai-mai să mă dea gata, zise Bill mândru. Mrrrr… măi Farfurie Zburătoare!

Jim se ridică de jos şi îi vorbi cu afecţiune dulăului.

— Dacă am avea şase câini ca tine, Anglia n-ar mai avea nevoie de armată. Hai acasă să mănânci, măi Rachetă Prost Ghidată!

Bill şi Jim fuseseră prea ocupaţi cu terrierul pentru a observa puhoiul de câini negri care se scurgea din camionetă şi afară din garaj, spre terenul viran dintre case. Ninsese de mai multe ore, aşa încât oraşul tot era înveşmântat în alb. Puii abia observaseră zăpada pe când fugeau din calea maşinii Cruellei, dar acum se îndrăgostiră pe loc de această materie uşoară şi pufoasă care îi învigoră imediat. Se simţeau odihniţi după puiul de somn din camionetă. Le era foame, dar nu chinuitor, căci se aşteptau în curând la o cină îmbelşugată. Auzindu-i vorbind despre asta, sărmana Missis se simţi de două ori mai neliniştită.

Bill, Jim şi terrierul ieşiseră din garaj printr-o altă

uşă, aşa că Pongo lăsă puii să se zbenguie câteva minute în zăpadă. Apoi, Missis reuşi să o convingă pe Cadpig să se suie la loc în remorcă şi porniră din nou la drum. Din pricina ninsorii, erau foarte puţini oameni pe străzi, ceea ce era foarte bine, căci acum armata de câini negri era de două ori mai vizibilă pe fundalul străzilor albe. Singura persoană care-i văzu fu un domn în vârstă aflat în drum spre casa unor prieteni pentru petrecerea de Crăciun. Acesta se frecă la ochi, clătină din cap şi murmură:

— Şi când te gândeşti că nici măcar nu am început sărbătorirea Crăciunului.

În câteva minute, dalmaţienii intrară pe aleea care înconjura parcul.

Cât de minunat arăta Regent Park, îngropat în zăpadă, sub cerul senin sclipind de stele!

— Îţi aminteşti, Missis, ce ţi-am spus în noaptea aceea când am lăsat parcul în urmă? întrebă Pongo.

— Mi-ai spus să mă gândesc la ziua când ne vom întoarce cu cincisprezece pui alergând în urma noastră, răspunse ea. Şi acum avem nouăzeci şi şapte…

Nu intraseră pe alee pe drumul pe care plecaseră, ci pe partea cealaltă a parcului, aproape de casa Cruellei de Vil. Pe măsură ce se apropiau de aceasta, Pongo observă că toate ferestrele casei erau întunecate, aşa încât îşi zise că nu era periculos să se oprească câteva clipe.

— Priviţi, copii, zise el, aceasta e casa duşmanului nostru.

— Ne dai voie să o zgâriem şi s-o muşcăm? întrebă Lucky.

— N-o să faceţi decât să vă răniţi unghiile şi dinţii, zise Pongo privind în sus la casa cea înaltă.

Missis însă privea în jos, în curticica din faţa casei. Ceva se mişca acolo – ceva doar cu puţin mai alb decât zăpada. Era pisica persană a Cruellei.

Avea spinarea arcuită şi scuipa furioasă în direcţia lor.

— Doamnă, niciunul dintre noi nu se gândeşte să vă facă vreun rău, se grăbi Pongo să i se adreseze.

— Astea sunt cele mai politicoase cuvinte pe care le-am auzit vreodată din gura unui câine, zise pisica cea albă. Cine sunteţi voi? Nu sunt câini negri pe-aici.

— De obicei nu avem negre decât petele, zise Pongo. V-am făcut cândva o vizită…

Nu mai fu nevoie să continue, căci pisica cea albă ghicise totul – cum era şi de aşteptat, după toate discuţiile pe care le auzise între doamna şi domnul de Vil.

— Şi aţi salvat toţi puii de la Hell Hall! Bravo! Bravo! Nici nu ştiţi cât mă bucur.

Missis îşi aminti atunci ce spusese Cruella de Vil în noaptea când se născuseră puii.

— Trebuia să mă gândesc că veţi fi de partea noastră, îi zise ea politicos pisicii. Am auzit că aţi pierdut mulţi pui abia născuţi.

— Patruzeci şi patru până în prezent, zise pisica. Toţi înecaţi de diavolul cu care locuiesc.

— De ce n-o părăsiţi? întrebă Pongo

— Aştept un moment prielnic, răspunse pisica. Aştept să mă pot răzbuna din plin. Singură însă nu pot face prea mult – am numai două perechi de gheare. Am reuşit însă să sperii toţi servitorii şi să-i pun pe fugă – nu e greu pentru o pisică să facă o casă să pară bântuită. Las şoarecii să intre peste tot şi ah! cu câtă plăcere zgârii mobila. Dar te doare sufletul să vezi cât de puţin observă ea asta. E o gospodină execrabilă. De ce nu lăsaţi puii să intre şi să facă ceva stricăciuni?

— Dă-ne voie! Te rugăm, dă-ne voie! strigară toţi un în cor. Pongo clătină din cap.

— Cruella trebuie să sosească. Sunt chiar surprins că u a ajuns încă.

— A, dar a fost şi a plecat din nou să ia masa în oraş, zise pisica cea albă. A trebuit să plece căci am reuşit să pun pe fugă încă un lot de servitori azi-dimineaţă, aşa, ca

un mic dar de Crăciun din partea mea. Dar chiar vă rog să intraţi.

— Nu, nu, Pongo! strigă Missis. Nu este momentul să ne răzbunăm. Trebuie să ducem puii acasă. Sunt flămânzi.

Dar puii începură să strige mai tare ca oricând.

— Vă rugăm, vă rugăm, daţi-ne voie să stricăm casa Cruellei!

Făceau atâta zgomot, încât Missis nu auzi ce-i mai spuse pisica lui Pongo. În cele din urmă, acesta se întoarse către Missis, făcu linişte şi zise:

— Missis, cred că ar trebui totuşi să facem ceea ce ne sugerează prietena noastră. Ar fi mult de explicat acum, aşa că te rog să ai încredere în mine.

— Bineînţeles, Pongo, zise Missis înţelegătoare. Dacă tu crezi că e într-adevăr momentul să ne răzbunăm pe Cruella, atunci fireşte că am s-o fac cu mare plăcere.

— Atunci, veniţi după mine, le zise pisica cea albă. E o intrare prin spate.

Lucky şi alţi doi pui dintre cei mari, cu glasuri puternice, fură lăsaţi de pază afară. Le părea rău că nu iau parte la distracţie, dar datoria era datorie.

— Dacă zăriţi maşina vărgată sau dacă-i auziţi claxonul, lătraţi de trei ori tare, le spuse Pongo, după care porni în fruntea celorlalţi în urma pisicii albe.

Micuţa remorcă albastră fu lăsată pe iarbă în spatele casei, căci Cadpig insistase să meargă şi ea cu ceilalţi şi să-şi ia porţia cuvenită de răzbunare.

Pisica îi duse prin beciul în care era păstrat cărbunele pentru încălzire.

— Aici nu e nimic care să merite stricat, zise ea, luând-o în sus pe scări.

Străbătură casa cufundată în întuneric, până ce pisica se opri în faţa unor uşi mari zăvorâte.

— Acum… dacă ai putea să tragi zăvorul ăsta… se întoarse ea către Pongo. Dumnezeu ştie de câte ori nu am încercat s-o fac chiar eu.

— O! Pongo se pricepe de minune la zăvoare, zise Missis mândră.

Era un zăvor nichelat, bine uns. Pongo îl deschise fără greutate.

Pe ferestre răzbătea suficientă lumină de la felinarele de afară ca să se vadă că intraseră într-o cameră cu o mulţime de umeraşe, pe care atârnau haine de blană. „Cruella trebuie să aibă zeci de blănuri!”, exclamă Missis în gând. Şi nu numai atât. Pe lângă haine mai erau acolo şi şaluri de blană, mănuşi şi multe altele. Pongo dădu repede ordine.

— Câte patru pui la o haină, doi la un şal, unul la o mănuşă. Prezentaţi colţii! Sfâşiiiaţi!

Încăperea se dovedi repede neîncăpătoare, aşa încât puii se împrăştiară prin toată casa. Fâşii de blană zburau cu furie în toate direcţiile. Erau acolo blănuri de şinşila, zibelină, vizon şi castor, blănuri de nutrie, vulpe şi pisică siberiana – ca şi multe alte feluri de blană mai puţin valoroase. De la bucătărie şi până la mansardă, în casă plutea o ceaţă de blană. Pisica cea albă nu uită nici cearşafurile din blană de hermină, pe care le sfâşie chiar ea. Lucra atât de repede, încât nu mai puteai şti unde începea şi unde se termina pisica cea albă şi unde cearşafurile de hermină.

— N-am lucrat bine, zise pisica. Pe acestea le-aş fi putut sfâşia de mult.

— O treabă ca asta n-o poţi face singur, îi spuse Pongo.

— Nu mai sunt blănuri de stricat, zise Cadpig. Sfâşiase singurică o întreagă eşarfă de zibelină.

— Linişte! latră Pongo dintr-odată.

Îl înşelase cumva auzul? Nu, iată, se auzea din nou sunetul depărtat al celui mai puternic claxon din întreaga Anglie! în momentul următor, puii lăsaţi de pază afară dădură alarma.

— Jos, jos înspre beci! latră Pongo.

Puii se năpustiră înnebuniţi pe scările întunecoase. Pisica cea albă sări la fereastră.

— Aveţi timp, strigă ea. Maşina e de-abia la capătul aleii Dar Pongo ştia cât de repede putea merge limuzina aceea, iar puii se împiedicau unii de alţii în goana lor pe scări, în întuneric; se auziră bufnituri şi schelălăieli. Roly Poly alunecă pe lângă balustradă – fu o minune că nu se răni. În cele din urmă, puii reuşiră să iasă, prin beci şi se refugiară pe terenul viran din spatele casei.

— La locurile voastre pentru numărătoare, latră Pongo.

Inventase demult un sistem rapid de numărătoare. Puii se aşezau în nouă rânduri de câte zece şi într-unul de şapte, printre care şi Cadpig cu remorca ei. Pongo îi număra iute. Nouăzeci şi trei, nouăzeci şi patru… Lipseau trei pui!

— Trebuie să fi rămas undeva prin casă! strigă Missis. Trebuie să-i salvăm!

Pongo se năpusti înspre beci, dar se opri răsuflând uşurat. Lucky şi ceilalţi doi care stătuseră de pază tocmai soseau din faţa casei. Pongo îi uitase când făcuse numărătoarea. Efectivele erau complete.

— Cruella aproape că a ajuns aici, zise Lucky.

— Trebuie să fim siguri c-a intrat în casă înainte de-a putea pleca, spuse Pongo şi o rupse la fugă spre pasajul îngust care dădea spre aleea din jurul parcului.

— Ai grijă, Pongo! strigă Missis alergând după el. Să nu te vadă!

— N-o să mă vadă în pasajul ăsta întunecos, zise Pongo.

Limuzina vărgată alunecă prin faţa intrării în pasaj, înăuntru lumina era aprinsă şi o văzură limpede pe Cruella.

— Oh, Pongo! gemu Missis. I-a mai rămas pelerina aceea de vizon alb, simplu.

Pongo alergă spre capătul pasajului cu Missis după

el. Aruncă o privire prudentă pe după colţ şi văzu limuzina oprindu-se în faţa casei soţilor de Vil. Domnul de Vil coborî de la volan şi îi deschise portiera Cruellei. Urcă apoi treptele de la intrare şi începu să se scotocească după chei, în timp ce Cruella aştepta în spatele lui, cu pelerina de vizon aruncată neglijent pe umeri.

— N-am să mai pot dormi dacă-i rămâne pelerina aceea, zise Missis.

— Şi numai eu ştiu câtă nevoie ai de somn, Missis, spuse Pongo.

Amândoi avuseseră aceeaşi idee. Pelerina atârna atât de neglijent, atât de ispititor! Uşurarea de-a fi putut scoate cu bine toţi puii din casă îi făcea îndrăzneţi. Pongo se bucură să-şi vadă soţia pusă pe şotii asemenea unui căţeluş.

— N-o să ne recunoască pentru că suntem negri, zise Pongo. Hai să îndrăznim. Acum!

Ţâşniră în direcţia Cruellei şi apucară cu colţii de marginea de jos a pelerinei. Aceasta alunecă uşor de pe umerii ei şi căzu peste Pongo şi Missis. Fără să mai vadă nimic, cei doi dalmaţieni o rupseră la goană în josul aleii, cu pelerina întinsă peste ei, de parcă alerga singură. Cruella ţipă.

— E vrăjită! Du-te după ea – repede!

— Nu te teme, spuse domnul de Vil. Cred că o fi vreun strămoş de-al tău care fuge cu ea. Ai face mai bine să intri în casă.

În clipa imediat următoare, amândoi începură să tuşească violent, căci de cum deschiseră uşa de la intrare un nor înecăcios de blană îi lovi în faţă.

Cum-necum, Pongo şi Missis reuşiră să-şi croiască drum înapoi la pasajul din care ţâşniseră, unde ieşiră de sub pelerină şi o duseră cu ei până în locul în care-i aşteptau ceilalţi. Puii se năpustiră asupra ei şi acesta fu sfârşitul pelerinei de vizon alb, simplu.

Luminile se aprindeau şi se stingeau peste tot în casa

soţilor de Vil şi o puteau auzi pe Cruella ţipând de furie.

— Şi acum să pornim repede spre casă, zise Pongo. Missis se simţi dintr-odată golită de orice optimism.

Acasă! Vor fi oare primiţi la ei acasă? Toate temerile ei de mai devreme o năpădiră din nou. Ieşiră pe aleea care înconjura parcul şi, de unde erau, zăriră casa soţilor Dearly. Ferestrele sufrageriei erau luminate.

— Doamna şi domnul Dearly nu s-au culcat încă, zise Pongo.

Şi în bucătărie era lumina aprinsă.

— Nici dădacele nu s-au dus la culcare, zise Missis. Vorbise cu glas vioi; nimeni n-ar fi putut ghici cât era de înspăimântată, cu toate că inima-i bătea cu atâta putere, încât se temea ca Pongo să nu o audă. De ce ar primi soţii Dearly în casă o haită de câini negri pe care-i vedeau pentru prima oară? Şi dacă nu reuşeau să intre, cum vor putea ei oare să le arate soţilor Dearly că nu erau nişte câini negri oarecare, necunoscuţi? Nu era suficient să latre. Trebuiau să se apropie îndeajuns de mult de ei ca să-şi sprijine capetele murdare de funingine pe genunchii lor sau să-şi treacă labele tăvălite prin funingine în jurul gâturilor lor.

Şi dacă erau totuşi alungaţi? Dacă erau azvârliti înapoi în noapte, toţi nouăzeci şi nouă de dalmaţieni înfometaţi?

În acel moment se porni din nou să ningă, foarte, foarte des.

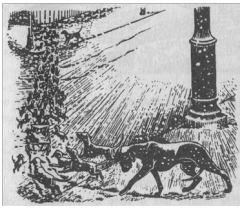

17. CINE SUNT CÂINII ACEŞTIA NEGRI, NECUNOSCUŢI?

Soţii Dearly, dădacele şi Perdita petrecuseră o zi foarte tristă de Ajun de Crăciun. Toţi se purtaseră foarte

frumos unii cu alţii. Perdita îi spălase de atâtea ori pe mâini pe cei ai casei, încât toţi aveau acuma pielea aspră şi trebuiseră să folosească multă cremă de mâini. Din fericire, Perditei îi plăcea gustul cremei.

(Nu primise nicio veste la Lătratul de seară. Recepţia era slabă în acea parte a parcului, motiv pentru care Pongo îşi transmisese mesajele de pe Primrose Hill.)

În după-amiaza aceea, dădacele împodobiseră bradul de Crăciun. Spuseseră că o fac pentru Perdita, dar de fapt sperau să-i poată înveseli pe domnul şi pe doamna Dearly. Aceştia atârnară în pom cadoul Perditei, dar nu îndrăzniră să scoată şi cadourile pregătite pentru Pongo, Missis şi pentru cei cincisprezece pui, în caz că se întorceau acasă. Domnul Dearly îşi dăduse seama că Pongo şi Missis plecaseră să-şi caute puii, dar se temea că aceştia erau deja împrăştiaţi peste tot în Anglia şi nu mai spera decât că Pongo şi Missis se vor întoarce acasă.

Când căzu prima zăpadă, toată lumea se simţi încă şi mai rău.

— Missis nu şi-a luat nici măcar haina, zise doamna Dearly.

Şi-i imagina pe Pongo şi pe Missis rătăciţi, zgribuliţi! şi flămânzi. Domnul Dearly se gândea la acelaşi lucru, dar niciunul nu spuse celuilalt din temerile care-l încercau.

Seara, soţii Dearly le invitară pe dădace în sufragerie, unde jucară jocuri de cărţi pentru copii. Toţi se străduiră să lase impresia că se distrează, ceea ce nu a i fost uşor. În cele din urmă, domnul Dearly zise că pune un disc cu colinde la gramofon.

Colindele, e adevărat, sunt întotdeauna frumoase, dar dacă eşti trist, te pot face şi mai trist. (Există oameni pe care frumuseţea îi face întotdeauna trişti, ceea ce e greu de înţeles.) în curând, soţii Dearly şi dădacele abia îşi mai puteau reţine lacrimile. Când văzu asta, domnul Dearly hotărî să mai asculte o singură colindă şi gata. Colinda era *Silent Night.* Doamna Dearly stinse luminile şi

trase perdelele de la ferestrele înalte ca toată lumea să poată privi stelele în timp ce ascultau muzica. Observă atunci că începuse din nou să ningă.

Se întoarse pe canapea şi începu să o mângâie pe Perdita, care de data asta nu o mai linse pe mâini, ci rămase nemişcată, privind la fulgii de nea care cădeau prin faţa ferestrei. Vocile care cântau erau înalte şi limpezi şi liniştitoare, iar volumul era tocmai potrivit.

Dintr-odată, toţi cei din cameră auziră un lătrat.

— E Pongo! exclamă domnul Dearly şi se repezi la fereastră.

— E Missis! exclamă doamna Dearly, auzind un al doilea lătrat, puţin diferit, şi se repezi şi ea la fereastră.

Deschiseră geamul, se aplecară în afară şi scrutară noaptea prin ninsoarea învolburată. În clipa următoare, inimile li se îngreunară de dezamăgire.

Sub fereastră erau doi câini negri. Doamna Dearly le vorbi cu blândeţe.

— N-ar trebui să staţi pe-afară pe o noapte ca asta. Duceţi-vă acasă la stăpânii voştri, dragii mei. (Folosise cuvântul „stăpâni” – o greşeală pe care o fac atât de des oamenii.)

Câinii lătrară din nou, dar domnul Dearly repetă: „Acasă!” foarte ferm, căci era sigur că cei doi locuiau undeva prin apropiere şi că fuseseră trimişi afară la o plimbare târzie. Închise fereastra zicându-i doamnei Dearly:

— Ciudaţi câini. Nu-mi dau seama ce rasă sunt. Domnul Dearly nu auzi urletul prelung, disperat al lui Missis. Se întâmplase exact aşa cum se temuse ea! Erau alungaţi! Părăsiţi în noapte!

Pongo avu un moment de panică. La asta nu se gândise. Se adună însă repede şi zise:

— Trebuie să lătrăm din nou. Mult mai tare.

— Ce-ar fi să latre şi puii? îi sugeră Missis.

Puii erau toţi aliniaţi, ascunşi vederii, căci Pongo se

gândise că un număr atât de mare de câini ar putea să-i sperie pe soţii Dearly.

— Nu, zise el. O să lătrăm numai noi doi, Missis. Câte unul pe rând. Mai devreme sau mai târziu or să ne recunoască vocile. Noi i-am recunoaşte pe ei după voce, oricare le-ar fi hainele şi oricare le-ar fi culoarea feţei şi a mâinilor.

Aşa încât Pongo şi Missis începură din nou să latre, fiecare pe rând. Sus, în salon, doamna Dearly zise:

— Nu pot să cred că nu sunt Pongo şi Missis. Uită-te la Perdita cât e de agitată.

— Asta e pentru că ne dorim atât de mult să-i auzim, zise domnul Dearly. Ajungem să ne închipuim că o şi facem. E totuşi ceva în neregulă cu câinii ăştia. Ia ascultă! Poate s-au rătăcit.

Şi zicând acestea, deschise din nou fereastra. Pongo şi Missis începură să latre încă şi mai tare şi dădură nebuneşte din coadă.

— Cine i-ar vedea ar zice că ne cunosc, zise domnul Dearly. Mă duc jos să văd. Poate au adresele scrise pe zgardă şi îi pot duce acasă.

Auzind acestea, Pongo se întoarse repede spre Missis.

— În momentul în care deschide uşa, dă buzna înăuntru şi nu te opri decât în salon. Copii! Voi să o urmaţi pe Missis în rânduri foarte strânse. Eu am să vin cu ariergarda. Să nu existe o clipă în care domnul Dearly să poată închide uşa. Odată intraţi, o să-i facem noi să înţeleagă.

Uşa de la intrare se deschise şi, în momentul în care domnul Dearly păşi afară, Missis ţâşni înăuntru, strâns urmată de Cadpig, care coborâse din remorcă, şi de toţi fraţii şi surorile ei, mai puţin Lucky, care insistase să vină cu Pongo. Din pricina întunericului şi a ninsorii, domnul Dearly nu realiză pe moment ce se întâmplă, până ce unul dintre pui nu se lovi de picioarele lui (Roly Poly,

bineînţeles). Când privi în jos să vadă ce-l lovise, văzu puhoiul de pui negri revărsându-se înăuntru, străbătând în goană holul şi luând-o în sus, pe scările albe.

— Visez, îşi zise domnul Dearly şi se ciupi tare. Dar puhoiul de pui continuă să se scurgă pe lângă el.

La un moment dat avu loc o mică întrerupere. Cei doi pui care trăseseră cu fidelitate remorca lui Cadpig, acum goală, se căzneau să o urce în sus pe treptele de la intrare. Domnul Dearly, care nu putea vedea un câine în dificultate fără să nu-i dea o mână de ajutor, se aplecă şi o ridică. Privind la remorcă domnul Dearly îşi dădu seama că nu visează. „Câinii ăştia sunt o trupă de circ, îşi zise el. Dar de ce au venit tocmai la noi?”

Câteva clipe mai târziu, Pongo şi Lucky trecură pe lângă el şi puhoiul conteni.

Mai sunteţi? strigă domnul Dearly în noapte.

Spre uşurarea lui, nimeni nu-i răspunse, aşa încât intră în casă şi închise uşa.

Picioarele din spate ale lui Pongo, negre de funingine, tocmai dădeau colţul în capătul de sus al

scărilor şi domnul Dearly ţâşni după el, urcând câte patru trepte deodată, cu remorca încă în braţe.

În salon situaţia era învălmăşită. Oricât era de mare.

În cameră tot nu era loc destul pentru toţi, aşa încât puii se căţăraseră pe mese, pe scaune sau stăteau grămadă unii peste alţii. Gălăgia era considerabilă. Doamna Dearly abia reuşea să-şi păstreze echilibrul, iar dădacele se refugiaseră în picioare pe pian.

Domnul Dearly aruncă o privire pe uşă, după care dădu fuga în salonul din spate şi deschise larg uşile duble care despărţeau cele două încăperi. Un puhoi de pui năvăli înăuntru. Acum, că era mai mult loc pe podea, Pongo dădu un ordin:

— Toţi care aveţi loc… tăvăliţi-vă! Tăvăleşte-te, Missis!

Şi zicând acestea, începu şi el să se tăvălească cu hotărâre.

Soţii Dearly priveau încremeniţi scena, dar la un moment dat strigară în acelaşi timp:

— Uite!

Covorul cel alb se înnegrea în timp ce câinii cei negri se albeau.

— E Pongo! strigă domnul Dearly.

— E Missis! strigă doamna Dearly.

— Pongo, Missis şi toţi puii lor! strigară la rândul lor dădacele de pe pian.

— Sunt ceva mai mulţi decât puii lor! zise domnul Dearly, cu câteva clipe înainte ca Pongo să-l îmbrăţişeze.

Missis o îmbrăţişa pe doamna Dearly şi într-un colţ al camerei aveau loc alte multe îmbrăţişări. Perdita era aproape înnebunită încercând să îmbrăţişeze opt pui deodată. Erau puii ei, pe care-i credea de mult pierduţi! Pongo nu se gândise nicio clipă că şi puii Perditei erau printre cei salvaţi de la Hell Hall. Nu le observase petele roşcate, căci nu avusese prilejul de a-i vedea la lumină înainte de-a se fi tăvălit cu toţii în funingine. Până la urmă,

se dovedi că puii Perditei fuseseră cei care trăseseră cu atâta fidelitate remorca lui Cadpig.

Domnul Dearly lăsase remorca în salonul din spate şi dădacele coborâră de pe pian şi merseră să o examineze.

— E o jucărie de copil, zise Nanny Cook.

— Şi are scris pe ea un nume şi o adresă, adăugă Nanny Butler, după care citi cu voce tare: Domnişorul Tommy Tompkins, fermier. Dympling, Suffolk.

— Dympling? întrebă doamna Dearly, Acolo are Cruella de Vil o casă. Ne-a spus despre ea atunci la masă şi ne-a întrebat dacă nu vrem s-o cumpărăm.

Şi atunci domnul Dearly înţelese tot. Îşi aminti de dorinţa Cruellei de-a avea o haină din blană de dalmaţian şi bănui că adunase toţi aceşti pui ca domnul de Vil să-i poată face multe astfel de haine.

— Trebuie dată pe mâna legii, strigară ambele dădace la unison.

Domnul Dearly le promise că se va gândi la toate astea după Crăciun, dar că acum puii trebuiau hrăniţi, iar magazinele toate erau închise. Telefona repede la principalele hoteluri din oraş – Ritz, Savoy, Claridges şi la alte câteva – şi îi rugă să trimită pe cineva cu fripturi. Hotelurile se arătară dornice să ajute când aflară că Dalmaţienii Dispăruţi se întorseseră în sfârşit acasă.

— Cu câteva zeci mai mulţi decât am sperat vreodată, le zise domnul Dearly, cu toate că nu avusese timp să-i numere pe toţi.

— Înainte de toate trebuie îmbăiaţi, zise Nanny Butler. – îmbăiaţi? exclamă doamna Dearly. Toţi?

— Nu pot dormi aşa murdari de funingine, zise Nanny Cook ferm. Nanny Butler şi cu mine o să folosim baia noastră şi dumneavoastră o puteţi folosi pe a voastră. Şi ce-ar fi să-l chemăm şi pe Minunatul Medic Veterinar să ne dea o mână de ajutor împreună cu soţia? Ei ar putea folosi spălătoria.

Domnul Dearly îl sună deci pe Minunatul Medic

Veterinar care nu avu nimic împotrivă să fie trezit şi scos din casă aproape de miezul nopţii în Noaptea de Ajun. Sosi imediat, împreună cu soţia lui.

Doamna Dearly scoase toate sărurile şi uleiurile de baie şi toate prosoapele frumos colorate pe care le primise în dar la nuntă, iar dădacele aprinseră focul în toate camerele. Apoi cele trei echipe se puseră pe treabă şi în curând casa se umplu de abur parfumat de liliac, trandafir şi iasomie şi de mirosul delicios de căţei uzi. Baia luă mai puţin timp decât s-ar crede, căci în cadă intrau câte cinci pui odată. După ce era spălat, fiecare pui era mai apoi înfăşurat în câte un prosop roz, bleu, galben sau verde şi dus în faţa focului să se usuce. Grijuliu, domnul Dearly strânsese covorul din sufragerie ca puii să nu se murdărească din nou de funingine.

Până ce se termină baia, începură să sosească fripturile. Erau suficiente pentru toţi – chiar şi pentru oamenii cărora de atâta treabă li se făcuse foame. (Ei şi-au mâncat fripturile gătite.)

În cele din urmă, Minunatul Medic Veterinar şi soţia plecară, iar casa se pregăti pentru noapte. Pongo şi Missis dădură foarte clar de înţeles că doresc să doarmă în coşurile lor, împreună cu puii lor care se cuibăriseră pe covoraşul din faţa căminului sau prin fotolii. Perdita se culcă cu puii ei în spălătorie, pe o plapumă de puf din satin. Restul căţeilor se instalară peste tot în casă – pe paturi, pe canapele şi scaune.

Soţii Dearly şi cele două dădace reuşiră să-şi păstreze câte un scaun pentru fiecare, din cele fără perne, tari, dar faptul nu-i deranja, căci nu se aşteptau să se odihnească prea mult în noaptea aceea. Voiau să fie pe-aproape în caz că vreunul dintre pui avea nevoie de ceva peste noapte.

Când liniştea se aşternu în sfârşit peste bucătăria călduroasă şi cei cincisprezece pui ai lor adormiseră, Pongo se întoarse spre Missis şi îi zise:

— Îţi aminteşti în noaptea aceea când am plecat – cu cât dor ne-am uitat înapoi la bucătăria noastră? Uită-te acum la zgarda ta regulamentară, atârnată acolo în cui, gata să o porţi mâine – şi la frumoasa ta hăinuţă albastră.

— Sunt atât de călită acum, zise Missis, încât nu mai am nevoie de haină. Dar am s-o port totuşi, numai din vanitate.

În momentul acela, la fereastră se auzi un zgomot slab, ca o râcâială. Afară, în mijlocul unui vârtej alb, se zăreau doi ochi verzi. Era pisica Cruellei.

Pongo îi dădu repede drumul în casă.

— Dac-aţi şti ce nebunie e acasă la soţii de Vil! zise ea. Pongo se întoarse spre Missis.

— N-am apucat să-ţi povestesc, Missis. Prietena noastră mi-a spus că, dacă intrăm în camera aceea încuiată, am avea prilejul să distrugem întreg stocul de blănuri al domnului de Vil. Cruella îl obliga să le ţină pe toate acolo ca ea să o poată purta pe oricare ar fi dorit-o. Am sperat să-i putem ruina afacerea. Pentru asta am acceptat riscul de a intra în casa Cruellei – nu ca să ne răzbunăm, ci ca să facem din Anglia un loc fără pericol pentru dalmaţieni.

— Şi a ieşit chiar mai bine decât mă aşteptam, zise pisica cea albă, căci se pare că majoritatea blănurilor nu erau plătite, aşa încât domnul de Vil e ruinat.

— Sărmanul om! îmi pare rău pentru el, zise Missis.

— Nu trebuie, spuse pisica. E la fel de rău ca şi Cruella. Singura diferenţă este că ea e puternică şi rea, în timp ce el e slab şi rău. Oricum, mâine părăsesc Anglia, ca să scape de datorii.

— Cruella mai are încă bijuteriile, zise Missis cu regret.

— Cele mai multe n-au nicio valoare, spuse pisica. Iar cele veritabile îi vor fi necesare domnului de Vil ca să pornească o nouă afacere undeva în străinătate. L-am auzit spunând că va face pelerine de ploaie din plastic.

— Cruella n-o să arate prea bine în aşa ceva, observă Missis veselă.

— Nu cred c-o să-i mai stea bine în nimic, spuse pisica. Aţi auzit de oameni care au albit peste noapte din pricina şocului? Ei bine, asta i s-a întâmplat şi Cruellei: jumătatea neagră a părului ei a albit, iar jumătatea albă a devenit verde – o nuanţă absolut oribilă. Lumea o să zică că-i vopsită. Oricum, sunt fericită c-am scăpat de soţii de Vil.

— Şi unde o să te duci? întrebă Pongo. Pisica îl privi surprinsă.

— Să mă duc? Nu mă duc nicăieri. Abia am venit – aici. M-aş fi mutat mai de mult dacă voi n-aţi fi lătrat – atunci, în seara aceea, când ai voştri, drăguţi, mi-au dat o cutie de sardine. N-or să mă alunge. Am să mă duc sus să-i văd chiar acum.

Şi cu acestea, Pongo şi Missis se cufundară într-un somn din cele mai fericite, lipsit de orice griji, cu excepţia faptului că se întrebau totuşi ce aveau să se facă soţii Dearly cu atâţia pui…

Acelaşi lucru se întrebau şi soţii Dearly!

Aceia dintre cititori care doresc să afle vor trebui să citească mai departe. În plus, există o enigmă care trebuie dezlegată. Mulţi dintre cei buni la matematică vor spune că în carte s-a strecurat o greşeală. Titlul cărţii este *o sută unu dalmaţieni.* Ia să vedem: Pongo, Missis şi Perdita fac trei. La Hell Hall erau nouăzeci şi şapte de pui, punându-i la socoteală şi pe cei ai lui Pongo şi Missis. Trei şi cu nouăzeci şi şapte fac o sută. Unde este atunci cel de-al o sută unulea dalmaţian?

S-a vorbit despre el, dar poate unii cititori nu şi-l mai amintesc. Şi dacă nu şi-l amintesc, o vor face în curând. Iar cei care şi-l amintesc vor avea prilejul să afle mai multe despre el. Aşa încât, cu voia dumneavoastră, să trecem la ultimul capitol.

18. AL O SUTĂ UNULEA DALMAŢIAN

Ziua de Crăciun în casa de lângă Regent Park a fost pur şi simplu minunată. Cele mai bune hoteluri trimiseră din nou fripturi şi, cu toate că soţii Dearly nu aveau pregătite cadouri pentru toţi, puii prinseră a se juca cu multe obiecte din casă, care nu erau pentru joacă (dar care au devenit de atunci înainte).

Soţii Dearly îi scoaseră pe toţi la plimbare în parcul acoperit de zăpadă, cu Pongo, Missis şi Perdita alergând în jurul lor ca să fie siguri că nu se rătăceşte vreunul. Apoi, la lăsarea serii, Pongo şi Missis îi duseră hotărâţi pe domnul şi pe doamna Dearly pe Primrose Hill, de unde transmiseră un mesaj tuturor. Reuşiră să ia legătura chiar şi cu spanielul cel vârstnic şi galant, căci doi câini dintr-un sat aflat la cinci mile distanţă merseră special la conac ca să transmită mesajul. (Spanielul nu omise să răspundă,

asigurându-i că şi el, şi Sir Charles erau bine.) Desigur, mesajul dalmaţienilor fu transmis în lanţ. Cel I mai îndepărtat câine cu care Pongo şi Missis reuşiră să vorbească direct fu marele dog dinspre Hampstead, care era în mare voce.

— E ceva misterios cu lătratul ăsta la lăsarea serii, zise doamna Dearly. Crezi că-şi transmit mesaje?

Domnul Dearly zise că, desigur, ideea era interesantă, dar că… Şi atunci se opri. Oare exista ceva ce câinii nu puteau face? N-ar fi zis, dacă se gândea la ce reuşiseră să facă Pongo şi Missis. Cum aduseseră ei nouăzeci şi şapte de pui tocmai din Suffolk? Pongo şi Missis ardeau de dorinţa de a-i povesti, dar n-au putut s-o facă niciodată.

De cum trecură sărbătorile Crăciunului, domnul Dearly se hotărî să acţioneze rapid, căci îşi dădea seama că o sută de dalmaţieni erau puţin cam prea mulţi pentru o singură casă de lângă Regent Park. Erau puţin cam mulţi chiar şi pentru Regent Park.

Mai întâi dădu anunţ la ziar, în caz că se găseau proprietari care doreau să-şi recupereze dalmaţienii. Dar nu se prezentă nimeni. Şi aceasta dintr-un motiv foarte simplu: toţi puii, în afara celor furaţi de la soţii Dearly, fuseseră cumpăraţi de Cruella, căci te costă astăzi să tocmeşti un furt ca lumea. (De-altfel, Cruella plătise mai mult pentru puii furaţi decât pentru toţi cei cumpăraţi.) Cum era de aşteptat, proprietarii care vânduseră puii nu-i considerară niciodată pierduţi şi deci nu se mai interesară de ei. Singurul care veni fu fermierul, proprietarul Perditei, dar care acceptă bucuros să o vândă soţilor Dearly.

Şi uite aşa, domnul Dearly se pomeni norocosul proprietar a o sută de dalmaţieni minunaţi. Se hotărî că-i trebuie o casă mare, la ţară. Din fericire, îşi putea permite aceasta, căci guvernul intrase din nou în datorii şi domnul Dearly trebuise din nou să-i vină în ajutor. Şi de data

aceasta, guvernul îl răsplătise oferindu-i încă un venit din care să economisească impozitul pe venit. Astfel, domnul Dearly îşi permise să-şi lase slujba, rămânând însă oricând gata să ajute guvernul la aritmetică.

Într-o frumoasă zi de ianuarie, după ce se topi toată zăpada, domnul Dearly îi zise doamnei Dearly:

— Hai să facem o călătorie până în Suffolk ca să înapoiem remorca domnişorului Tommy Tompkins şi să căutăm o casă. Cu ocazia asta o să vedem şi casa în care au fost închişi puii – nu că o vom cumpăra tocmai pe aceea.

Doamna Dearly râse la o asemenea idee.

Îi luară cu ei pe Pongo şi pe Missis, iar Lucky veni clandestin, ascuns sub bancheta maşinii, căci dorea să-l vadă din nou pe Colonel şi să fie avansat la rangul de căpitan. (Nu stătu mult ascuns sub banchetă şi fu primit cu mare bucurie tind ieşi.) Când ajunseră la Dympling. porniră la plimbare prin sat şi-l întâlniră pe Tommy Toinpkins însoţit de ciobănesc. Astfel, remorca îi fu înapoiată băieţaşului pe loc – spre marea uşurare a soţilor Dearly, care nu prea ştiau ce le-ar fi putut spune părinţilor lui Tommy. Băieţaşului nu trebuiră să-i spună nimic, căci el încă nu vorbea (cu toate că gânguritul lui începea să semene mai mult cu graiul oamenilor decât cu cel al câinilor).

Soţii Dearly văzură imediat că Pongo, Missis şi Lucky îl cunoşteau pe ciobănesc – ca şi pe pisica tărcată care sosise în fugă.

— Şi-acum să găsim casa Cruellei, zise domnul Dearly.

Când ajunseră la Hell Hall, găsiră un panou mare pe care scria: „De vânzare – IEFTIN. Proprietarul plecat în ţări calde”.

Porţile erau larg deschise. Casa era goală.

(Fraţii Baddun fuseseră închişi pentru că-l atacaseră pe cel care venise să le ia televizorul care nu fusese niciodată plătit. Faptul nu-i deranja însă prea mult, căci la

închisoare întâlniseră atât de mulţi răufăcători, încât era chiar mai bine ca la televizor. Aveau mari speranţe acum să apară într-o zi în emisiunea „Ghiceşte-mi delictul”.) – Ce casă oribilă! exclamă doamna Dearly.

— Ce zid grozav! exclamă domnul Dearly.

Un lucru îl preocupa. Dacă aducea o sută de dalmaţieni la ţară, cum îi va împiedica să nu alerge nesupravegheaţi prin împrejurimi? Un zid grozav ca acesta îi oferea răspunsul. De n-ar fi fost casa atât de oribilă!

— Şi dac-am vopsi-o în alb, zise el, şi i-am pune ia loc ferestrele zidite? În faţă are un bazin minunat, aproape un lac.

Doamna Dearly clătină din cap. Dar când intrară şi vizitară camerele mari, frumoase şi le închipuiră văruite în alb în loc de roşu, doamna Dearly începu să se simtă altfel.

Pongo, Missis şi Lucky alergară prin bucătărie şi cămară, amintindu-şi tot ce se întâmplase acolo. Soţii Dearly îi urmară şi văzură cazanul pentru instalaţia de încălzire centrală. Ieşiră apoi să viziteze grajdurile.

— Dacă le încălzim, am putea amenaja aici coteţe tocmai bune, zise domnul Dearly.

Ridică apoi privirea şi observă Turnul, de care rămaseră amândoi încântaţi. Se hotărâră atunci să cumpere Hell Hall şi să-l transforme într-o casă frumoasă.

— Şi vom fonda aici o Dinastie de Dalmaţieni, zise domnul Dearly.

Missis se simţi insultată. Crezuse că dinastie înseamnă tămbălău, dar Pongo o linişti explicându-i că de fapt se referea la o familie care continuă peste ani şi ani. Domnul Dearly adăugă:

— Şi am face bine să fondăm şi o Dinastie Dearly, care să aibă grijă de Dinastia de Dalmaţieni, lucru cu care doamna Dearly fu pe deplin de acord.

Modificările de la Hell Hall nu luară mult şi într-o zi însorită de început de primăvară, în faţa casei de lângă Regent Park, se aflau oprite o camionetă şi un imens

autocar cu etaj. Camioneta era pentru mobilă, iar autocarul pentru soţii Dearly şi pentru dalmaţieni. Dădacele plecaseră înainte cu maşina ca să deschidă casa cea nouă, cu Nanny Butler la volan – aceasta îşi adăugase o elegantă caschetă de şofer la uniforma ei de majordom.

Domnul Dearly ieşi din casă cu Pongo şi Missis. După el veni doamna Dearly cu Perdita şi cu pisica cea albă pe umeri. (Pisica urma să fondeze şi ea o Dinastie la Hell Hall. Soţii Dearly îi promiseseră un persan alb ca soţ.)

În următoarele minute avură loc două neaşteptate întâmplări. La vederea camionetei, Missis abia apucă să exclame: „O! Uite un miracol!”, când dinăuntru ţâşni un dulău terrier Staffordshire, care strigă: „Iată, ne întâlnim din nou” către cei doi dalmaţieni şi se repezi în pieptul domnului Dearly.

— Ăsta e un compliment, să ştiţi, zise Jim, care stătea lângă camionetă.

— Aşa e, îl completă Bill. I-aţi căzut cu tronc Berbecului ăstuia.

— Aş zice că i-am căzut la propriu, spuse domnul Dearly politicos, ridicându-se dintr-o poziţie şezândă.

Pongo şi Missis reuşiră să-l oprească la timp pe terrier înainte ca acesta să apuce să-i facă vreun compliment şi doamnei Dearly. Şi atunci avu loc cea de-a doua întâmplare neaşteptată. O maşină mare oprise în apropiere şi cei dinăuntru priveau cu interes la Pongo, Missis şi Perdita. Dintr-odată însă, maşina începu să se zgâlţâie cu putere, uşa se deschise brusc şi dinăuntru sări un superb dalmaţian, din cel cu pete roşcate, care se îndreptă glonţ spre Perdita. Era soţul ei de mult pierdut.

Numele său era Prince. Stăpânii lui fură impresionaţi de fidelitatea lui faţă de Perdita şi-l oferiră pe dată soţilor Dearly, spunând că erau fericiţi să-l dea unei familii care se va îngriji de el. Ei erau adesea plecaţi din ţară şi erau nevoiţi să-l lase în grija altora.

Prince fu încântat. Pe lângă că voia să fie cu Perdita,

ştia să recunoască oamenii iubitori de animale.

Şi astfel, dalmaţienii, o sută unu la număr, o porniră înspre Suffolk.

Stăteau în picioare pe scaunele din autocar şi priveau afară. Mulţi care-i văzură trecând îi ovaţionară, căci ziarele scriseseră atâtea despre ei, încât deveniseră celebri. De-a lungul drumului se adunaseră de asemenea o mulţime de câini, căci vestea plecării dalmaţienilor fusese transmisă la Lătratul de seară. Cei de-afară le urau noroc, dalmaţienii le mulţumeau dinăuntru şi uite aşa autocarul se umplu de o zarvă nemaipomenită. Pe soţii Dearly însă nu-i deranja gălăgia, căci după părerea lor era plăcut să auzi câini lătrând de bucurie.

Prince fu destul de timid la început, aşa încât domnul Dearly se aşeză lângă el şi începu să-l hârjonească, în joacă, aşa cum le place câinilor mari să fie hârjoniţi. (Hârjoneala trebuie să fie destul de dură, dar nu violentă; trebuie să provoace plăcere, nu durere. Domnul Dearly se pricepea de minune la asta.) Prince începu să dea din coadă şi, dintr-odată, îl apucă pe domnul Dearly de ureche, în joacă, spre marea încântare a acestuia. Din clipa aceea, chipeşul soţ al Perditei se simţi pe deplin ca unul de-al casei.

Când ajunseră la Dympling, tot satul ieşi să-i întâmpine, cu ciobănescul, pisica tărcată şi Tommy

Tompkins în primele rânduri. (Dinspre fermă se auzea mugetul cald al vacilor urându-le bun-venit.) Tommy avea remorca cu el şi, văzând-o, Cadpig se simţi puţin invidioasă – dar se bucură să ştie că de-acum era destul de mare ca să nu mai aibă nevoie de niciun fel de remorcă.

Pisica persană, care devenise o creatură adorabilă (bunătatea face pisici blânde), se purtă extrem de frumos cu pisica tărcată de la fermă. Fu începutul unei mari prietenii.

În cele din urmă, autocarul intră pe porţile larg deschise de la Hell Hall. În bazinul din faţa casei se

oglindea acum o casă albă ca zăpada, cu perdele de muselină la toate ferestrele. Faţada casei aducea şi acum cu un chip, dar a cărui expresie însă era dintre cele mai plăcute.

Dădacele îi aşteptau în pragul uşii de la intrare. Şi în timp ce le ieşeau în întâmpinare, Nanny Butler zise:

— Ştiaţi că pe acoperiş e o antenă de televizor? Iar Nanny Cook adaugă:

— Ar fi păcat să nu o folosim.

Domnul Dearly înţelese că dădacele îşi doreau un televizor în bucătărie şi propuse imediat cumpărarea unuia. Pongo şi Missis auziră vestea cu mare bucurie, căci ştiau cât de mult îi lipsise lui Cadpig televizorul.

Dar, oricât de multe ore fericite petrecu în bucătărie, în faţa televizorului, lui Cadpig nu-i mai plăcu acesta tot atât de mult pe cât îi plăcuse celălalt televizor – acela nemişcat, tăcut, pe care-l văzuse în Ajunul Crăciunului, când puii se odihniseră atât de liniştiţi în clădirea aceea ciudată şi impunătoare. Îşi aminti adesea de clădirea aceea şi se întreba a cui era. Trebuie să fi fost cineva cu o inimă foarte, foarte bună. Căci în faţa fiecărui scaun dinăuntru, găsiseră câte un culcuş pentru căţei făcut dintr-o pernuţă cu tiv de jur-împrejur şi toarte la colţuri.